

YILDIRIM ANAHTAR

JON
BERKELEY

YILDIRIM ANAHTAR

Miles Wednesday, Kaplan Yumurtası ile bağlantısını keşfettikten sonra, zorlu bir yolculuğa çıkıyor. Çalınan taşı geri alma ve içinde hapsolmuş ruhu kurtarma kararlılığı içindeki Miles, bir Şarkı Meleği olan Ufaklık ve kör kâşif Arabistanlı Baltinglass ile yola koyuluyor. Hedefleri deniz ve çölün ötesindeki uzak bir yöre; Miles'ın teyzesi Nura'nın köyü...

Yumurtayı ele geçirmek ve Miles'ın canını almak için Âlem'den inen karanlık bir Uyku Meleği ile karşılaşınca, serüven dolu yolculukları daha da tehlikeli bir hal alıyor. Miles yumurtayı kırıp sırlarını öğrenebilecek mi ve büyük tehlikeye rağmen Âlem'e karşı direnebilecek mi? Hepsinden önemlisi, babasını geri getirmeyi başarabilecek mi?

Serinin ilk iki kitabı olan *Kahkaha Sarayı* ve *Kaplan Yumurtası*'ndan sonra Jon Berkeley, üçüncü kitabı *Yıldırım Anahtar*'da Miles Wednesday'in serüvenlerini ve kimliğine dair sırları keşfetme arayışını sona erdiriyor.

Serinin diğer kitapları

Değişimler ve düğümlerle
bu kitabın sonu hem
şaşırtıcı hem de heyecan
verici. Bu gerilim dolu
macera kitabı mizahı, aile,
arkadaş ilişkileri ve sevginin
gücüy le birleřtiriyor. Tüm
gençlerin kütüphanesinde
bulunması gereken bir kitap.

Children's Literature

Okuyucular bu
gizemli dünyanın renkli
karakterlerine bayılacaklar.
Bu fantastik hik yedeki
heyecan, Miles'in artık
işe yaramaz bir yetimden
Çok daha fazlası olduğunu
anlamasıyla doruğa ulaşıyor.

VOYA

Jon Berkeley

Henüz takım elbiselerde yakanın, ay yüzeyinde ayak izinin olmadığı zamanlarda Dublin’de doğdu. Hoşgörüsüz eğitmenler tarafından, yalnızca İrlandaca izin isterseniz lavaboya gidebileceğiniz bir okulda eğitim gördü.

Berkeley, yirmi yıldan fazla serbest illüstratör olarak çalıştı; yazı yazmaya son zamanlarda başladı. *Kahkaha Sarayı* yazarın ilk kitabıdır.

Berkeley; Sidney, Hong Kong, Londra ve Dublin’de kitap ve dergilere resimler yaptı. Eşi, beş çocuğu, beş kedisi, bir köpeği ve onlara yapışık gezen bir böcek topluluğu ile birlikte Katalonya’nın küçük bir kasabasında yaşamaktadır.

Kahkaha Sarayı ve Kaplan Yumurtası kitaplarının yazarıdır.

© 2007, Tudem • Cumhuriyet Bulvarı No: 302/501 35220 Alsancak / İZMİR
metin hakları © 2009, Jon Berkeley
resim hakları © 2009, Brandon Dorman

İlk basım 2009 yılında, Amerika'da "The Lightning Key" adı ile
Harper Collins Publishers'ın bir bölümü olan Harper Collins Children's Books
tarafından gerçekleştirilmiştir.

Kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Yazar: Jon Berkeley
Türkçeleştiren: Niran Elçi
Kapak: Brandon Dorman

Yayın Yönetmeni: İlke Aykanat Çam
Editör: Mavisel Yener
Düzeltili: Hande Akkalender
Dizgi - Grafik: Tudem
Baskı: Ertem Matbaa • 0 312 284 18 14

Birinci Basım: Eylül 2010 (3000 adet)

ISBN: 978 - 9944 - 69 - 459 - 9

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden
yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde
tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi,
kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

YILDIRIM ANAHTAR

Jon Berkeley

 tudem®

BİRİNCİ BÖLÜM

KÖTÜ BİR AMELİYAT

Dinleyin: Yağmur yağıyor, hem de ne yağmur! Soğuk gökyüzü, milyarlarca damla halinde gecenin içine düşüyor, nemli toprağı çamura, çamuru su birikintilerine dönüştürüyor. Sonra, su birikintileri dere olup Larde kasabasının parke taşı döşenmiş sokaklarının altında akan yer altı ırmağını besliyor. Şimşek gökyüzünü esir aldığı anda, yağmur damlaları bir an için duruyor, sonra karanlığın içinde yollarına devam ediyor. Kükreyerek çatı kiremitlerine çarpıyor, oluklardan akıyor; oynayan yaprakları sarsıyor, kaldırımlara çarpıp saçılıyor. Larde halkı ürpererek yorganlarının altında büzülüyor.

Kasabanın kıyısında, Partridge Malikânesi'nin yatakhanelerinde, uykusu kaçmış çocuklar fırtınanın yaklaşmasını izliyor; bir saniye az saymak demek, fırtınanın bir buçuk kilometre yaklaşması demek. Şimşek odayı ışıkla doldurunca saymaya başlıyorlar: bir... iki... üç... Sonra gök gürültüsü patlıyor, gecenin içinde gürlemeye devam ediyor, pencereleri sarsıyor ve yaşça daha küçük yetimler çılgığı basıyor. Fırtına yaklaşıyor.

Uykuyla uyanıklık arasında süzölen Miles Wednesday, düşünde penceresinin altında duran ve öfkeyle kükreyen bir kaplan görüyor; kaplanın gürültüsü yüzünden ağaç tepelerinden kuş süröleri havala-nıyor, böcekler çimenlerin arasında büzölüyor. Kaplanın kükremesi bulutları sallıyor, bulutlar yerlerinden kurtuluyor ve kocaman kaya parçaları gibi teker meker yeryüzüne yuvarlanıyor. Miles irkilerek düşten uyanıyor. Oda kör edici bir ışık çakmasıyla aydınlanmış, gök gürültüsünün sesi her yanı doldurmuş. Ufaklık'ın uyanıp uyanmadı-gını görmek için odanın karşı tarafına bakıyor. Ufaklık'ın yatağı boş, görünürlerde yok. Miles terliklerini ayaklarına geçiriyor ve midesi dü-güm düğüm, eski paltosunu sırtına alıyor.

Pencereye gidiyor, burnunu soğuk cama dayayıp elleriyle yüzünü iki yandan perdeliyor. Bahçedeki büyük kayın ağacının ikiz gövdele-rinin arasına tünemiş ağaç ev, sağanağın içinde karanlık bir leke gibi görünüyor, zar zor seçiliyor. Ağaç evden, soluk bir hayalete benzeyen duman yükseliyor. Miles'in gözleri karanlığa alıştığında, ağaçtan sar-kan kırık dalları seçiyor. Ağaç evin altında açık renkli bir bulanıklık görüyor; şekil, halat merdivene tırmanırken Miles, onun Ufaklık oldu-ğunu fark ederek şaşırıyor.

“Orada ne işi var?” diye soruyor Mandalina'ya. Turuncu-gri pelüş ayı yanıt vermiyor. Miles'in cebinde kıvrılıp yatmış, uyuyor gibi ya-pıyor. Bir anlığına Miles'in içinden, yatağına dönüp aynısını yapmak geçiyor, ama bir fırtınanın ortasında, dumanları tüten bir ağaç evde Ufaklık'ı yalnız bırakamayacağını düşünüyor. Titreyerek dönüp ko-ğuştan çıkıyor. Kapıda duraksıyor. Dışarısı soğuk ve yağmurlu, Miles bir anda sırlıklam olacağını biliyor. Odaya dönüyor, Mandalina'yı nazıkçe cebinden çıkarıyor ve yatak örtüsünün altına yerleştiriyor.

“Ben dönene kadar buradan ayrılma,” diyor.

Terlikleri fışkırdayan, her yanı buz kesmiş Miles Wednesday, ça-murlu bahçede koşarken epeyce ıslanmıştı ama yine de, derin su bi-rikintilerinin üzerinden atlıyordu. Yağmur kafasını dövüyor, ensesin-den aşağı akıyor, pijamalarını derisine yapıştırıyordu. Ağaç evin altına girdi ve nefes nefese durdu. Tepesindeki kare şeklindeki delikte sarı

bir ışık titreşiyordu. Yağmurun kükreme sesinin arasında, Miles bazı başka sesleri de seçebiliyordu. Merdiveni kavradı, sular damlatan saçlarını gözünden çekti ve tırmanmaya başladı.

Ağaç evin içi iki mumla aydınlatıldığı için loştu. Leydi Partridge'in raflarındaki yamuk yumuk mum artığı yığınlar gerçekten mum denebilirse tabii... Mumların düzensiz alevleri esintilerle dans ediyor, raflardan dökülen ve odanın her köşesine saçılan dağınık ıvır zıvırların arasında gölgelerin oynamasına sebep oluyordu. Ufaklık, ağaç evin ortasındaki kayın gövdelerine gerilmiş hamakta oturuyordu. Kollarını kavuşturmuş, Miles'ın çok iyi tanıdığı, inatçı çatık kaşlarla duruyordu. Çatık kaşlarını karşısındaki uzun boylu, zayıf oğlan çocuğuna yöneltmişti. Oğlanın sırtı Miles'a dönüktü. Oğlan alçak, telaşlı bir sesle konuşuyordu; sesi alçak olsa da, fırtınanın gürültüsünü cam gibi keşiyordu.

"Onun sorunu da bu işte. O çoktan mahkûm edildi, ama senin için hâlâ bir şans olabilir. Kurul'a, kanatlarını geri getirmeye çalışırken..." Oğlan cümlesinin ortasında durup döndü ve Ufaklık'ın bakışlarını izleyerek, Miles'ın yerdeki kare delikten uzattığı başını gördü. Kara gözleri kısıldı ve Miles onu hemen tanıdı. Bu Gümüşnokta'ydı, Ufaklık'ın gökten ilk düştüğünden beri peşinde olduğu Fırtına Meleği; elinin bir hareketiyle şimşeklere hükmedebilen, fırtınayı bir sığır sürüsü gibi güdebilen, bin yaşındaki kanatlı çocuk. Yüzündeki öfkeye hâkim olma konusunda güçlük yaşıyor gibiydi, yine de hafifçe gülümsemeyi başardı.

"Merhaba Miles," dedi.

Miles son basamakları da tırmandı, gıcırdayan yer tahtalarını kaplayan halının üzerine sular damlatarak durdu. "Merhaba Gümüşnokta," dedi ve Ufaklık'a döndü. Dumanları tüten çatıya bakarak, "Her şey yolunda mı?" diye sordu. Tavanda dumanlar birikmişti; o izlerken, parlayan bir köz düşüp Gümüşnokta'nın omzuna kondu. Fırtına Meleği fark etmeden onu süpürdü.

"Gümüşnokta haber getirmiş," dedi Ufaklık. Hâlâ kaşlarını çatıyordu.

Gümüşnokta, Miles'in ayaklarının dibinde oluşan su birikintisinin içinde eriyip gitmesini bekliyormuş gibi Ufaklık'a dönerek, "Onu ilgilendirmez," dedi.

"Beni ilgilendiriyorsa, Miles'ı da ilgilendirir," dedi Ufaklık.

"Belki de içeri girmeliyiz," diye Miles onun sözünü kesti. "Orası kuru ve çatı yanmıyor. Aynı zamanda, ağaç tutuşmadan itfaiyeyi de çağırmalıyız."

Gümüşnokta hızla Miles'a döndü ve çevresindeki hava bir an için mavi bir pusla çıtırdadı. "Barakayı unut!" diye bağırdı. "Konuşulması gereken acil meseleler var ve zaman hızla tükeniyor. Sen ister kal, ister git. Tartışmak için zamanım yok."

Miles yanıt vermek için ağzını açtı, ama Ufaklık'ın yüzündeki kaygılı ifadeyi görünce tekrar kapattı. Ufaklık, beyazımsı sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına atarak, "Bana anlattıklarını Miles'a da anlat," dedi.

"O anlamaz," dedi Gümüşnokta. "O Âlem'i ne bilir ki?"

"Ufaklık'ın anlattıklarını biliyorum," dedi Miles.

"Ayrıntılı olarak açıklayacak zaman yok," dedi Gümüşnokta. "Kaplan Yumurtası'nı kullandığın için Uyku Melekleri seni mahkûm etti. Hayatın tehlikede, ama Kurul'u Ufaklık'ın kaplanın ruhunu alıp onlara götürmeye çalıştığına ikna edebilirsem, belki onu kurtarabilirim."

"Hayatım tehlikede mi?" diye tekrarladı Miles. İçinden gülmek geldi. Daha birkaç hafta öncesine kadar farkında olmadığı bir şey yüzünden, kendisine haber verilmeden ölüme mahkûm edilmesi garip bir şakaya benziyordu, ama yine de midesi burkuldu.

"Ben kurtarılmak istemiyorum," dedi Ufaklık, "tek başıma olmaz. Miles ve ben, ne olursa olsun, birlikte kalacağız."

Gümüşnokta çileden çıkarak kollarını havaya kaldırdı. "Ona karşı sorumluluğun yok," dedi. "Borcunu fazlasıyla ödedin bile."

"Miles benim arkadaşım," dedi Ufaklık.

"Arkadaşın," diye yineledi Gümüşnokta, farklı bir tadı denemiş gibi. Soluk, dar suratında mürekkep lekeleri gibi görünen gözlerle tekrar Miles'a baktı. "Burada fazla kaldın," dedi. "Seni yanımda götürmeye çalışmalıydım."

“Yapamazdın,” dedi Ufaklık. “Miles’ı kurtarmak için kanatlarımdan vazgeçtim.”

“Kaplan ruhu teslim edilirse, geri dönmene izin verebilirler, onları ikna ederim,” dedi Gümüşnokta. “Yumurta’ya ihtiyacım var,” dedi Miles’a. Elini uzattı. Parmakları uzun ve solgundu. “Ufaklık’ın yaşamasını istiyorsan onu bana vermelisin.”

Ufaklık hamaktan aşağı atladı. “Onun ne olduğunu bile bilmiyor,” dedi, daha Miles konuşmadan.

Miles başını iki yana salladı. Kaplan Yumurtası’nın ne olduğunu biliyordu elbette. Zeytinden büyük olmayan, ama bir kaplanın ruhunu barındıran küçük bir taş. Daha Miles birkaç günlükken pelüş ayısının talaş dolu kafasına konmuş ve oyuncak ayı tekrar dikilmişti. On iki sene boyunca orada saklı kalmıştı. Miles aniden, yatağında bıraktığı Mandalina için kaygılandı. “Benim gidip Leydi Partridge’e yangını haber vermem gerekiyor,” dedi, ama aslında yağmur durumu kontrol altına almıştı; ağaç evin çatısı yüksek sesli bir tıslama ve bol bol buhar çıkarmaktaydı.

“Ben burada olacağım,” dedi Ufaklık.

Miles döndü ve halat merdivenden kayarak indi. O iki büklüm olmuş, eve doğru koşarken yağmur rüzgârla kıvranıyor, gök gürültüleri durmaksızın patlıyordu. Köşeyi dönerken yumuşak ve ıslak bir şeyle çarpıştı ve hem oğlan hem de karşısına çıkan şey ıslak çimenlerin üzerine düştü.

“Uf!” dedi o şey. İri, yuvarlak, ipeklilere bürünmüş bir nesneydi. Miles ayağa fırladı, nesne de aynısını yaptı ve tam o sırada göz kamaştırıcı bir şimşek her ikisini de aydınlattı.

“Doktor Tau-Tau!” dedi Miles nefes nefese, şaşkınlıkla. “Sizin sınır dışı edildiğinizi sanıyordum!”

Tombul falcı, hışırdayan yağmurun içinden bağırdı: “Sınır dışı edilmek mi? Saçmalık evlat. Ben... ben yolculuklarıma geri döndüm. Ama geri gelip şey yapmam gerekiyordu...” Ezilmiş fesini düzeltti ve Miles’ın kafasının üstünden ileri baktı. “Yangın ihbarı! Ağaç ev...” Ağaç evin için için yanan çatısını işaret etti.

“Ama yangın daha yeni başladı,” diye bağırdı Miles. Doktor Tau-Tau’nun bakışlarında her zamankinden de sinsi bir hal vardı.

“Önzezi evlat,” diye yanıt verdi falcı. “Ben olayları öngörebilirim...” Bir an duraksadı ve şimşek tekrar çakarken ipek sabahlığının cebiyle oynayarak, kaygılı gözlerle Miles’a baktı. “Sen ve ben, maceralar yaşadık,” dedi aniden.

Miles ona şaşkın şaşkın baktı. Tau-Tau’nun bunu bir fırtınanın ortasında söylemesi tuhaf bir şeydi. Adamın beyaz saçları alnına yapışmıştı ve burnunun ucundan yağmur suyu akıyordu. Doktor Tau-Tau aniden öne çıkarak Miles’ın elini yakaladı ve avucuna iki madeni para sıkıştırıp parmaklarını onların üzerine kapattı. “Güzel bir şey satın al, olmaz mı?” diye bağırdı. Gülümsemeye devam ederek geriye doğru iki adım attı; sonra döndü, çakıl döşeli yola doğru giderek karanlıkta gözden kayboldu.

Miles çabucak malikânenin arka kapısına seğırtti. Paralar eline pütürlü geliyordu. Üstünden sular damlayarak içeri girerken kaşlarını çattı. Terliklerini fışkırtarak mutfaktan geçerken, yağmurun kükre-me sesini, bir arabanın çalıştırılma sesine benzetti. Midesinden bir huzursuzluk duygusu yayılıyordu ve geniş merdivenin basamaklarını ikişer ikişer tırmanırken kontrolsüzce titriyordu. Odasına vardığında huzursuzluğu korkuya dönüşmüştü. Kapı açık duruyordu ve örtüler yere atılmıştı. Çarşafın ortasında cansız bir şey duruyordu. Miles, dişleri takırdayarak, yavaşça yatağa yaklaştı. Mandalina’ydı, ama o bildiği Mandalina gitmiş başkası gelmişti. Ayı küçük bir dolgu malzemesi ve talaş yığını içinde yatıyordu, kafası gevşek bedeninden neredeyse tamamen ayrılmıştı.

Miles bütün ağırlığıyla yatağın kenarına oturdu. Yüzündeki kan çekilmişti. Hemen bir şeyler yapmalıydı. Yastığını yastık kılıfının içinden çıkardı ve Mandalina’dan kalanları nazikçe toparladı, geride dolgu malzemesi bırakmamaya özen gösterdi. Ayının başı her zamankinden daha hafifti, ama Miles bunun farkına varmadı. Kendini uyuşmuş hissediyordu; bir an için Ufaklık’ı ve Gümüşnokta’yı unutmuştu. “Seni onaracağım,” dedi Mandalina’ya. Ayıyı dikkatle yastık kılıfının içine yerleştirip gevşekçe düğüm attı. Islak parmakları talaş yüzünden tıpkı

Doktor Tau-Tau'nun verdiği paralar gibi pütür pütür olmuştu. Falcının suçlu suçlu gülümsemesi gözlerinin önüne geldi. Bir an olduğu yerde kalakaldı ve buz gibi havada kalbi gümledi. Kaplan Yumurtası... onu Tau-Tau almıştı! Uyuyan ayıyı yırtıp açmış, küçük taşı almıştı ve Miles da onun gitmesine izin vermişti. Midesi kasıldı, oda eğilmiş gibi geldi. Kendine gelmek için derin bir nefes aldı ve titreyen bacaklarla yataktan kalktı.

Miles, gitmek için döndüğünde annesinin günlüğüne gözü takıldı. Günlüğü yastığının altında saklıyordu. Kaplan Yumurtası'nın sırlarını çözecek anahtarı bulmak umuduyla onu inceliyordu. O gece uyumadan önce okuduklarını hatırlayınca, bütün umudunu yitirdi, ama yine de günlüğü eline aldı ve yastık kılıfının içindeki parçalanmış ayıyla birlikte cebine attı. Sendeleyerek açık kapıdan geçti. Tam o sırada, karanlık sahanlıkta küçük bir kızla çarpışmaktan son anda kurtuldu. Kız iri iri açılmış gözlerle Leydi Partridge'in odasına gidiyordu.

"Jessica," dedi Miles, "Leydi Partridge'e söyle, ağaç ev yanıyor."

Jessica Tuesday'in gözleri daha da irileşti. Kız sessizce başını salladı.

"Ona bir de şeyi söyle," diye bağırdı Miles, kıvrık merdiven korkuluğundan kayarak inerken, "bir süreliğine dışarı çıkmam gerek, ama ben iyiyim." Korkuluğun sonundan uçarak yere kondu ve karanlık mutfaktan koşarak geçti, dışarı çıktı. Miles evin köşesinden dolanıp hırsız falcının kaybolduğu yola yönelirken gece, yüzüne buz gibi yağmuru fırlatıyordu. Bir anlığına durdu. Birkaç dakika önce araba çalıştırılması sesi duyduğunu hatırlayarak, gözlerini kısıp karanlığın içine baktı. "Düşün," dedi sesli olarak. "Onu yaya olarak nasıl yakalayacaksın?"

Güçlü kaplanın onu ve Ufaklık'ı sırtına alıp, hiç yorgunluk belirtisi göstermeden tarlalarda ve ormanda nasıl taşıdığını anımsadı. Cebine uzandı, Mandalina'nın yastık kılıfından oluşan ambulansının içindeki gevşek şeklini kavradı ve gözlerini kapattı. Nefes alıp verişlerini büyük bir çabayla yavaşlattı; yağmurun kükremesinin içinde kaplanın gürleyen sesini aradı. Burun deliklerini açarak ıslak toprak kokusunu içine çekti. Toprak kokusunun, yağmurla ıslanmış bağların arasında Kahkaha Sarayı'na giderken, kaplanın postundan yükselen küflü kokuya dönüşmesini diledi. Gözlerini açtı ve eğik düşen yağmur

damlalarının arasında kaplanın çizgilerinin belirdiğini gördü. Soğuğa ve hissettiği büyük dehşete rağmen, içini bir rahatlama duygusunun kapladığını hissetti. Ufaklık'ı geride, ağaç evde bırakması gerekecekti. Gümüşnokta'nın kaplanı görmesini göze alamazdı; ayrıca...

Kaplan aniden önüne dikildi. Her zamankinden de iri görünüyordu. Siyah dudaklarını gererek dişlerini gösteriyor, gözleri soğuk bir ateşle yanıyordu. Miles bir an, yanlış kaplanın geldiği hissine kapıldı. Korkunç bir histi. Bir an sessizlik içinde bekledi, ama bu sefer kaplan hiçbir şey söylemedi.

"Merhaba," dedi Miles kararsızca. Fırtınanın içinden sesini duyurabilmek için sesini yükseltti. "Ben... yardımına ihtiyacım var."

Kaplan ağzını açtı ve kükredi. Bir gece yarısı, fırtınanın ortasında, öfkeli bir kaplandan iki adım uzakta durmuşsanız, ne kadar korkunç bir deneyim olduğunu takdir edebilirsiniz. Kaplanın kükremesinin gücüyle yağmur damlaları dağıldı, Miles'ın ayakları yerden kesilecek gibi oldu. Kulaklarındaki sestten kurtulabilmek için başını iki yana salladı ve kaplan bir adım yaklaştı. "Sen kimsin ki, kralların arasında bir kral olan beni çağırıyorsun?" diye sordu derin bir gürlemeyle. "Her oyuncak kaybettiğinde, treni her kaçırdığında, ezik bir eşek gibi emrine amade olacağımı mı sanıyorsun? Boynunu kırıp bütün bütün yutabilirim seni çocuk, ama botlarını tükürme zahmetine katlanamayacağım."

Miles hayretle kaplana baktı, her yanı buz kesmişti, korkuyla titriyordu. Botlarını giymediği aklına geldi, ama bunu düşünmenin zamanı olmadığına karar verdi. "Ben yalnızca..." diye başladı, ama daha ileri gidemedi. Kaplan kayıtsızca, bir kedinin küçük bir kuşla oynaması gibi uzandı ve kudretli pençesiyle Miles'a öyle bir darbe indirdi ki, Miles yana devrilip buz gibi çamurun üzerine düştü. O daha nefes alamadan, kaplan atıldı ve ön pençesini Miles'ın göğsüne dayadı. Ağırlığı Miles'ın gözlerinin önünde yıldızlar uçuşmasına sebep oldu ve dönen desenlerin ortasında kaplanın yüzü belirdi. Sarı dişlerini kötücül bir ifadeyle çıkartmıştı.

"Evcil hayvan istiyorsan," dedi kaplan, kan ve et kokan sıcak nefesiyle, "Japon balığı seçmeliydin."

Miles'in aklına söyleyecek bir şey gelse bile, konuşamazdı, nefes almakta bile zorlanıyordu. Başı dönüyordu, ama kaplanın gözlerine bakarak, bu hareketin onu yenmekten kurtarmasını diledi. Tam kaburgalarının üzerindeki ezici ağırlık yüzünden bayılacağını düşünürken, kaplanın döndüğünü gördü ve baskının azaldığını hissetti. Kaplan doğruldu ve kulak paralarcasına yeniden kükreyerek –Miles'in boynunu kırmaktan daha acil bir işi olduğunu hatırlamış gibi– aniden döndü ve gecenin içinde kayboldu.

İKİNCİ BÖLÜM

ÖDÜNÇ KANATLAR

Fırtına yüzünden sırlıslam olmuş, kaplan yüzünden nefesi kesilmiş Miles Wednesday, şiddetli yağmur altında sırt üstü yatmış, kesik kesik nefes alıyordu. Kendine ağaçların tepesinde bakıyormuş gibi tuhaf bir hisse kapılmıştı, ama tek görebildiği, üzerine aşırı büyük gelen bir paltoyla çamurun içinde yatan perişan bir oğlan çocuğuydu. Zalimce paralanmış Mandalina cebindeydi, Ufaklık'ın ona üflediği kırılğan hayat, esintiye kapılmış duman gibi dağılmıştı. Kaplan Yumurtası gitmişti ve Miles'ın kaplanla kurduğu dostluk ve güven ilişkisini de yanında götürmüştü. Islaktı, üşüyordu, yalnızdı, ama...

Ufaklık'ın yüzü görüş alanına girdi ve Miles bir anda kendi bedene geri döndü. Kaplanın tokadı yüzünden kulakları çınlıyor; ense-sinde ılık ve yapış yapış bir şey hissediyordu. Soğuk çamurda elleri kaymasına rağmen, doğrulup oturmaya çalıştı.

Ufaklık, soluk yüzünde kaygılı bir kaş çatışla, "Ne oldu?" diye sordu. "Yüzün kanıyor!" Miles'ın yanağını kendi koluna silmek için uzanınca Miles irkildi. Yüzünün bir tarafı tamamen yanıyordu ve boynundaki yapış yapış şeyin kendi kanı olduğunu fark etti.

“Kaplan!” diye inledi Miles. “Kaplan Yumurtası...” Gümüşnokta’nın Ufaklık’ın arkasında durduğunu fark etti ve sustu.

“Sorun değil,” dedi Ufaklık. “Konuşabilirsin.”

“Doktor Tau-Tau Kaplan Yumurtası’nı çaldı,” dedi Miles, ayağa kalkarak. “Onu... saklandığı yerden aldı.”

“Doktor Tau-Tau mu?” diye tekrarladı Ufaklık. “Ama ben sanıyordum ki...”

“Geri dönmüş,” dedi Miles. “Yumurta’nın nerede olduğunu çözmüş olmalı.”

Ufaklık’ın gözleri irileşmişti, “Bunu sana Tau-Tau mu yaptı?” diye sordu.

Miles başını iki yana salladı. “Kaplan yaptı,” dedi gönülsüzce. “Muhtemelen onu çağırmak için iyi bir zaman değildi, ama bunu düşündüğümde artık çok geçti.” Onu ezmeye çalışan boşluk duygusuyla savaştı.

“Bu, yakalanmış ruhlarla uğraşmanın ne demek olduğunu sana öğretir,” dedi Gümüşnokta.

Ufaklık sertçe Fırtına Meleği’ne döndü, elinde şimşek üretme gücü olsaydı, Gümüşnokta o anda kaşlarına veda ederdi.

“Gümüşnokta,” diye terslendi küçük kız, “bu kadar sinir olma!”

Gümüşnokta kaşlarını kaldırdı (hâlâ yerinde durdukları için kaldırılabiliyordu) ve Miles’a baktı. Miles ilk defa onun yüzündeki buz gibi ifadenin birazcık eridiğini gördü.

“Hırsız ne yöne gitti?” diye sordu Gümüşnokta.

Miles karanlık yolu gösterdi. “O tarafa gitti. Arabası ya da minibüsü vardı; onu çalıştırdığını duydum. Yaya olarak asla yakalayamayız.”

Ufaklık’la Gümüşnokta bakıştılar ve Gümüşnokta hafifçe gülümse-di. Ufaklık, Miles’a döndü. “Pantolonun sıkıca bağlı mı?” diye sordu.

Miles şaşkın şaşkın ona baktı. Pijamasının altındaki ipe bakıp başını salladı.

“Güzel,” dedi Ufaklık ve Miles aynı anda bir şeyin onu omuzlarından kavradığını hissetti. Yüksek bir Uamp! sesi oldu ve Miles bir anda kendini yerden üç metre yüksekte buldu. Ufaklıkla birlikte hızla fırtınanın merkezine doğru yükseliyordu. Paltosunun koltuk altları

onu tutuyordu ve midesini çok aşağıda bir yerde bırakmıştı. Hayretle aşağı baktı ve çoktan ağaç tepelerine çıkmış olduklarını gördü. Başını çevirdiği zaman yukarıda Gümüşnokta'yı görebiliyordu. Fırtına Meleği gözlerini gece göğüne dikmiş, ağzı solgun yüzünde ince bir çizgiye dönüşmüştü. Gümüşnokta onları birer eliyle kavramıştı ve güçlü kanatlarının her darbesiyle daha da yükseğe taşıyordu. Sol tarafta şimşek çaktı ve Miles Ufaklık'ın yüzünün, ödünç kanatlarla bile olsa, uçuş coşkusuyla aydınlanmış olduğunu gördü. Kızın sevinci öyle bulaşıcıydı ki, coşkuyla kahkaha attı ve korkusunu unuttu.

Şimdi yükselmeyi bırakmışlardı ve anız kaplı tarlaların üzerinde hızla yolculuk ediyorlardı. Yağmur, çevrelerinde adeta gümüşten bir tünel oluşturmuş, onlara doğru uçuyordu. Yol dolambaçlı olmasına rağmen onlar düz bir çizgide ilerliyorlardı. Sonunda Miles çok aşağıda, karanlıkta dolana dolana ilerleyen sarı far ışıkları gördü. Gümüşnokta biraz alçaldı ve dolambaçlı yolu izlemeye başladı. Karşı yönden bir araba geldi ve Miles onun farlarının ışığında, kovaladıkları aracı daha açık görebildi. Bu, eski bir sirk karavanıydı ve üzerine kahkaha atan bir palyaço kafası ile şu sözler resmedilmişti: KAHKAHA SARAYI.

"Yalnız olduğunu sanmıyorum," diye bağırdı Miles. Rüzgâr açık ağzına daldı ve onu nefes nefese bıraktı.

Ufaklık başını iki yana salladı. "Bu Cortado," dedi. "Sanıyorum ki o..."

Miles başını salladı. Ağzını bir daha açma riskine girmek istemiyordu. Kahkaha Sarayı'nın kötü niyetli, ufak tefek sirk yöneticisini düşündü. Miles ve Ufaklık onun kötücül entrikasına son verdiği zaman adamı Aziz Bonifacio Kafadan Oynaklar Hastanesi'ne kapatmışlardı, ama daha da sapkın ve tehlikeli bir adam olarak hastaneden kaçmıştı. Miles karavanı Büyük Cortado'nun kullandığını öğrense bile şaşırmazdı. Doktor Tau-Tau ne kadar sinsi olursa olsun Miles, onun birinden emir almadan Partridge Malikânesi'ne girip, Kaplan Yumurtası'nı ayının kafasının içinden çaldığını hayal edemiyordu. Donmuş parmaklarla paltosunun yakasını iliklemeye çalıştı ve Mandalina'nın hâlâ orada olduğundan emin olmak için cebindeki yumruyu yokladı.

Sert yağmur Miles'in yüzünü acıtıyordu, ama bir süre sonra acının yerini bir tür uyuşukluk aldı. Gümüşnokta'nın düzenli kanat darbeleri uçuşlarına güven verici bir ritim kazandırıyor. Fırtına Meleği'nin kavrayışı hiç gevşememişti; Miles onun uçarken ani dalışlar ve tırmanışlar yaptığını fark etti. Yüzünden hiçbir şey belli olmuyordu ama Ufaklık kahkahalar atıyor, her dönüşte sevinçle bağırıyordu. Düşme korkusu eriyip giderken Miles, uçuş heyecanının sıcak bir parıltı gibi midesinden yayıldığını hissetti. Rüyasında uçuğu zamanlara ait soluk anılar yüzeye çıktı. Sanki o düşlerin hepsi bu anın zevkini haber veriyordu. Yüzüne bir sırtış yayıldı ve dönüp Ufaklık'a baktı.

O anda, doğrudan Gümüşnokta'nın ağzından geliyormuş gibi görünen yoğun bir ışık çakmasıyla kör oldu. Tekrar görebildiğinde, mavi bir yıldırımın aşağıdaki karavana doğru aktığını gördü. Saçları diken diken olmuş, elektriklenmişti. Yıldırım karavana doğru uçunca, yol kenarında bir ağaç alevlere boğuldu. Karavan tehlikeli bir biçimde savruldu ve sonra düzeldi.

"Onları vurursan ne olur?" diye bağırdı Miles. Rüzgâr tekrar ağızını doldurdu ve Miles başını eğip nefes aldıktan sonra devam etti, "Yumurta'ya zarar verebilirsin."

"Tekerleklerle nişan alıyorum," dedi Gümüşnokta. "Kaplan Yumurtası sağlam olarak iade edilmeli. Zaten karavandakileri öldürmeyi göze alamam. Bir Fırtına Meleği'nin bir ruhu rüzgâra salmasına izin yoktur. Bu Uyku Meleklerinin işidir."

Kör edici bir çakma daha oldu, ama bu sefer ışık Gümüşnokta'dan gelmemişti. Saf ışıktan, burgulu bir halat önlerindeki karanlığı yardı ve Gümüşnokta ondan kaçınmak için aniden döndü. Miles, bir fırının önünden geçiyormuş gibi, bir tarafının karıncalandığını ve kızgın bir sıcaklıkla ısındığını hissetti. İlkini bir başka şimşek takip etti, Gümüşnokta sertçe sağa daldı. Heyecan verici hareketleri, yanıp kavrulmaktan kaçınmak için zorlu bir manevraya dönüştü. Gök gürültüsü gökyüzünü yardı ve Miles onun göğsünde titreştiğini hissetti.

Ufaklık, gök gürültüsü dinerken bağırdı:

"Burada olduğunu kim biliyor?"

İnanmak çok zor olsa da Gümüşnokta daha da solmuş gibiydi. “Kükrekişi’den başka kimse bilmiyor,” dedi.

“Belki de o birine söylemiştir,” dedi Ufaklık.

Gümüşnokta başını iki yana sallayarak, yeni bir şimşekten kaçınmak için sola kayd. Dikkatini uçuşuna verdiği için yüzü gergin görünüyordu. Daha fazla konuşmadan, uğuldayan, çıtırdayan şimşek ormanına daldı. Miles, havada kavrulma fikrini unutabilmek için, aşağıdaki karavanın farlarını gözden kaybetmeme işine odaklandı. Bazen farları bir süreliğine gözden kaçınıyordu, ama Gümüşnokta bir kırlangıcı mahcup edecek akrobasi numaraları yaparken, gittikleri yola da dikkat etmek konusunda tekinsiz bir yetenek gösteriyordu.

Bir süre sonra şimşekler dindi. Ya Gümüşnokta ondan kaçmayı başarmıştı ya da onları yaratan Fırtına Meleği fikrini değiştirmişti, bunu bilmek olanaksızdı. Hava soğudu ve dağları aşmak için yükselirken yağmuru geride bıraktılar. Miles karanlıkta karavanı göremiyordu artık.

“Galiba onları kaybettik,” dedi.

“Hayır, kaybetmedik,” dedi Gümüşnokta. “Bak, iz hâlâ orada.” Çenesiyle tam aşağıyı gösterdi, ama Miles hiçbir şey göremedi.

“Ne arıyorum?” diye sordu.

“Araç kısıtlanmış şimşekten minik kıvılcımlar kullanıyor,” dedi Gümüşnokta. “O soluk gümüşsü çizgi, ışığın gittiği yolu gösteriyor. Tamamen kaybolması saatler alır.”

“Onu göremiyor,” dedi Ufaklık.

“Sen görebiliyor musun?” diye sordu Miles.

“İzi göremiyorum,” dedi Ufaklık, “ama Tek Şarkı’da yaptığı desende bir süre kalıyor ve onu duyabiliyorum.”

Miles, Âlem’in sakinlerine dünyanın nasıl görünmesi gerektiğini hayal etmeye çalıştı. Yetenek ve beceriden belirgin bir biçimde yoksun hissediyordu kendini. Ufaklık’ın güçlerinin de, arabanın arkasında bıraktığı hafif fısıltılar gibi, zaman içinde solup solmayacağını merak ediyordu.

Dağda, çentik çentik bir sırtın üzerinden geçtiler ve Gümüşnokta yamacın izin verdiği ölçüde hızlı alçalarak havanın daha sıcak olduğu

bir yer aradı ya da Miles öyle umuyordu. Miles uzak ufuktan yayılan pembemsi bir parlıtyı yansıtan yuvarlak bir göl gördü ve onu hemen tanıdı.

“Bak!” diye seslendi Ufaklık’a. “Kahkaha Sarayı’na giderken şöyle... kaplanla durduğumuz yer.”

“Oraya mı gidiyorlar sence?” diye sordu Ufaklık.

“Umarım oraya gitmiyorlardır yumuşakkanat,” dedi Gümüşnokta. “Seni gece gündüz taşıyabilirdim, ama arkadaşın artık taş çuvalı gibi ağır gelmeye başladı. Yakında dinlenmem gerekebilir.”

“İleride karavanı görebiliyorum,” diye sözünü kesti Miles. Uçan kendisi olmasa da, kolları ve bacakları ağrımaya başlamıştı ve karavanın daha uzağa gitmediği konusunda Gümüşnokta’nın umudunu paylaşıyordu. “Onu geçemez misin? Önüne inerdik.”

Gümüşnokta güldü. “Yapabilirdim,” dedi, “ama unutma, karavanı Büyök Cortado kullanıyor olabilir. Seni ezmekte tereddüt eder mi sence?”

“Belki de yine tekerlekleri vurmaya çalışmalısın,” dedi Miles.

“Bunu göze alamam,” dedi Gümüşnokta. “Fark ettiysen, artık fırtınada değiliz ve açık gökyüzünden şimşek fırlatmak biraz fazla dikkat çeker. Zaten, hava bizi görebilecekleri kadar aydınlanmadan önce inmek zorundayız.”

“Kaplan Yumurtası’nı almak daha önemli değil mi?” diye sordu Miles.

“Elbette önemli, ama Âlem’in kuralları herkesin görebileceği yerde sevdalı bir alakarga gibi uçmamı engelliyor.”

Ufaklık kahkaha attı. “Gerçekten neşelenmen gerek Gümüşnokta!”

Gümüşnokta ona gülümsemedi ve Miles, Fırtına Meleği’nin kaslı kolunun ona dokunduğu yerde nahoş bir ürperti dolaştığını hissetti. “Bana ders vermeye kalkma yumuşakkanat,” diye terslendi. “Bize öğretilen her kuralı ihlal edip Âlem’deki yerimizi terk edersek kargaşa olur.”

“Belki de Âlem Kanunu bize söylenmeye değer her şarkıyı öğretmiyordur,” diye karşılık verdi Ufaklık.

Gümüşnokta konuşmak için ağzını açtı, ama Miles sözünü kesti.

“Burası Cnoc!” diye bağırdı. “Karavan köye giriyor. Arabistanlı Baltinglass’ın evine yönelmiş gibi!”

“Emin misin?” diye sordu Ufaklık. “Baltinglass’dan ne istiyor olabilirler ki?”

“En ufak fikrim yok,” dedi Miles, “ama onun evinin önünde duruyorlar. Arkada meyve bahçesini görebiliyorum.”

Gümüşnokta tepedeki köyün üzerinde geniş halkalar çizerek alçalmaya başladı. Karavandan iki minik şekil indi ve Baltinglass’ın evinin ön verandasında kayboldu.

“Ön kapılar,” dedi Miles, dönüp Gümüşnokta’ya bakarak.

“İniyoruz zaten,” dedi Gümüşnokta sakin sakin.

“Yeterince hızlı değil!” dedi Miles. Kaygı midesini kavramıştı. Gümüşnokta ona anlaşılmaz kara gözlerle baktı. “Haklısın,” dedi. Ve Miles’ı bıraktı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YABAN HAYATI VE HAŞARAT

Donmuş, korkmuş, düşmekte olan Miles Wednesday ağaran günün içinde yere doğru dalışa geçmişti. Gümüşnokta'nın onu bıraktığı, kalp durduran andan sonra üzerine beklenmedik bir sakinlik çökmüştü ve şimdi düşünüyordu. "Demek sonum bu olacaktı. Koca çenemi açmamam gerekirdi." Sol omzundaki bir yerden Ufaklık'ın kahkahasını duydu, ses kafasının içinde yankılandı. Baltinglass'ın meyve bahçesi hızla yaklaşıyordu ve korku, bir elektrik şoku gibi, tekrar içini doldurdu. Miles gözlerini sıkı sıkı yumdu, ama tam yere çarpmayı beklediği anda Gümüşnokta'nın kanatlarının, artık tanıdık gelen uamp sesini duydu. Fırtına Meleği sağlam koluyla onu belinden yakaladı. Miles tam da düşerken çekilip kaldırıldığı için midesini bir kez daha geride bıraktığını hissetti. Sıkı sıkı yumulmuş gözlerle, tüy gibi hafifçe yere kondu. Dizleri boşandı ve güm diye oturup kaldı.

Miles gözlerini açtığı zaman, Arabistanlı Baltinglass'ın uzun otların arasında oturduğunu, Ufaklık'ın, bahar yeline kapılmış rüzgâr çanları gibi kahkahalar attığını gördü. Gümüşnokta kollarını kavuşturmuş, tepelerinde dikilmekteydi. "Şimdi kime sinir diyorsun, bakalım?" Sırtı.

“Yine!” dedi Ufaklık, kahkahadan gözleri yaşararak. “Bir daha ya-palım!”

Miles itiraz etmek için ağzını açtı, ama evin içinden gelen bir çatır-tı sözünü kesti. Ufaklık’ın kahkahası aniden kesildi ve Gümüşnokta kanatlarını katlayarak gürültünün geldiği yöne sertçe baktı. Parmagını dudaklarına götürdü. Miles ve Ufaklık çabucak ayağa kalktılar, üçü birden sessizce verandaya yaklaşarak Baltinglass’ın loş, dağınık oturma odasına baktılar. Arabistanlı Baltinglass bir sandalyeye bağlan-mıştı; ağzı tıkanmıştı ve ayaklarının dibinde porselen parçaları vardı. Adam kendini kurtarmak için çabılıyor, ağzındaki tıkaç bağırışlarını boğmak konusunda pek işe yaramıyordu. Doktor Tau-Tau, kabarık beyaz saçlarının üzerinde her zaman duran kırmızı fesi ile, kollarını kavuşturmuş, adamın tepesinde dikiliyordu. Odanın köşesinde, Büyük Cortado sırtını pencereye vermiş, büyük bir pafta dolabını karıştırıyor, rulo yapılmış ya da katlanmış kâğıtları dört bir yana saçıyordu.

Miles etrafına bakarak silah olarak kullanabileceği bir şey aradı. Duvara dayanmış bir tırmık buldu ve sapını kavradı. Tahta eskimiş ve beyazlamış, demir dişler paslanmıştı. Büyük Cortado’nun kolayca ulaşabileceği yerlerde asılı korkutucu bir bıçak ve kılıç koleksiyonuna karşı fazla koruma sağlamazdı, ama yakında bir tek bu vardı. Miles’in kalbi güm güm atıyordu. Derin bir nefes alıp camlı balkon kapısını açtı. Büyük Cortado sararmış bir kâğıt rulosunu kavrayarak şaşkınlık-la döndü. Sağ gözü bir korsan bantıyla kapatılmış, yanağı minyatür bir dağ sırası gibi büzüşmüştü. Kaplanın orada açtığı yara, dikilmemiş ve bakım görmemiş olduğundan iz bırakmıştı.

“Tau-Tau,” dedi Cortado buz gibi bir sesle, “bu... çocuk... neden hâlâ yaşıyor?”

Tau-Tau gözle görülür bir biçimde irkildi. “Ben... şey...” diye mırıldandı.

Büyük Cortado neşesiz gülümsemesiyle gözünü Miles’a dikti ve cebin-den bir puro çıkardı. “Ucubelerden oluşan maiyetine Kıvılcım Çocuk’u da eklediğini gördüğüme sevindim,” dedi. “Çakmağımı unutmuşum an-laşılan.” Puroyu dudaklarının arasına yerleştirdi ve kıkırdadı.

“Benden çaldığın şeyi istiyorum,” dedi Miles.

Büyük Cortado uzandı ve duvarda asılı duran uzun çelikli bir kamayı aldı. “Taleplerde bulunacak durumda değilsin,” dedi. “Burada durup seni güve gibi mıhlayabileceğimi biliyorsun.”

“Yap madem,” dedi Miles, hissettiğinden daha cesur bir sesle. Gözlerini Büyük Cortado’nun sağlam gözüne dikti. Cortado’nun yaralı yüzündeki göz kendi yüzüne çivilenmiş gibi sabitlenmişti. Miles, bir yılın yuvasında olsa kendini daha güvende hissedeceğini düşünüyordu. Gözlerini kırıştırmamaya çalıştı ve bunun akıllıca bir hareket olduğu ortaya çıktı. Sirk yöneticisi sırtını dönecekmiş gibi yaptı, ama aniden, bileğinin becerikli bir hareketiyle Baltinglass’ın kamasını fırlattı. Kama döne döne uçuştu. Sirkteki eğitimi sırasında bu tür durumlara alışmış olan Miles tırpanı savurarak kamayı savuşturdu ve aynı anda sol omzunun arkasından gelen bir şimşek Büyük Cortado’nun göğsüne çarptı, onu harita dolabının üzerine devirdi. Savrulan kamanın sapı Doktor Tau-Tau’nun gözüne çarptı.

Tau-Tau küçük bir köpek gibi ciyakladı ve tombul elini yüzüne götürdü. Büyük Cortado doğruldu. Gömleğindeki kararmış kısımdan dumanlar yükseliyordu. Yüzü tehlikeli bir beyaza döndü. Duvarın bir silah daha aldı. Bu seferki kama değildi; uzun, kıvrık uçlu bir Macar kılıcıydı. Ufaklık, Baltinglass’ın sandalyesinin arkasına çömelerek, çevik parmak hareketleriyle adamı tutan ipleri çözmeye başladı. Gümüşnokta, Doktor Tau-Tau’ya doğru ilerledi, ama Tau-Tau acıyan gözünü tutarak köşeye geriledi.

“Bak şimdi,” dedi falcı titrek bir sesle, “dalaşmaya gerek yok genç adam. Ben son derece saygın bir kâhinim ve önemli bir şifacıyım. Talihsiz elektrik sorununa çare bile bulabilirim.”

“Tau-Tau, seni yumuşakça!” dedi Büyük Cortado dişlerini sıkarak, “Bir işe yara da güvenliği ara.” Kılıcın keskin ucunu başparmağıyla sınıdı. Soğuk soğuk gülümseyerek, “İş görür bu,” dedi Miles’a. Miles, tırpanı kılıca çevirebilirmiş gibi, sıkı sıkı kavradı.

Doktor Tau-Tau cebini karıştırdı ve bazı sözler mırıldanmaya başladı.

“Hım... diş ve pençesi doğal kırmızı... şey... gecenin ormanlarında... regit eeht nommus I...”

Bir anlık sessizlik oldu ve bütün gözler Doktor Tau-Tau'ya döndü. Adamın kırmızı yüzü daha da kızardı. "Hım... abrakadabra?.." dedi umutla. Yukarıdaki odada büyük bir çatırtı oldu ve bedensiz bir kükreme sesi evi sarstı. Büyük Cortado gözle görülür bir biçimde irkildi. Miles kalbinin bir heyecan ve korku karışımı içinde durduğunu sandı. Başlarının üzerinde kırılan cam ve devrilen mobilyaların gürültüsü oldu.

"Yukarı katta seni ahmak," dedi Büyük Cortado, Tau-Tau'ya bakmadan. "O şeyi nasıl kullanacağını bildiğini sanıyordum." Sararmış kâğıt rulosunu kolunun altına sıkıştırdı ve Macar kılıcını havaya kaldırarak aniden Miles'a doğru adım attı. Miles karşılık olarak kırılğan tırpanı kaldırdı, ama o anda Arabistanlı Baltinglass, Ufaklık'ın yardımıyla bağlarından kurtulup kemikli bacağına uzattı ve Büyük Cortado'ya güzelce çelme taktı. Sirk yöneticisi sendeleyince kılıç elinden kaydı ve Baltinglass onu kaparak, çok daha genç bir adamın çevikliğiyle ayağa fırladı.

Kör kâşif, ağzındaki tıkacı çıkararak, "Evimde hamamböcekleri!" diye kükredi. "Böcek imha ekibi çağırmalıydım." Çılgınca savurduğu kılıç havada uğuldadı. Büyük Cortado hâlâ ayakta duruyor olsaydı güzelce ikiye bölünecekti. Bunun yerine Cortado telaşla kapıya doğru emekledi, ama kendisi de kaçmaya karar vermiş olan Doktor Tau-Tau adamın parmaklarını ezdi.

"Çekil yolumdan, aptal!" diye tısladı Büyük Cortado. Ayağa kalkıp kendini toparlayarak ceketinin üzerindeki tozları silkeledi. Yukarıdan, parçalanmış tahta sesleri geldi ve evin içinde bir başka kulak paralayan kükreme patladı. Merdiven büyük bir ağırlığın altında gıcırdadı. Büyük Cortado'nun paniklediği yüzünden anlaşılıyordu, Tau-Tau'yu dirsekleyerek kenara itti ve kapıyı açtı. "İstedğimiz şeyi almaya geldik," dedi ve ekşi bir gülümsemeyle Miles'a döndü. "Seni bırakayım da kediciğinle oyna," diyerek loş holde kayboldu, Doktor Tau-Tau da çabucak peşinden çıktı.

"Eh, bu haşarattan kurtulduk Miles Efendi," diye kükredi Arabistanlı Baltinglass. "Şimdi yaban hayatının işini görmemiz gerek. Seslere bakılırsa erkek bir Bengal kaplanı ve yaklaşık iki yüz elli kilo. İyi post çıkarırdı, ama bir tabancadan daha fazlasına ihtiyacımız olacak. Kilerde, sıçan vurmak için sakladığın on iki kalibrelik bir av tüfeği var."

“Kaplanı vurmayacağız,” dedi Miles.

“Bunu söyleyeceğini biliyordum,” dedi Baltinglass, üzüntülü bir sesle. “Bu durumda, girişleri tutmamız gerek. O kaplan sohbet havasında değil.”

“Ben onunla konuşurum,” dedi Miles. “Cortado ile Tau-Tau’nun kaçmasına izin veremeyiz.”

“Miles,” dedi Ufaklık, “bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

Miles Gümüşnokta’ya baktı. “Onu sersemletemez misin?” diye sordu. “Onu gerçekten incitmeden, demek istiyorum?”

Fırtına Meleği kollarını kavuşturdu. Ağzı ince bir çizgiye dönüştü.

“Gümüşnokta?” dedi Ufaklık.

“İşine karışmak bana düşmez,” dedi Gümüşnokta kibirle. “Kanun çiğnenmemiş olsa kaplan burada olmayacaktı zaten.”

“Birilerinin işine karışmanın senin uzmanlık alanın olduğunu sanıyordum,” dedi Miles öfkeyle. Tırpanı kenara fırlattı ve kapıya yürüdü. Tam o anda, holden gelen yumuşak bir gümleme kaplanın merdivenin dibine ulaşmış olduğu haberini verdi.

“Bir kılıç al Miles Efendi,” diye seslendi Baltinglass peşinden. “Bir seferinde çok katlı bir sandviçi, üzerine saplanmış kürdanı çıkarmadan ısırmaya kalktım ve hemen tükürdüğümü söyleyebilirim sana!”

Kaplan, holün loşluğunda, kuyruğunu tozlu havada savurarak, atlamaya hazır bir halde çömelmiş bekliyordu. Arkasında, sabah esintisiyle yavaşça sallanan hol kapısından, bir dilim soğuk gün ışığı içeri sızıyordu. Dışarıdan, çarpılarak kapanan bir karavan kapısının sesi geldi.

Miles, son görüşmelerinin sonucunu düşünmemeye çalışarak kaplana döndü. “Benim,” dedi. Sesi zayıf çıkıyordu.

“Et,” diye gürlledi kaplan alaycı bir tavırla.

“Beni tanıyorsun,” dedi Miles. “Ben Miles. Barty Fumble’ın oğlu.”

“Israrlı bir can sıkıntısı,” diye hırladı kaplan. Kehribar rengi gözleri çakmak çakmaktı ve içlerinde Miles’in daha önce hiç görmediği bir karanlık vardı; ona Hiç’in gözlerini hatırlatan, huzursuz edici bir boşluk. Kaplan yavaşça ilerledi ve koca pençeleriyle pozisyon aldı. Kürkü kirli ve dağınık görünüyordu.

“Bir daha seni boş yere çağırmayacağım,” dedi Miles. “Geçmeme izin ver. O iki adamı takip etmem gerekiyor.”

Kaplan, kuyruğunu öfkeyle savurarak, “Beyhude kovalamacaların bayatlamıştı zaten çocuk,” diye hırladı.

Miles yere sağlamca bastığından emin oldu. Tek şansı, kaplan üzerine atarsa kenara sıçramaktı. Ayaklarının altında bir kilim vardı ve seramiklerin üzerinde hafifçe kayıyordu. Aklında bir fikir oluşmaya başladı. “Bu beyhude kovalamaca seni de ilgilendiriyor,” dedi cesaretle. “Şu anda iplerini çeken kişi Doktor Tau-Tau ve bunu Büyük Cortado’nun emirlerine uyarak yapıyor. Yoksa neden kendini yaşlı bir adamın yatak odasında bulduğunu sanıyorsun? Onun takma dişlerini mi arıyordun?”

Kaplan kükreyerek sıçradı. Zaman yavaşladı. Miles kaplanın uzattığı kudretli pençelerini, öfkeyle yanan gözlerini ve devasa çenelerinin açıldığını gördü. Gök gürültüsüne benzeyen kükremesinin bir dalga gibi göğsüne çarptığını hissetti. Neredeyse hareket etmeyi unutacaktı, son anda kenara kaçtı. Kaplan ön pençelerini bir saniye önce oğlanın durduğu yere geçirmeye çalıştı; kilim, ağırlığının altında kaydı. Kaplan yeri tırmalayarak durmaya çalıştı ve kafa üstü taş duvara çarpıp bayıldı. Eski badana yağmur gibi yağıp sersemlemiş kaplanı pudra şekeri gibi kaplarken Miles nefesini tuttu.

“Ne haltlar dönüyor?” diye bağırdı Baltinglass, yün bereli kafasını oturma odası kapısından dışarı uzatarak. “Hâlâ tek parça mısın Miles Efendi?” diye sordu.

“Ben iyiyim,” dedi Miles, tuttuğu nefesi vererek, “ama kaplandan emin değilim. Umarım kötü yaralanmamıştır.”

“Ha!” diye bağırdı Baltinglass. “Onun öğle yemeği olmadığını için şükret. Sende tungstenden* sinirler var evlat. Elinde iyi bir tüfek olmadan, bir saksaganın zekâsıyla bir kaplanın karşısına dikiliyorsun.”

Ufaklık, rahatlamış bir ifadeyle hole çıktı ve kaplanın devasa kafasının üzerine eğildi. “İyileşecek,” dedi bir an sonra.

“Elbette iyileşecek,” diye mırıldandı Gümüşnokta. “Ruhu ahmağın tekinin cebinde kısılı kalmışken bir kaplanı öldüremezsin.”

* Yüksek ısıya dayanıklı çok sert bir element. [E. N.]

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KAPLAN BİÇİMİNDE BİR DELİK

Tıkacından kurtulmuş, tıraşını olmamış Arabistanlı Baltinglass kulak kabarttı ve evinin holünde uzanmış yatan kaplanın nefes alıp verişini dinledi. “Bilinen anlamda post değil,” dedi, “ama bundan daha iyisini bulamazdım herhalde.” Yüksek bir gıcırta sesi eşliğinde doğruldu. “O zaman, kaybedecek vakit yok. Post uyanmadan toplanıp erzak hazırlamamız gerek.”

“Toplanmak mı?” dedi Miles. “Ne demek istiyorsunuz?”

Baltinglass’ın sırtınca yüzü kırıştı ama tenceredeki süt kadar beyaz olmalarına rağmen gözlerinde bir ışıltı belirdi. “Atı eyerleyip yola koyulma zamanı Miles Efendi. Kovalanacak suçlular, geri alınacak hazineler ve son bir güzel yolculuğa yetecek kadar gücüm var.”

“Bizden öndeler,” dedi Miles kuşkuyla. “Onları nasıl yakalayacağız?” Gümüşnokta’nın gündüz göğünde üçünü birden taşıyacağını hayal edemiyordu ve kör kâşifin garajında sakladığı bir aracı olduğunu da sanmıyordu.

“Garajımda sakladığım bir araç var,” dedi Arabistanlı Baltinglass, göz kırparak. “Bizi Fuera’ya taşıyabilir.”

O kalabalık liman kentinden bahsedilince Miles'in yüreği heyecanla ayaklandı. "Fuera'ya gittiklerini nereden biliyorsunuz?" diye sordu.

"Çaldıkları benim haritamdı, değil mi? Ülkedeki en iyi harita koleksiyonunun bende olduğunu herkes bilir. O aptal Tau-Tau doğrudan bana geldi ve pis, küçük suç ortağı onu susturamadan, nereye gideceklerini söyledi. Yahnkemik Çölü'ndeki Kagu'ya gidiyorlar, ama oraya gidebilmek için Fuera'dan gemiye binmeleri gerek. Şimdi, bu kadar çene yeter. Levazım subayının ambarını açma zamanı geldi." Ufaklık'a döndü. "Sen bize kahve yapacaksın küçük Ufaklık. Miles, sen harita dolabımı düzeltebilirsin. Gümüşnokta..." Bir an durup çenesini kaşıdı. "Sen ağaçlarımı patlatma yeter."

"Ben şimdi gidiyorum," dedi Gümüşnokta soğuk bir sesle. "Burada çok kaldım. Fırtına dindi ve yokluğumda bazı kararlara varılmıştır. Size yolculuğunuzda iyi şanslar dilerim."

"Şansa ihtiyacınız olacak," diye mırıldanarak Ufaklık'a onu takip etmesini işaret etti ve gün ışığıyla aydınlanmış meyve bahçesine çıktı.

"Birazdan dönerim," dedi Miles, Baltinglass'a. Gümüşnokta'nın telaşla Ufaklık'a bir şeyler söylediğini görebiliyordu ve söylediklerini kaçırmak istemiyordu. Peşlerinden dışarı çıktı. "Sen ne yapacaksın?" diye sordu Gümüşnokta'ya.

"Yapabileceğim çok şey yok," dedi Fırtına Meleği. "Yeniden döndüğümde, Maviyürek yanımda olacak. Canını salıvermek için gelecek ve ben onun yardımcısı olacağım."

"Onları oyalaman gerek," dedi Ufaklık.

"Ne zamana kadar?" diye sordu Gümüşnokta sert bir sesle. Bulutlar gökyüzünü karartmaya başladı. "Yumurta'yı teslim etmeyi düşünmediğin açık. Uyku Meleklerinden sonsuza dek kaçabileceğini mi sanıyorsun?"

Ufaklık Miles'a baktı ve gülümsedi. "Miles'ın bir planı olduğundan eminim," dedi.

"Elbette," dedi Miles, Gümüşnokta'nın gözlerinin içine bakarak. "Yalnızca biraz daha zamana ihtiyacım var."

Gümüşnokta içini çekti. Aniden on iki yaşında bir oğlan çocuğuna benzemişti, rahatça fırtınalar çağırabilen, bin yaşında, deneyimli bir

meleğe değil. “Elimden geleni yaparım,” dedi. “Ama benim bir Fırına Meleği olduğumu ve burada bir avuç palyaçodan daha fazlasıyla uğraştığımızı unutmayın. Uyku Melekleri görevlerinin engellenmesinden hoşlanmazlar ve Maviyürek onu geciktirmeye çalıştığımdan kuşkulanırsa...” Ses solup gitti; gök gürültüsü, uyanan bir kaplan gibi gürledi.

“Benim gitmem gerek yumuşakkanat,” dedi Gümüşnokta. “Dikkatli ol ve her ne yapacaksan, çabuk ol. Zaten uzatmalardasın.”

Gökyüzü her geçen an daha da kararıyordu. Şişman yağmur damlaları düşmeye başladı. Gümüşnokta, tıpkı geçen güz giderken yaptığı gibi, meyve bahçesinde geri geri yürüdü. Miles bu sefer onun gidişini izlemeye kararlıydı, ama şimşek çaktığında tekrar kör oldu. Görüş alanı berraklaştığı zaman, kavrulmuş elma ağacı ve sabah havasında bir metal kokusu dışında geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Ufaklık yumuşak bir sesle, “Hadi Miles,” dedi. Tekinsiz bir sessizlik içinde oturma odasına girdiler. Kör kâşif hole açılan kapıda çömelmiş, bir elini kulağının arkasına dayamış, dinlenmekteydi. Onlar yaklaşıırken döndü. “Yetişkin bir Bengal kaplanı için çok sessiz uyuyor,” diye fısıldadı yüksek sesle.

Miles’in midesi düğüm düğüm oldu. Ya kaplan ölmüşse? Kapıya yanaştı ve Baltinglass’ın omzunun üzerinden baktı. Ön kapı ardına dek açıktı. İçeri soğuk bir rüzgâr giriyor, seramiklere saçılmış beyaz toz tabakasındaki kaplan şeklindeki deliği siliyordu. Kaplandan geriye tek bıyık bile kalmamıştı.

“Gitmiş!” dedi Miles fısıldayarak.

“Gitmiş mi?” diye bağırdı Baltinglass. “Yalnızca saklanmadığından emin misin? Bengal kaplanları harika saklanır. Bir keresinde Rangoon’da çadırıma bir tane girmişti. Dişlerimi fırçalayıp Moby Dick’ten üç bölüm okuyana kadar canavarı görmedim.”

Miles başını iki yana salladı. Kaplanın yokluğunu, yerdeki boş şekil gibi hissedebiliyordu. “Gitmiş,” diye tekrarladı.

Baltinglass, ihtiyar eklemlerinden çıkan bir gıcırta ve çıtırtı senfonisi eşliğinde doğrularak, “Eh,” dedi, “benim on iki kalibrelikten

bahsettiğimi duymuş olmalı. Bu bize biraz daha zaman kazandırıyor, hı? Horozu çekmeden kapıdan dışarı koşmanın âlemi yok.”

“Çok uzaklaşırlarsa onlara asla yetişemeyiz,” dedi Ufaklık.

“Sen o konuda kaygılanma Ufaklık. Onlara yanlış adımlar attırarak pek çok şey var, yollarına çıkacak her kayayı, her ırmağı ve her tavşan deliğini biliyorum; hiçbir haritaya işaretlenemeyecek şeyler. Benim deneyimim, senin sevimliliğin ve oğlanın zekâsı sayesinde, bir psikopat ve şarlatanla başa çıkabiliriz.” Bastonunu önünde sallayarak, ayaklarını vura vura kilere yollandı. “Sen o haritaları hallet evlat,” diye seslendi omzunun üzerinden Miles’a. “Aradığın haritanın üzerinde ‘Yalınkemik Çölü’nde Ahmakça Yollar’ yazıyor. O haritayı almadılar.”

Baltinglass kilerin zemininde bir kapak açtı ve lamba almadan karanlıkta kayboldu. Yerin altından tencere tangırtıları ve kavanoz şıngırtıları geldi. Araya yaşlı adamın boğuk bir sesle yaptığı yorumlar da karışıyordu. “Çakmaktaşı, çita, lazımlık ve sırık. Kahrolası kinin nerede? Sivrisinek ağı. Bunun yamanması gerek. Bu deliklerden manda bile geçer! Paraşüt... sence paraşüte gerek var mı Miles Efendi?”

“Sanmam,” dedi Miles. Dağılmış haritaları ve kitapları yerden toplayıp masaya koydu ve karıştırmaya başladı. Adını duyduğu her yerin ve duymadığı pek çok başkasının haritası vardı. Bazılarının çok eski olduğu doğruydu, yağ ve kahve lekeleriyle kirlenmiş, kullanılmaktan eskimişlerdi. Bazılarının bizzat Arabistanlı Baltinglass’ın kendi eseri olduğu açıktı, üstlerine kendi el yazısıyla isimler ve yorumlar yazmıştı. Aradığı harita, ‘Yalınkemik Çölü’nde Ahmakça Yollar’ bunlardan biriydi. Miles onu açtı ve köşelerini kenardaki konsoldan aldığı Baltinglass’ın Ünlü Ev Yapımı Kekikli Elma Marmeladı kavanozlarıyla tutturdu. Kilerde eşya karıştırma sesleri aralıksız devam ediyordu.

Ufaklık, Miles çöl haritasına çiziktirilmiş notları ve deve çizimlerini incelerken, “Mandalina nerede?” diye sordu. Miles cebine uzandı ve düğüm attığı yastık kılıfını dikkatle çıkardı. Gözlerinin dolduğunu hissedebiliyordu, parçalanmış ayıya bakarken Ufaklık’ın yüzünde belirecek ifadeyi görmekten korkuyordu. Ona bakmak yerine haritaya dalmış gibi yaptı ve kıza bakmadan yastık kılıfını uzattı.

Aslında dikkatini haritaya odaklamak zor değildi. Onu ne kadar çok incelerse, o kadar olağanüstü bir belgeymiş gibi geliyordu. Her kasaba, köy, kum tepesi, kuyu ve su çukuru dikkatle çizilmiş ve adlandırılmış, ince bir kalemle yanına Baltinglass'ın kendi yolculuklarına dair ayrıntılar eklenmişti. "Ahmet akrep sokmalarını ateşle tedavi ediyor," diyordu minik bir not. Bir başkası, "Sindirimi sistemin paslanmaz çeliktense hamam kebabçısında yemek ye." Minik deve çizimleri vardı, ayak izleri çölde yollar çiziyordu, hatta kâşifin yolda karşılaştığı kişilerin kalemle çizilmiş kaba portreleri vardı. Miles'in gördüğü hiçbir haritaya benzemiyordu, bir süre haritaya dalıp gitti.

Ufaklık'ın yanındaki sandalyede diz çökmüş, onunki kadar yoğun bir ilgiyle haritayı incelediğini fark etti. Ufaklık gülümsedi ve Mandalina'yı ona uzattı. Ayının kafası doğru yerine dikilmişti. Dolgu malzemesi de yenilenmiş görünüyordu –bu zor iş değildi– ve çarpık gülümsemesi de değişmemişti, ama hiçbir hayat belirtisi göstermeden Miles'in elinden sarkıyordu.

"O... demek istediğim, sen?.." diye başladı Miles.

Ufaklık başını iki yana salladı. "Denemedim bile Miles," dedi. "Ona can şakıdığım ilk seferde beklediğimden kolay olmuştu. Şimdi nedenini biliyoruz ve Kaplan Yumurtası Doktor Tau-Tau'nun elindeyken bir daha yapabileceğimi sanmıyorum. Dahası, Uyku Melekleri bizi ararken denememek en iyisi. Dikkatlerini üzerimize çekebilir."

Miles başını salladı. Hatırlayabildiği en eski zamanlardan bu yana dostu olan perişan ayıya baktı ve kendini gülümsemeye zorladı. "En başında olduğundan farksız," dedi üzüntüsünü belli etmemeye çalışarak. Onu dikkatle ait olduğu yere, yani cebine koydu. "Teşekkür ederim," dedi Ufaklık'a.

Arabistanlı Baltinglass yerdeki kapaktan devasa bir bavul çıkarıp yüksek bir gümlleme sesiyle yere bıraktı. "Bu işimizi görür," dedi nefes nefese, alnını kocaman bir mendille silerek. Çantanın peşinden dışarı tırmandı ve masaya gidip bir yığın küflü giysiye üzerine yığıldı. "Bunları giyin," dedi. "İkiniz de üzerinize uyan bir şeyler bulabilirsiniz."

"Bunlar nereden geldi?" diye sordu Miles.

“Ben çocukken kullanıyordum. Hatta daha da küçük bir çocukken. Annem vefat ettiğinde onun evinde buldum. Ben hiçbir şeyi atmam.” Bir sandalye çekti. “Şimdi,” dedi, tütün kesesini ve piposunu çıkarak. “Biri Kaplan Yumurtası mı dedi?”

Ufaklık, Miles’a baktı. “Ben söyledim,” dedi. “Bu küçük bir taşdır ve...”

“... bir kaplanın ruhunu taşır,” dedi Baltinglass, o sözünü bitiremeden.

Miles yamalı bir pantolonu üzerine geçirirken, “Kaplan Yumurtası’nı duymuş muydunuz?” diye sordu.

“Duymak mı?” dedi Baltinglass. “Ben anlatılmış her hikâye, fabl ve masalı duydum. Ben de birkaç tane uydurup aralarına kattım.”

“Kaplan Yumurtası fabl değil,” dedi Ufaklık. “Cortado ve Tau-Tau, Miles’tan bir Kaplan Yumurtası çaldı.”

Arabistanlı Baltinglass piposunu düşürdü ve ayağa fırladı. “Vay canına!” diye bağırdı. “Evimin koridorundaki paten kayan orman etoburu hayal değil miydi, gerçekten var mıydı yani? Beynimdeki hastalığın geri döndüğünü sanmıştım.”

“Gerçekten de bir kaplan vardı,” dedi Miles, “ve ruhu Doktor Tau-Tau’nun cebinde.”

“Tehlike çanları!” diye bağırdı Baltinglass. “Bu iş sandığımdan daha kötü. O ahmak, kafası ile mezgıt balığı arasındaki farkı öğrenirse ne zararlara yol açabilir, en ufak fikriniz var mı?” Ayaklarını yere vura vura köşede duran eski yazı masasına gitti ve çekmecedan bir yaprak kâğıt ve bir kurşunkalem çıkardı. Onları Miles’a uzatarak, “Yaz bakalım,” diye bağırdı. Yaşlı adam boğazını temizledi.

“Sevgili Gertrude,” diye bağırdı. “Sen hiç meraklanma. Miles ile Ufaklık’ı coğrafya dersine götürüyorum. Ölmeyip de hayatta kalırsak, yaklaşık altı ay sonra dönmüş oluruz. Sevgiler, falan filan, Arabistanlı Baltinglass.’ Şimdi onu katla evlat. Çıkarken postacı Louis’e veriniz.”

Bir an durup kafasını kaşıdı. “Sanırım işimize yarayabilecek bir şeyim var,” dedi. Mutfağa geri döndü ve dolapları karıştırmaya başladı. Biraz sonra ezik bir kurabiye kutusuyla geri döndü ve içindekileri masaya boca etti. Kutudan düşen ıvır zıvır, cilalı ahşabın üzerinde

yubarlandı. Üzerine iğneler saplanmış pamuk ipliği makarası, çarpık pipo temizleyicileri, telle bağlanmış bir bukle sarı saç, her kıtadan madeni paralar, lastik bantlar, kalemıraşlar, yarım dinamit lokumu, bilyeler, bir mum boya (onlardan bir tane her zaman vardır), düdük, bir düzine bitmiş pil, bir parça sicim, bir mıknaş, iki diş, bir rulo lehim, bir kaplan yumurtası, kırık bir çakı, iki tozlu boğa gözü, küçük bir...

Miles, ıvır zıvır yığımından küçük bir taş seçip alarak, "Bir dakika!" dedi. Yumurta şeklindeydi ve cilalanmıştı, koyu kehribar rengi çizgilerle kaplıydı.

"İlginç bir şey mi buldun Miles Efendi?" diye sordu Baltinglass.

"Bu gerçekten bir Kaplan Yumurtası mı?" diye sordu Miles hayretle.

"Hayır," diye bağırdı Arabistanlı Baltinglass. "Bu sahte. Seneler önce Hong Kong'da, sokaktaki bir tezgâhtan aldım. Hong Kong, dünyada sahte eşya alınacak en iyi yerdir. Kafanın kopyasını yapıp omuzlarının üzerine koysalar, hangisini tıraş edeceğini bilemezsin."

Miles onu pencereye doğru tuttu. Yumurta bal rengi bir ışıkla parladı.

"Çok güzel!" dedi Ufaklık.

"Ama sahte kaplan yumurtası ne işe yarar ki?" diye sordu Miles. Aniden, onu hayatı boyunca yanında taşımış olmasına rağmen, gerçek Kaplan Yumurtası'nı hiç görmemiş olduğunu fark etti. Bu taşın ne kadar iyi bir kopya olduğunu merak etti.

"En ufak fikrim yok," dedi Baltinglass, "ama burada durmasından sa, cebimde daha çok işe yarayacağı açık." Sahte yumurtayı Miles'dan aldı ve ceketinin düğmeli cebine koydu. "Güvende olması için buraya koymam en iyisi, hı? Şimdi, siz ikiniz, kapıları kapatın, kapakları sürgüleyin. Garaj kapısından çıkacağız."

Miles, Baltinglass'ın haritasını düzürken Ufaklık cam kapıları kilitledi ve ön kapının ağır sürgülerini çekti; sonra Baltinglass'ın peşinden holün köşesindeki küçük tahta kapıya yollandılar. Baltinglass kapıyı açtığı zaman fare ayaklarının tıptırtısı, eski toz ve makine yağı kokusu geldi. Kapıdan geçip toz kaplı küçük bir garaja girdiler. Kapının tahratlarının arasından gün ışığı huzmeleri süzülüyordu ve ışıktan çizgiler garajın ortasında duran, brandayla örtülmüş iri bir şeklin üzerine

düşüyordu; bu yüzden Miles bir anlığına kaplanın orada durmuş, onu beklemekte olduğunu düşündü. Gözleri loşluğa alıştığı zaman brandanın altındaki arabanın şeklini seçebildi ve merakla ona baktı.

“Brandayı çek bakalım,” diye bağırdı Baltinglass, “ki ihtiyar kız nefes alsın.”

Miles ile Ufaklık brandanın birer köşesini yakalayıp çektiler. Brandanın altından, koyu yeşil bir balinaya benzeyen devasa bir araba çıktı. Deriden koltukları ve büyük krom farları vardı. Miles arabanın onun gelmesini beklediği hissine kapıldı.

“Güzel, değil mi?” dedi Baltinglass. “Morrigan diyorum ona. Dara düşmüş bir margarin kralından sudan ucuza aldım.” Çantasını karıştırdı ve berrak sıvıyla dolu bir şişe çıkardı. Şişenin tıpasını açtı ve kokladı. “İşte bu,” dedi. “Boşa harcamak yazık olacak, ama benzin arayacak zaman yok. Morrigan da bir damla sert içkiyi hep tercih etmiştir.” Yakıt deposunun kapağını el yordamıyla buldu, kapağı çevirip açtı ve şişeyi depoya boşalttı. Garajı dolduran koku Miles’in gözlerini yaşarttı.

“Bununla çalışır mı?” diye sordu Miles, gözlerini koluna silerek.

“Her tür yanıcı maddeyle çalışır,” dedi Baltinglass. “Dahası, bizi takip etmeye kalkan kim olsa, o içkiden bir burun dolusu koklayınca, kısa zamanda en yakındaki ağaca toslar.” Şişeyi omzunun üzerinden arkaya attı ve ellerini pantolonuna sildi. “Şimdi,” dedi, kırılan cam sesi eşliğinde, “küçük bir şey ayarlamak gerek. Sonra gidiyoruz.”

“Ayarlayacağınız küçük şey ne?” diye sordu Miles.

“Bir sürücü, Miles Efendi,” dedi Baltinglass. “Sürücü olmadan fazla uzağa gidemeyiz.” Bagajı karıştırarak uzun beyaz eşarp, kasket ve deri sürücü gözlüğü çıkardı.

“Araba kullanmak için gözlerinizin görmesi gerekmiyor mu?” diye sordu Ufaklık.

“Elbette,” dedi Arabistanlı Baltinglass. “Gözlerinde bir sorun yoktur umarım Miles Efendi.”

Miles önce Baltinglass’a, sonra koca arabaya baktı. “Ben bunu kullanamam!” dedi.

“Elbette kullanabilirsin evlat,” diye bağırdı Baltinglass. “Bunun da diğer arabalardan farkı yok.”

“Ama ben hiç araba kullanmadım,” diye itiraz etti Miles. “Ben daha on iki yaşındayım. Dahası, bu kanuna aykırı.”

“İyi bir noktaya temas ettin,” dedi Baltinglass. “İşte bu yüzden, kılık değiştirmen gerek.” Eşarblı, şapkayı ve gözlüğü uzattı. “Bunları tak hadi, acele edelim. Sürücü koltuğuna oturduğun zaman sana ne yapman gerektiğini söyleyeceğim. Bu iş çocuk oyuncağı!”

Miles kuşkuyla Baltinglass'ın verdiklerini taktı ve koltuğa tırmandı. Kendini çok yüksekteymiş gibi hissediyordu. Araba, önünde ve arkasında, kilometrelerce uzanıyordu sanki. Ellerini koca direksiyona koydu ve Baltinglass'ın hissettiği özgüveni hissetmeye çalışarak konsolun üzerinden öne baktı. Hep araba kullanmayı düşlemişti. Hissettiği kuşuklara rağmen derisi heyecandan karıncalanıyordu. Arabistanlı Baltinglass garaj kapısını kaldırıp açtı, sonra bastonuyla yeri yoklayarak ve böylece küçük toz bulutları kaldırarak arabaya döndü.

Yaşlı adam, yolcu koltuğuna sıçrarken, “Tamamdır,” diye bağırdı. “Ellerini direksiyona, ayağını da gaz pedalına koy. Debriyaja bas... soldaki pedal... ve sana söylediğimde yavaşça çek. Sen alışana kadar vitesleri ben hallederim.” Anahtarı çevirdi ve motor iki kere yüksek sesle öksürdü, sonra kulağa gol gol gol gol gol gibi gelen düzenli bir sesle çalışmaya başladı.

Miles, üzerine büyük gelen paltosu içinde kendini küçücük hissederek, dünyaya açılan kare şeklindeki kasım güneşine baktı. Bu noktaya nasıl geldiğini merak etti. Devasa bir arabanın sürücü koltuğunda oturuyordu, dar omuzlarında kör bir kâşifin özgüvenini ve dört yüz yaşındaki bir kız çocuğunun güvenini taşıyordu.

Morrigan'ın motoru sabırla rölantide çalışıyordu ve Miles biliyordu ki, onu bir kez harekete geçirince, bir daha geri dönüş olmayacaktı.

“Ee,” dedi Baltinglass, onun düşüncelerini okumuş gibi, “en uzun yolculuk bile bir anahtarın çevrilmesiyle başlar. Hazırsan gidelim Miles Efendi.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

ÖLÜLER VE KAYIPLAR

Ispitli* tekerlekleri, cama yapışmış sinekleriyle hareket halindeki Morrigan, tozlu yolda yavaş yavaş güneye ve denize doğru ilerliyordu. Sürücü koltuğundaki Miles direksiyonu sıkıca kavramış, gözlüğün ardından dikkatle bakıyor, hendeklerden uzak durmaya yoğunlaşıyor, Baltinglass'ın deyişiyle “iş i kapana kadar” yolda başka araçlara rastlamayacağını umuyordu. Arkasında Ufaklık motora kusursuzca uyum sağlayan bir araba yolculuğu şarkısı söylüyordu ve peşlerinde küçük kuşlar sersem sersem kanat çırparak yere düşüyorlardı.

Otoyolda epey hız yapıyorlardı. Bir süre sonra Miles kendine daha fazla güvenmeye başladı. Omuzları gevşedi. Artık arada bir gözlerini kırpmaya izni veriyordu kendine. Arabistanlı Baltinglass'ın bağıra çağırma verdiği derslerle vites kolunu kullanmayı ve dönemeçlerde yavaşlamayı öğrendi, böylece tekerlekleri ciyaklatmadan, tavukların ve çocukların kaçışmasına sebep olmadan araba kullanmayı öğrendi. Ufaklık'ın şarkısı sabahın içinde uçuşup araba, yolu doymak bilmez bir canavar gibi yerken, Miles'in yüzündeki gülümseme genişledikçe genişledi.

* Tekerleğin merkezinden çemberine kadar uzanan tel çubukların her biri. [E. N.]

Akşamüstü olduğunda yumuşak tahtına kurulmuş bir kral gibi hissediyordu.

“Şimdi neredeyiz?” diye sordu Arabistanlı Baltinglass, ikide bir daldığı uykuların birinden irkilerek uyandığında.

“Bir süre önce Nape’i geçtik,” dedi Miles.

“Hah!” dedi Baltinglass, ellerini çırparak. “Harika bir çalışma, evlat. Gölge bir yer gördüğünde kenara çek de karnımızı doyuralım. Dilim bir Somalilinin ayak bileği kadar kuru, kızarmış ekmek üzerine küçük bir bizon koysan yerim.”

Miles kenara çekti, büyük bir meşe ağacının altında durdular. Arabistanlı Baltinglass çantasını bagajdan çıkardı. Biraz sonra domatesli ekmek ve sirkeli balık yiyor, boğazlarının tozunu yaban havucu şarabıyla temizliyorlardı. Miles saatler boyunca araba kullandığı için yer hâlâ hızla ona doğru geliyormuş gibi hissediyordu. Dinlendirmek için gözlerini kapattı.

“Kaplan Yumurtası, hı?” dedi Baltinglass bir süre sonra, dudaklarını koluna silerek. “Sürprizlerle dolusun Miles Efendi. Çekilişte mi kazandın?”

“Anneme aitti,” dedi Miles, doğrulup oturarak. “En azından, Meşe Cücelerinden ödünç almıştı. Onları da duydunuz mu?”

“Elbette duydum. Küçük kıllı tipler. Aslında, doğru hatırlıyorsam, HMS Calamity gemisinde nöbet tuttuğum sessiz bir geceyi canlandırmak için onları bizzat kendim uydurmuştum.”

“Sanmıyorum,” dedi Miles. “Ben onlarla tanıştım.”

Baltinglass yün beresini arkaya itti ve kafasını kaşıdı. “Tuhaf. Su altında, dev bir cümbüşün içinde yaşayan üç gözlü babunlarla da tanıştın mı?”

“Hayır,” dedi Miles.

“O zaman onları ben uydurmuşumdur,” dedi Baltinglass. “Ee, annen Meşe Cücelerini Kaplan Yumurtası’nı ona vermeleri için nasıl ikna etmiş?”

“Onlarla anlaşma yapmış,” dedi Miles.

Ufaklık koltuğun üzerinden eğildi. “Anlaşmanın ne olduğunu öğrendin mi?” diye sordu, onu ekmek kırıntısı yağmuruna tutarak.

“Bunun bir sır olması gerektiğinden emin değilim,” dedi Miles tereddütle. Annesinin seneler önce, Meşe Cüceleriyle karşılaştığında tuttuğu günlüğü okuyordu. Annesi o doğarken ölmüş olsa da, günlükte yazılı olanları paylaşmak onu hâlâ biraz rahatsız ediyordu.

“Bize söyleyebilirsin,” dedi Ufaklık. “Kimseye söylemeyiz.”

Baltinglass, bir kilometre uzaktan duyulabilen bir sesle, “Sırrın bende güvende evlat,” diye bağırdı. “Dün gece akşam yemeğinde ne yediğimi bile hatırlamıyorum.”

“Anlamak zor,” dedi Miles. “Yazı tarzı garip. Arada anlamadığım pek çok sözcük ve simge de var.” Mandalina’yla Celeste’in yıpranmış deri ciltli günlüğünü tıktığı cebi yokladı. Günlüğü çıkardı ve sıkışık bir el yazısıyla kaplı sayfaları karıştırdı. “Meşe Cüceleri ışığa dayanamıyor,” dedi. “Hatırlayabildikleri en eski zamanlardan beri yeraltında yaşıyor ve yalnızca aysız gecelerde dışarı çıkıyorlar. Anlayabildiğim kadarıyla, annemden onların ışığa olan duyarlılıklarını tedavi etmenin bir yolunu bulmasını istemişler. Böylece yeniden yer üstünde yaşayabileceklermiş.”

“Demek o kıllı küçük vahşiler bunun peşindelermiş!” diye güldü Baltinglass. “Bu olursa köylüler kapılarını, pencerelerini kilitlemeye başlar.”

“Bunu nasıl yapabileceğini bulmuş mu?” diye sordu Ufaklık.

“O kadar ilerleyemedim,” dedi Miles. “Ama bunu kesin olarak hiçbir zaman öğrenemeyeceğimizi düşünüyorum. Kaplan Yumurtası’nı kullanmanın bir anahtarı olduğunu söylüyor.”

“Anahtar mı?” diye sordu Ufaklık. Gözleri ıslı ıslıdı. “O zaman onu kullanmayı öğrenebilirsin Miles. Belki babanı geri getirmeyi başarabilirsin.”

Miles başını iki yana salladı. Boğazına bir yumru oturmuştu. Beceriksiz Doktor Tau-Tau, babasını daimî bir karanlık içinde yaşayan boş bakışlı canavara, yani Hiç’e dönüştürmüştü. Miles Kaplan Yumurtası’nı keşfettiğinde, onu kullanarak babasını eski haline dönüştürebileceğine dair içinde bir umut doğmuştu. “Sanmıyorum,” dedi. “Celeste, günlüğünde anahtarı mezarına götüreceğini söylüyor.”

“Ama onun nerede olduğunu biliyoruz!” diye güldü Ufaklık ve yukarıda bir yerlerde tarlakuşu şakımaya başladı. “Annenin Iota’daki mezarına gidip anahtarı bulabiliriz.”

“Demek istediği bu değil,” dedi Miles. “Bir insan böyle bir şey söylediğinde, sırrını kimseye anlatmayacağını belirtmiş olur.”

“Bana söylediği bu değil,” dedi Ufaklık. “Eğer onu mezara götüreceğini söylemişse, o zaman bakmamız gereken ilk yer orası.”

Arabistanlı Baltinglass, piknikten geri kalanları çantaya geri tıkarak, “Bu konuda haklı olabilir,” dedi. “Yolu biraz uzatmanın zararı olmaz. Yolda, bir saat sonra Iota tabelalarını görürsün. Bizim ihtiyar kızı ateşle de gidelim Miles Efendi.”

Miles, Morrigan’ın motorunu çalıştırdı ve arabayı sarsa sarsa yola çıkardı. Bir süre tamamen arabayı kullanmaya yoğunlaştı. Direksiyonu tutmaktan omuzları ağrıyordu ve ayaklarına sanki iğneler batırılıyordu. Yolun iki yanına dizilmiş kavak ağaçlarının arasından güneş ışıkları çakıyordu ve gözlüğünü takmayı akıl edene kadar toz gözlerine doldu. Yine de, ayaklarının altındaki güçlü makine ona heyecan veriyordu ve içten içe, tehlike arkadan kovalasa da, önlerindeki yolda onları kâbuslar bekliyor olsa da, en yakın arkadaşlarıyla birlikte evden hızla uzaklaşırken çok mutlu hissettiğini fark etti.

Morrigan kilometreleri yutuyordu. Miles gün ışığını ve esintiyi içine çekiyordu. Ufaklık’ın Celeste’in sözlerini yanlış anladığını düşünse de, Kaplan Yumurtası’nı kullanmayı öğrenip babasını ömür boyu karanlıktan kurtarmak için orada bir ipucu bulabileceğine dair içinde küçük bir umut vardı. Akşama doğru gölgeler uzadı ve Miles’in kör rehberi diğer koltukta uyukladı. Arabistanlı Baltinglass arada bir uyanıyor, “Timsahlara dikkat et,” ya da “Bas gaza evlat; ihtiyar bir rahibe gibi kullanıyorsun arabayı,” gibi faydalı tavsiyeler veriyordu.

Tam gözlerinin geri dönüşü olmayan bir biçimde göz yuvalarına yapışacağını hissetmeye başladığı an Miles, tanıdığını sandığı küçük bir tepenin çevresinden dolandı. Gerçekten de, doğduğu kasabanın kırmızı kiremitlerini ileride görebiliyordu. Sağdaki ağaçların üzerinde de kilisenin kulesi yükseliyordu. Annesi o kulenin dar gölgesine gömülmüştü. Arabanın frenine nazikçe basarak arabayı piknik alanına

çekti. Hiç kaçtığında, o ve Larde polisi onu aramak için buradan yola çıkmıştı. Arabadan inerken, bu sabah yola çıktığından beri büyüyüp paltosunu doldurmaya başlamış gibi kendini daha yetişkin hissediyordu. Yaşlı adamı nazikçe sarstı. Baltinglass'ı uyandırmanın, en iyi zamanlarda bile tehlikeli bir iş olduğunu biliyordu. Yaşlı adam bağırarak dimdik otururken ve bastonunu rüyasına giren gremlinlere sallarken Miles çevik bir hareketle kenara kaçtı.

Ufaklık, elini yaşlı adamın omzuna koyarak, "Bir şey yok," dedi. "Geldik. Burası Iota."

Arabistanlı Baltinglass hemen sakinleşti. "Başı çekin madem," dedi, "bakalım merhum Celeste kayıp Yumurta meselesini birazcık aydınlatabilecek mi?"

Kör kâşif, oğlan çocuğu ve Şarkı Meleği, ağaçların arasından dolaşarak sessiz mezarlığın kenarına yollandılar. Orada durdular ve Miles, annesinin mezarının bulunduğu, geniş porsukağacının altındaki gölgelere baktı. Çökmekte olan alacakaranlıkta mezar taşları tehditkâr bir biçimde dikiliyordu. Ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Hiç huyu olmadığı halde Ufaklık bile kaygılı görünüyordu.

"Ya Cortado ve Tau-Tau da buraya gelmişse?" diye fısıldadı Ufaklık.

Baltinglass elini kulağına götürdü. "Seni duyamıyorum evlat," diye bağırды. Her zamanki bağırışı mezarlıktaki ölüm sessizliğinde boğuldu. "Titresineğe mi dönüştün, ne oldun?"

"Dedim ki, ya Cortado ile Tau-Tau da buradaysa!" dedi Ufaklık, biraz daha yüksek sesle. "Celeste'in günlüğü ondayken Cortado da aynı sayfayı bulmuş olabilir."

"Buraya geleceklerini sanmıyorum," dedi Miles. "Doktor Tau-Tau, Cortado'nun onun yardımı olmadan günlüğü yorumlayamayacağını söyledi. Dürüst olmak gerekirse, Tau-Tau'nun da günlükten pek bir şey anlayacağını sanmıyorum."

"Kaplan Yumurtası'nı her neden istiyorlarsa, onu bulmak için güneye gittiler," dedi Baltinglass.

"Annem güneyden gelmiş," dedi Miles. "Suyun ötesinden, Bolsillo biraderler öyle demişti."

“Öyle mi?” dedi Baltinglass, bir hışırtı sesi eşliğinde tıraşsız çenesini kaşıyarak. “Orada hâlâ akrabaların var mı Miles Efendi?”

“Onlarla hiç tanışmadım. Annemin bir ikiz kardeşi varmış. Sene de bir defa ziyarete gelirmiş, ama annem öldükten sonra bir daha hiç gelmemiş.”

“İşte aradığın yanıt,” dedi Baltinglass, güpegündüzmüş gibi rahatça mezarlığa girerek. “Onlar Celeste’in kız kardeşini bulup Kaplan Yumurtası hakkında bildiklerini öğrenmek üzere oraya gidiyor olmalılar. Adı neydi?”

“Fabio adının Nura olduğunu söyledi, ama onun Yumurta’dan haberi var mı, bilmiyorum,” dedi Miles. “Annem onu evden ayrıldıktan sonra almış.”

“Celeste, Nura’ya ondan bahsetmiş olmalı,” dedi Ufaklık.

“Kuşkusuz,” dedi Arabistanlı Baltinglass. “Cortado’nun, onun bildiklerini öğrenmek için gizli bir planı olduğundan emin olabilirsin. Cortado onu bulabilirse, teyzen için bu iyi olmayacaktır.”

ALTINCI BÖLÜM

YASLI KEŞİŞ

Yün bereli, beyaz bastonlu Arabistanlı Baltinglass bastonunun ucuyla granit mezar taşına nazikçe dokundu. Her zamanki bağırışından daha yumuşak bir sesle, “Bu mu, Miles Efendi?” diye sordu.

“Evet,” dedi Miles.

“Bana okur musun?” dedi Baltinglass.

Miles boğazını temizledi. “Celeste Mahnuş Elham,” diye okumaya başladı. “Zamanın çaldığı öyle kalsın.”

“Bu kısa bir kitabe,” dedi Arabistanlı Baltinglass. Bastonuyla yine uzandı ve mezar taşının çevresinde yetişmiş yabancı otları karıştırdı. “Ayak bileklerine dikkat et,” dedi. Bastonun içindeki kılıcı çekti ve becerikli bir hamleyle otları kökleri hizasından biçti, kılıç granite çarparak kıvılcımlar çıkardı. Bitkiler yere düştü. Miles otların sakladığı başka yazılar olduğunu gördü. Diz çöktü ve sözcüklere baktı, parmaklarını üstlerinde gezdirerek, alacakaranlıkta yazıları okudu.

Zamanın çaldığı

Öyle kalsın

Güç büyüyor

*İkiden üçe
Korkuya kucak aç
Ruhunu azat et
Güneşi içmek için
Benim yerime*

Mezarlık, durmuş bir saatin sessizliğiyle doldu. Sessizliği yalnızca uzaktaki kargaların galklamaları bozuyordu.

“Sıradan bir kitabe değil, değil mi?” diye sordu yaşlı bir ses. Miles ile Ufaklık hızla dönerek konuşan kişiye baktı. Baltinglass kılıcını salladı. “Kim söyledi bunu?” diye bağırdı.

Kafasının tepesi kelleşmiş, zayıf bir adam, porsukağacının arkasındaki gölgelerden çıkarak, “Ben söyledim,” dedi. Üzerinde kahverengi bir cüppe vardı, belini bir halatla sıkmişti. Yaşlı adamın onu göremediğini fark etmeden, avuçlarını onlara doğru açarak ellerini kaldırdı. “Adım Runco Birader,” dedi. “Mezarlığa ben bakıyorum.”

Arabistanlı Baltinglass kılıcını bastonuna soktu ve hıhladı. “Yabani otlara çok iyi baktığın kesin,” dedi.

“Burayı derli toplu tutmaya çalışıyorum,” dedi Runco Birader. Sesi yanlış hızda çalınan bir ses kaydı gibi çıkıyordu. “Ama bu genç hanımın kuzenleri onun mezarını doğanın ellerine bırakmamı rica ettiler ve ben de bu talebe saygı göstermeye çalışıyorum.”

“Kuzenleri mi?” dedi Miles.

Keşiş başını salladı. “Üç küçük beyefendi,” dedi. “Onu gece getirdiler ve özel bir cenaze istediler. Dünmüş gibi hatırlıyorum. İçlerinden biri çok hastaydı, zavallı küçük adam, ama o da gelmek için ısrar etmiş. Normalde rahip cenaze törenlerini hafta içinde, sabahları yapar, ama bunlar sirkle yolculuk eden adamlardı ve bekleyecek durumda değildiler.”

“Kitabeyi kim yazdı?” diye sordu Ufaklık.

Runco Birader’in yüzü hafif bir gülümsemeyle aydınlandı. “Yazıyı ben kazıdım,” dedi. “Bu mezarlıktaki mezar taşlarının yarısını ben yazdım. Diğerlerini de görmek ister misiniz?”

“Buna bayılırdım,” diye sözünü kesti Arabistanlı Baltinglass, “ama bir suçlu, bir ahmak ve bir gemiyle acil bir randevumuz var. Yazıyı nereden buldun?”

“Hanımefendinin kuzeni bir kâğıt parçasına yazıp bana verdi. Tuhaf bir şiir, değil mi?”

“Kâğıt parçası hâlâ sizde mi?” diye sordu Miles.

Runco Birader başını iki yana salladı. “Sonunda parçalandı,” dedi. Nefesi sardalye kokuyordu.

Miles mezar taşının yanına çömeldi. “Gitmemiz gerek,” dedi. Ceste’in günlüğünü ve Baltinglass’ın Leydi Partridge’e gönderdiği güven verici notu yazmak için kullandığı kurşunkalemi çıkarıp en iyi el yazısıyla kitabeyi kopyalamaya başladı.

Runco Birader ona yanaştı ve omzunun üzerinden eğildi. “Bu bir tür bilmece, değil mi?” dedi, martı nefesi üzerinde süzülen sözcüklerle. “Ben senelerdir çözmeye çalışıyorum. Hangi güçten bahsediyor sence? Güneşi içmek derken neyi kastediyor?”

Miles yanıt vermedi. El yazısına ve nefesini tutma işine odaklanmıştı.

Keşiş derin derin iç çekti. “Uzun akşamlarda düşünecek fazla bir şey yok,” dedi yaşlı bir sesle. “Çoğu kitabe hayal gücüne yer bırakmıyor. Mesela şu, ‘Acı kaybımız, eşi Frank ve oğlu Frank,’ ya da şu, ‘Kutulama makinesini onarmadan önce düğmesini kapatmalıydı.’”

Miles günlüğü yavaşça kapattı. Defterin içinde yazıyla kaplı olmayan boşluk kalmamıştı. Artık, Büyük Cortado’yu ve beceriksiz suç ortağını dere tepe kovalayıp Kaplan Yumurtası’nı aramak dışında yapacak bir şey kalmamıştı. Konuşmak için ağzını açtı.

Yaşlı keşiş, yavaşça başını sallayarak, “Gitmeniz gerek,” diye sözünü kesti. Elini uzattı ve Miles gönülsüzce sıktı. Bir avuç kemik yutmuş bir balığa dokunur gibi oldu. “İyi şanslar,” dedi keşiş.

“Teşekkür ederim,” dedi Miles. Çabucak uzaklaştı ve bir ciğer dolusu temiz gece havasını içine çekti. Baltinglass bastonunu kaldırarak veda ederken, bastonun ucunu keşişin burun deliğine takacaktı ne-redeyse. Ufaklık, bir ateşböceği gibi yanan ve sonra yavaşça gecenin içinde solan bir gülümsemeyle veda etti.

“Sizce...” diye seslendi Runco Birader, ağaçların arasında yürürlerken. “Demek istediğim, şeyi bulduğunuzda...”

“Yanıtı sana göndereceğimiz kartpostala yazarız,” dedi Arabistanlı Baltinglass. Morrigan’ın soğumaya yüz tutmuş egzozunun gece havasına saldıgı zehirli dumanları izleyerek, otları biççe biççe ilerledi. Araba açıklıkta sabırla ısıldamaktaydı. “Yorulmuşsundur Miles Efendi,” dedi Baltinglass. “Burada kamp kuralım ve sabah erkenden yola çıkalım.”

“Biraz daha araba kullanabilirim,” dedi Miles. Hüzünlü Runco Birader’in ağaçların arasında aksi aksi belirdiğini ve uyurken onları izlediğini hayal edebiliyordu. Araya biraz mesafe koymanın zararı olmayacağını düşündü.

“O zaman yola devam!” diye bağırdı Baltinglass. Elini yolcu tarafındaki kapıya koydu. “İstersen arabayı ben de kullanabilirim,” dedi. “Benim için gece gündüz fark etmez. Nasıl olsa solucan kadar körüm.”

“Bu yüzden arabayı Miles’in kullanmasını istemiştiniz, sanırım,” diye hatırlattı Ufaklık.

“Ah, evet öyleydi,” dedi Arabistanlı Baltinglass.

Miles, Ufaklık’ın geniş arka koltuğa oturmasına yardım etti. Onu bir seneden fazla zamandır tanıyor olmasına rağmen, onun ne kadar hafif olduğuna hâlâ şaşırıyordu. Miles gülümsedi, ama aklına gelenler yüzünden, bir huzursuzluk dalgası yaydı. Miles başını iki yana salladı ve direksiyonun başına geçti.

Fazla zaman geçmeden, yine güneye doğru ilerliyorlardı. Kırklar yarım ayın ışıgıyla kaplanmıştı ve soğuk rüzgâr kulaklarını ısıırıyordu. Baltinglass ceketinin içine öyle gömülmüştü ki, yün beresi omuzlarının üzerinde, karaya vurmuş bir denizanası gibi oturuyordu ve altında, tel tel dokunaçlara benzeyen beyaz saçlar rüzgârı dalgalanıyordu. Baltinglass hüzünlenmiş gibiydi; zaman zaman Miles, adamın Celeste’in kitabesinden bir parçayı mırıldanarak derin derin iç geçirdiğini duyabiliyordu.

Arka koltuk sessizdi. Miles sırtını dikleştirerek dikiz aynasına baktı. Araba savruldu, ama Miles çabucak yerine oturdu, yine de bu, Ufaklık’ın kocaman koltuğun köşesinde kıvrılmış uyumakta olduğunu görmesi için yeterli olmuştu. Ufaklık bu haliyle, Miles’in onu Oscuro

Sirki'ndeki kilitli arabada bulduğu zamanki gibi küçük ve yapayalnız görünüyordu. Miles onun o zamandan sonra –geçen bir sene içinde– bir milimetre bile uzamamış, hiç değişmemiş olduğunu fark ederek şaşırdı. Aklının bir köşesindeki huzursuz edici düşünce ışığa çıkmaya başladı.

O yaşlanırken elini tutan küçük bir kız getirdi gözlerinin önüne. Seneler geçtikçe, kardeş edindiği bir kızdan çok, kendi kızı gibi görünüyordu. Onun hayatını kurtarmak için adından vazgeçmişti, kanatlarından vazgeçmişti, ama doğduğu dünyayla yaşamayı seçtiği dünya arasında sıkışmış gibi görünüyordu. Miles'ın aklına, ona, yeni hayatını büyümlü kılacağına dair söz vermiş olsa da, kendisinin hayatına devam edeceği ve onu sonsuz bir çocukluk çağı içinde kısıtlı bırakacağı geldi.

İlerideki ufka bulutlar yığılmıştı, çıkmaya başlamış yıldızları söndürüyorlardı ve Miles hâlâ amansızca arabayı kullanıyordu. Arabanın farları, ruhunu almaya gelecek olan melekler için işaret ateşi gibi parlıyordu. Miles kocaman bir maceranın direksiyonundaki küçük bir oğlan çocuğuydu ve son yolculuğuna çıkmış yaşlı bir adamı ve tutamayacağı bir söz verdiği küçük bir kızı taşıyarak, onun ölmesini isteyen haine her geçen an daha da yaklaşıyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

DENİZKIZININ ÇİZMESİ

Göz kamaştırıcı beyaz renkteki, deniz kadar sessiz Fuera limanı o kadar yoğun bir sis içinde uyumaktaydı ki, dünyanın sonu bir kol boyu uzaktaymış gibi geliyordu. Çevrede tek kişi bile yoktu, çünkü böyle bir sisin içinde yapılabilecek iş yoktu. Sırılsıklam martılar balyaların ve iskele babalarının üzerine tünemişlerdi. Sessiz gemiler koyda demir atmış, canı sıkılan mürettebatlar şamandıra çanlarının boğuk ding'leri eşliğinde zar atmaktaydı. Kıyıda, normalde sokakları dolduran, rıhtımlara doluşan denizciler, terziler ve balıkçılar küçücük evlerinde kıpırdanarak dünyanın yeniden görünmesini bekliyordu.

Rıhtımdaki meyhanelerden birinin üst katında, iki yumru yumru yatağı ve tek koltuğu bulunan küçük bir oda vardı. Büyük Cortado koltuğa oturmuş, sinirle ucuz purosunu çiğniyordu. Sararmış duvarlarda su değirmeni ve günbatımı tabloları vardı. Cortado sulanmış gözüyle bu tablolardan birine bakıyor, yoldaşı Doktor Tau-Tau'nun mırıldanmalarını ve iç çekmelerini duymazdan gelmeye çalışıyordu. Tau-Tau fes takmış boynuzlu balina gibi yataklardan birinin üzerinde büzülmüştü.

O sisi biri ayarladı, diye düşündü Büyük Cortado kara kara. Tam onlar bu kimsenin duymadığı sefil kasabadan ayrılan bir gemide yer ayırtmışken, durup dururken ortaya çıkmıştı ve dağılana kadar yola çıkmak olanaksızdı. Tau-Tau yapmış olabilir miydi? Ancak berrak, mavi bir gökyüzü veya bir Kız İzci pikniği ayarlamaya çalışırken bunu yapmış olabilirdi o pörtlek gözlü ahmak. Duvarlar üzerine geliyor gibi olurken, “Orada oturuyor işte,” diye düşündü Cortado. Kaplan Yumurtası işe yaramayan gücüyle orada dururken, falcı aptal defterinin üzerine eğilmiş, boş boş mırıldanıyordu.

Büyük Cortado’nun derisi karıncalanıyordu. Yanağındaki yara izi boş göz yuvasını çekiştiriyordu ve ağzı kafatasına doğru yürüyen yüzlerce minik azıdişiyle doluymuş gibi geliyordu. Kemikleri küçük ve kırılmandı; intikam ve kızgın mide asidi karışmış bir entrikalar evreni olan kafası, içindeki kargaşanın baskısıyla zonkluyordu. O, şaka dükkânından alınmış küçük bir bedeninin içine sıkışmış Büyük Bir Adam’dı. Bu kimin şakasıydı acaba? Aslında geniş, uzun, güçlü ve zayıf olmalıydı. Resimdeki su değirmeni küstahça döndü ve aptal falcı, defterini dolduran kargacık burgacık saçmalıklar arasında büyüleyici bir bilgi kırıntısı bulmuş gibi, “Hah!” dedi.

“Bir şeyler gevelemeyi bırak, adam!” dedi Büyük Cortado sertçe.

Doktor Tau-Tau yerinden sıçradı ve yatağın yayları gıcırdadı. “Affedersin!” dedi. “Celeste’in günlüğü benden çalınmadan önce, ondan çıkardığım notları inceliyorum. Şansımız varsa, şeyi yeniden oluştur...”

“Şansın bizimle alakası yok,” dedi Cortado. “Ben Celeste’in kız kardeşini bulacağım ve o da sana Yumurtayı nasıl kullanacağını öğretecek.”

Doktor Tau-Tau sinirli sinirli gülümsedi. “Eğer kabul ederse.”

“Boynuna soluyan bir kaplan gördüğü zaman edecek,” dedi Büyük Cortado. “Senin tek yapman gereken kaplanı hizaya getirmeyi öğrenmek. Geri kalanını ben hallederim.”

Doktor Tau-Tau’nun kafası karışmış görünüyordu. “Tam da o bilgiyi edinmek üzereydin,” dedi. “Ama kaplana hâkim olursam, Celeste’in kız kardeşine tam olarak neden ihtiyacımız olacak?”

Büyük Cortado hıhladı. Çakmağını çıkardı ve dişlemekte olduğu puroyu yaktı. Doktor Tau-Tau beklenti içinde ona baktı, ama ufak tefek sirk yöneticisi odanın içinde, pencerenin dışındakine denk bir sis yaratmakla meşguldü ve hiçbir şey söylemedi. Darmadağın zihninin ortasında ürpertici ama kolay bir plan doğmuştu ve haftalardır büyümekteydi. Kusursuz bir plan, dedi kendi kendine; tekinsiz bir dehanın ürünü. Tamamen gerekli olana kadar planını Tau-Tau'ya açıklamayı düşünmüyordu.

Kısa süre sonra bu küçük bedene ihtiyacı kalmayacaktı ve bu nefret şeyi kırık bir oyuncak gibi atabilecekti. Kısa süre sonra tamamen kaslar, dişler, kürklü bir kudret ve çizgili bir ihtişamdı oluşacaktı. Şu anda korktuğu tek şeye dönüşecekti ve sonra onun öfkeli açlığı karşısında direnebilecek hiçbir şey olmayacaktı. Falcıyı ağzında bir elmayla kızartılmış, gümüş bir tepsiye yerleştirilmiş olarak hayal etti ve hafifçe kıkırdadı. Tau-Tau kaygıyla ondan yana baktı. “Zamanı gelince o adamdan iyi yemek olacak,” diye düşündü Cortado ve zihninin bir köşesinde, bu düşüncenin onu tiksindirmesi gerekip gerekmediğini merak etti.

Gözlüğü buharlı, şapkası yassı, şafakta acıkmış karnıyla Miles Wednesday, çevrelerindeki sis yoğunlaşmaya başlayınca arabayı yavaşlattı. Yolun kenarına park edip paltosunun altına kıvrılarak bir süre uyumuştı ve iliklerine işleyen soğuğu hâlâ hissedebiliyordu. Daha iyi görebilmek için farları yaktı, ama farlar sisi aydınlatıp iki kat yoğun görünmesine sebep olmaktan başka işe yaramadı.

“Sorun ne?” diye sordu Baltinglass, uyanıp gerinerek. “Sinek kâğıdına yapışmış salyangoz hızıyla gidiyorsun.”

“Yoğun sis var,” dedi Miles.

Baltinglass havayı kokladı. “Evet, öyle. Tahminim doğruysa, denizden bir taş atımı uzaktayız. Bir şey görebiliyor musun?”

“Fazla değil,” dedi Miles. Denizin kokusunu şimdi o da alabiliyordu ve arabanın parke taşları üzerinde gürlediğini duyabiliyordu. Sis, Fuera'nın beyaz badanalı evlerini gizliyordu, ama onların görünmez

bir biçimde çevresini kuşattığını hissedebiliyordu. Eve dönüş hissi gi-biydi.

“Denizkızının Çizmesi’ne dikkat et Miles Efendi. Hâlâ oradaysa, av-lusunun dışında büyük, paslı bir çıpa var.”

Şimdi, denizkızları hakkında bildiğiniz bir şey varsa, onların çiz-melerini aramaktan daha iyi işlerinizin olabileceğini düşünebilirsiniz, ama Miles, Denizkızının Çizmesi’nin Fuera’ya giren yolun sonunda, yolun rıhtımlara kavuştuğu yerde, küçük bir han olduğunu biliyordu. Daha oraya kadar geldiklerini sanmıyordu, ama tam o anda önlerinde, sislerin içinde eğik bir şekil belirdi. Miles frenlere asıldı, ama Morri-gan büyük bir arabaydı ve bir anda duramazdı. Tampon bir tangirtıyla eğik şekle çarptı ve paslı çıpayı daha da çarpıttı.

“Pardon!” dedi Miles.

“Boş ver,” dedi Arabistanlı Baltinglass. “Bu da durmak için tüm di-ğerleri kadar iyi bir yöntem. Şimdi arabayı avluya çek ve duvarın dibi-ne park et. Onu güzelce oraya yanaştır.”

Miles, Baltinglass’ın talimatlarına uyarak geri vitesle taktı ve arabayı Denizkızının Çizmesi’nin yan duvarındaki bir pencerenin altına park etti. Ufaklık arka koltukta esnedi.

“Kahvaltı için mi durduk?” diye sordu uykulu uykulu.

“İyi bir kahvaltıdan daha önemli olan pek az şey vardır,” dedi Bal-tinglass, “ama ne yazık ki liman müdürlüğünü ziyaret etmek onlar-dan biri.” Araba duvara o kadar yakındı ki kapıyı açamadı. Bu onu anlaşılmaz bir biçimde memnun etmiş göründü. Diğer koltuğa kaya-rak, Miles’in peşinden, sürücü kapısından indi. Birlikte, Baltinglass’ın bastonunun tıkırtıları eşliğinde sokaktan geçip rıhtıma geldiler. Kör kâşif, tüm zamanını içinde geçirdiği sislerin arasında oğlanla meleğe yol gösteriyordu.

Liman müdürünün ofisi, kalın duvarlarına küçük pencereler otur-tulmuş yuvarlak bir kuleydi. İçerisi deniz haritaları, gelgit çizelgele-riyle tamamen kaplanmıştı ve odadaki büyük masanın arkasında, ka-lın yün kazak giymiş daha da büyük bir adam oturuyordu. Masaya kâğıtlar saçılmıştı ve liman müdürü keskin bir kurşunkalemle onlara notlar almaktaydı. Şaşkınlıkla başını kaldırdı. “Pekâlâ?” dedi.

“Gerçekten de âlâ,” dedi Baltinglass. “El Bab’a giden bir sonraki gemi hakkında bilgi almak istiyoruz.”

Liman müdürü kâğıtlarına baktı. “Albatros yüklendi ve dünden beri yola çıkmaya hazır bekliyor, ama sis kalkana kadar hiçbir yere gideceği yok. Binmeyi düşünüyorsanız bir an önce oraya gitseniz iyi olur. Zaten yatakların çoğu doldu ve bir hafta daha o yöne giden yeni gemi yok.”

“Biz hiçbir yere gitmiyoruz,” dedi Arabistanlı Baltinglass. “Yeğeni-min aşçısının büyükannesinin kardeşi Albatros’ta çalışıyor. Ona bir paket getirdim. Albatros hangi rıhtıma bağlandı?”

“Tam buraya, batı rıhtımına,” dedi liman müdürü ve başını kaldırmadan kurşunkalemiyle not alma işine geri döndü.

Rıhtıma indiler. Parke taşları ayaklarının dibinde beliriyor, sonra aynı hızla gözden kayboluyordu. Miles ile Ufaklık limanı iyi biliyordu, ama bu hayaletimsi sisin içinde garip ve yabancı geliyordu. Baltinglass bastonunu yana savurarak yürürken demir iskele babalarını sayıyordu.

“Biz El Bab’a gitmiyor muyuz?” diye sordu Ufaklık.

“Elbette gidiyoruz,” dedi Baltinglass, boğuk bir fısıltıyla.

“Ama dediniz ki...”

“Bir limanda söylentiler küf gibi yayılır,” dedi Baltinglass, “ve planlarımızı herkese açıklamamanın anlamı yok. Yapmamız gereken ilk şey, o iki hainin buradan gemiye binip binmediğini öğrenmek. Onlarla aynı kamarayı paylaşmak istemeyiz, değil mi?”

Batı rıhtımına döndüler. Miles sağlarında yükselen bir geminin silüetini zar zor seçebiliyordu. Onlar iskele tahtasına yaklaşıırken, şekiller belirginleşmeye başladı ve Miles güvertede sohbet eden iki adam gördüğünü sandı, ama yüz hatlarını seçemiyordu. Adamlardan biri diğerine bir şey verdi ve el sıkıştılar. “Anlaştık madem,” dedi ilk adam.

Miles, Doktor Tau-Tau’nun sesini hemen tanıdı. Midesi kasıldı ve Baltinglass’ın kolunu yakaladı. “Bu Tau-Tau,” diye fısıldadı. “Bizi görmeden gidelim.”

“Dönelim o zaman,” diye fısıldadı Arabistanlı Baltinglass. “Rota, Denizkızının Çizmesi’nde kahvaltı.”

Rıhtımlarda seğirterek köşedeki hana döndüler. Denizkızının Çizmesi geniş, dumanlı bir odaydı ve gizli saklı kıyı köşelerle doluydu. Bir köşede küçük, maun bir servis tezgâhı vardı. Yumru yumru siva kaplı duvarlar, hayal edilebilecek her türlü denizci ıvır zıvrıyla kaplanmıştı. Köpekbalıklarının çene kemikleri, gemi pusulaları, deniz kabukları, çanlar, denizyıldızları, denizkestaneleri, prangalar, cıvatalar, koç boynuzları, palangalar, fenerler, cankurtaran kemerleri, zipkınlar, ağlar, pirinç bir dalgıç başlığı, kurşun tabanlı çizmeler, halatlar, fare kapanları, pipolar, kovalar, haritalar, oklar, dümenler, buz sandıkları, oraklar ve köşede randevu verilip ekilmiş biri gibi çökmüş, üç köşeli şapka takmış bir iskelet.

Tezgâhın arkasında, soluk yüzlü bir adam taburenin üzerinde oturuyordu. Yağmurda fazla kalmış gibi görünüyordu. Yağlı bir bez parçasıyla bardakları ovup kirletmekle meşguldü. İşine ara verip sulanmış gözlerle içeri girenlere baktı.

“Kahvaltı!” diye bağırdı Baltinglass. İçeride bulunan bir avuç denizci ve hamal dönüp sesin geldiği yöne baktı.

“Burada kahvaltı servisi yapmıyoruz,” dedi renksiz adam.

“Öyle mi?” dedi Baltinglass, bastonuyla tezgâha vurarak. “Eh, kahvaltı servisi yapmıyorsanız bizzat oraya gelir, kendi kahvaltımı kendim pişiririm. Kör bir adamın bir yabancıнын mutfağına neler yapabildiğini hiç gördün mü?”

Barmen bir an düşündü. “Yumurtalarınızı nasıl istersiniz?” diye sordu.

Salonun köşesindeki loş bir kovuğa oturdular. Barmen boncuk perdenin arkasında kaybolup tencere ve tavalarla epey gürültü yapmaya başladı. Miles, bir yerden ayrılırken ya da bir yere ilk geldiğinde hep yaptığı gibi, elini cebine sokup Mandalina’yı yokladı. Ayı, kirli turuncu yüzüne dikilmiş çarpık bir gülümsemeyle uyumaya devam etti ve Miles sessizce iç geçirdi.

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu. “Bir hafta boyunca yeni gemi yok ve Albatros’a da binemeyiz.”

“Binemeyeceğimizi kim söylüyor?” diye sordu Baltinglass.

Miles şaşkınlıkla ona baktı. “Doktor Tau-Tau ve Büyük Cortado’yla birlikte yolculuk edemeyiz. Kendiniz söylediniz.”

“Ben yalnızca onlarla aynı kamarayı paylaşmak istemeyiz, dedim,” dedi Arabistanlı Baltinglass. Öne eğildi ve boğuk bir fısıltıyla konuştu. “Hazinedar ya da geminin aşçısı dışında kimsenin bilmediği iki üç yolcu almadan limandan çıkan gemi görülmemiştir.”

“Kaçak olarak mı bineriz, diyorsunuz?” diye fısıldadı Miles.

Baltinglass başını salladı. “En ufak uskunada bile bir düzine gizli bölme vardır,” dedi. “Ve panama şapkası takıp sallana sallana iskele tahtasından geçmek istemeyen yolcuları o bölmelere saklayarak birkaç kuruş kazanmak isteyen denizciler her zaman bulunur.”

“Bu kulağa eğlenceli geliyor!” dedi Ufaklık. “Kime sormamız gerektiğini nereden bileceğiz?”

“Basit.” Baltinglass güldü. “Denizkızının Çizmesi, benim çocukluğumdan beri ve ondan önceki senelerde de, karina bileti alabileceğin bir yer olmuştur. Albatros’a kaçak yolcu bileti satmak isteyenler, ceplerine son birkaç kuruş daha atabilmek için birazdan gelir. Tek yapmamız gereken arkamıza yaslanıp kahvaltımızın tadını çıkarmak.”

İşaret almış gibi, barmen üç tabakla belirdi. Tabaklardaki yağ birikintisi içinde kahvaltı malzemeleri yüzüyordu. Hemen sonra bir demlik çay ve çentik kupalarla döndü. Tam yemeye başlamışlardı ki hanın kapısı sertçe açıldı ve lekesiz mavi üniforma giymiş, subay şapkası takmış, kır sakallı, yuvarlak gözlüklü bir adam fırtına gibi içeri daldı.

Uzun zaman önce kaybettiği bir arkadaşını bulmuş gibi, ellerini neşeyle çırparak, “Maurice, Maurice,” diye seslendi barmene. “Bir kadeh malt lütfen, buzsuz olsun.” Geniş bir gülümsemeyle içeridekilere baktı. “Günaydın beyler!” dedi. “Hava biraz sisli, ama hızla kalkıyor. Tam da hayal edilmesi güç maceralara uygun bir gün, bana göre.” Bakışları, loş bir köşede, tavana asılmış yengeç dolu balık ağının altında oturmakta olan Baltinglass’la iki yoldaşına takıldı ve sevinçle bağırды. Yıpranmış yer tahtalarının üzerinde dans edercesine onlara doğru yürüdü ve gelip Miles ile Ufaklık’ın oturmuş, merakla ona bakmakta oldukları bankın yanında durdu.

“İzin verir misiniz?” diye sordu, bankın boş ucunu göstererek. Miles bu şık adama ve onun muazzam şevkine yer açmak için yana kaydı. “Vay vay!” dedi yabancı, yüksek bir fısıltıyla. “Arabistanlı Baltinglass, değil mi? En son karşılaştığımızdan beri efsane oldunuz. Sizinle yeniden görüşmek gerçekten de büyük zevk.”

Miles şaşkın şaşkın Baltinglass’a baktı. Yaşlı adam çatalını ve bıçağını bırakarak dudaklarını peçetesine sildi. Kaşlarını çattı ve diğer adam ona sabırla gülümsedi. “Sesin Barret’a benziyor,” dedi Baltinglass sonunda. “Hani, şu Amiral Trench gemisindeki kamarot.”

“İyi hatırladınız,” dedi yabancı, ellerini yine çıkararak. “Şu anda, güzelim Güneşbalığı gemisinin İkinci Kaptanı Barret’ım.”

“Güneşbalığı mı?” dedi Baltinglass. “Hiç duymamıştım! Yeni bir gemi mi?”

İkinci Kaptan Barret, bir sırrı paylaşırcasına göz kırparak, “Yeni ama yeni değil,” dedi. “Yeniden görevlendirildi. Kaptan Tripoli ile bendenizin becerikli ellerinde ilk yolculuğuna çıkmak üzere. Sis kalkar kalkmaz El Bab limanına gitmek için açılacağız.”

“El Bab mı?” dedi Miles şaşkınlık içinde. “Ama günler boyunca oraya yelken açacak tek geminin Albatros olduğunu duymuştuk.”

“Doğru duymuşsunuz!” dedi İkinci Kaptan Barret. Gülerek Miles’ın tabağından bir dilim pastırma yürüttü. “Güneşbalığı, El Bab’a yelken açmayacak. Oraya uçacak. Ve doldurulacak tek kamara kaldı. Bir düşünün Baltinglass, gökyüzünün haritası yapılmamış enginliklerini keşfetmek!” Parıl parıl bir yüzle Miles ve Ufaklık’a döndü. “Kendini en yüksek ağaçtan yüz kat daha yükseğe tırmanırken hayal et delikanlı. Ve sen küçük kız, bulutların arasında kuş gibi uçmak! Hiç böyle bir heyecanı hayal edebilir misin?”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ŞAMATA

Denizin kolaladığı ve rüzgârın cilaladığı İkinci Kaptan Barret cebinden kenarları bükülmüş kartpostalı çıkardı ve dikkatle masaya bıraktı. “Görülecek manzara, değil mi?” dedi. Miles ile Ufaklık eğilerek fotoğrafı incelediler. Şişman bir puroya benzeyen uzun balonu gördüler. Balonun bir ucunda yüzgeçler ve iki yanına takılmış kocaman pervaneler vardı. Balonun altına, halat ve kablolarla bir geminin gövdesi tutturulmuştu. Bu araç yerdeki kazığa bağlanmış, çayırın üzerinde süzülüyordu. Siyah beyaz bir grup şekil başlarını kaldırmış, hava aracına bakıyordu. Bazıları en güzel gece kıyafetlerini giymiş insanlardı. Kalanlar ise inek.

“Uçan bir gemi, ha?” dedi Baltinglass hıhlıyarak. “Biz derin mavi denizi tercih edeceğiz, teşekkür ederiz Bay Barret.”

“Bu bir tür dev balon,” dedi Miles, fotoğraftan başını kaldırarak, “ve altına bir gemi asılmış.”

“Bize katılacağınızı umuyordum Bay Baltinglass,” dedi Barnett. “Dürüst olmak gerekirse, Kaptan Tripoli, Albatros’un kaptanı Kaptan Savage ile iddiaya girdi. Kaptan Savage, El Bab’a bizden tam bir gün

önce varabileceğini iddia ediyor. İddianın ucunda büyük bir ödül var. İki adamın gururundan bahsetmeye bile gerek yok.”

“Peki, bunun bizimle ne ilgisi var?” diye sordu Arabistanlı Baltinglass.

“İddiaya gemilerin biletli yolcu kapasitesini doldurur doldurmaz yola çıkabileceği şartı da eklendi. Kaptan Savage son iki bileti bu sabah sattı ve sis açılır açılmaz yola çıkabilecek, ama bizim üç yolcumuz eksik.”

“Çok güzel bir gemi!” dedi hâlâ resme bakmakta olan ve iddialarla biletler hakkında hiçbir şey duymamış olan Ufaklık.

Miles ona baktı. Küçük kızın gözleri parlıyordu. Miles onun bakışları altında, fotoğraftaki kabarık bulutları görebiliyordu neredeyse. Ufaklık başını kaldırıp ona baktı. Miles, Arabistanlı Baltinglass'ın şüphelerini ve kendi kuruntularını hemen unuttu. “Üç ranza mı kaldı?” diye sordu.

İkinci Kaptan Barret sevinçle kahkaha attı. “Senin istediğin gibi olursa, kalmamış sayılabilir sanırım. Yolculuk boyunca üç yatak ve günde üç öğün yemek. Hem de kişi başı yirmi dört şilin gibi ucuz bir fiyata. Yedi yaştan altındakiler için ise yarı fiyatına.”

Miles'in suratı asıldı. Yolculuğun ücretini nasıl ödeyecekleri hiç aklına gelmemişti. Hem... bir hesaplayayım... yirmi dört artı yirmi dört artı bunun yarısı... kırk sekiz... yetmiş... yok, altmış şilin çok paraydı. “Uçmayı çok isterdik, ama kulağa çok pahalı geliyor,” dedi kuşkuyla.

“Para hiç sorun değil!” dedi Baltinglass. “Birkaç kuruş param yok değil, ama beni tahta bir kutunun içinde bir hava torbasından asılı dururken kimse göremez. Doğa gökyüzünde uçmamızı istiyorsa, denizleri neden son derece güzel sularla doldurulmuş?”

“Gerçekten de, aslında haklısınız,” dedi İkinci Kaptan Barret, gözlerinde bir ışıltıyla. “Gökler, çok daha genç bir adam için bile ürkütücü bir meydan okuma olabilir. Saatte yüz altmış kilometre hızla esen rüzgârlar, ölümcül buz kristalleri, denizdeki bir boranın yanında köpüklü bir banyo gibi kalacağı fırtınalar. Sizin gibi yüce bir şöhrete

sahip bir adamın kendini bir kez daha kanıtlamaya ihtiyacı yok. Sakin bir deniz yolculuğu sizin için çok daha uygun olur.”

Arabistanlı Baltinglass yerinde gerildi. Tıraşsız çenesini Barret’a doğru uzattı. “Ne demek istiyorsun?” diye sordu. “Bana iki kez yıldırım çarptı küçük enik ve o enerji hâlâ içimde cızırdıyor. Sen sallanan sandalyende salyalar akıtırken ben hâlâ macera peşinde koşuyor olacağım. Sakin gemi yolculuğuymuş, hadi ordan! Saçma sapan konuşmayı bırak adam, hemen bizi de yolcu listesine yaz!”

Miles Ufaklık’a baktı ve sırtıttı. Memnun olmuştu, ama tuhaf bir biçimde kendini yorgun hissediyordu. Ufaklık onun elini sıkı, ama yüzündeki gülümseme aniden dondu ve çabucak dönüp omzunun üzerinden arkaya baktı. Kapı yine açılmıştı ve bara iki kişi girmişti. Üstlerinde uzun paltolar vardı. Ayakları yerde ses çıkarmıyordu. Miles, başlığının yüzüne düşürdüğü gölgeye rağmen, bir tanesinin soluk hatlarını seçebiliyordu. Bu Gümüşnokta’ydı. Diğer şekil belirsizdi ve Miles daha açık seçik görmeye çalışırken gözkapaklarının ağırlaştığını hissetti. Ufaklık’ın elini sıkıca kavramış olduğunu, incik kemiğine sıkı bir tekme attığını fark etti. “Uyan Miles. Uyanık kal,” diye fısıldadı kız.

İkinci Kaptan Barret üzerine dikkatle isimleri yazdığı biletlerden başını kaldırdı. “Çok mu geç yattın delikanlı?” Gülümsedi. “Gemide dilediğin kadar uyursun, ama kaçırman yazık...”

Miles muazzam bir çabayla adamın sözünü kesti. Uyku Meleği’nin onlar için geldiğini ve hızlı düşünmesi gerektiğini biliyordu, ama pencerinin dışında dağılmakta olan sis, kafasının içinde yeniden toplanıyor gibi geliyordu. “Para konusunda sorun var,” dedi masanın altından Baltinglass’a tekme atarak. Kâşif kaşlarını kaldırdı, ama Miles daha o konuşmadan sözlerine devam etti. “Şimdi içeri giren iki adamı görüyor musunuz?” diye sordu Birinci Kaptan Barret’a.

Barret başını çevirdi ve dost canlısı bir şaşkınlıkla Gümüşnokta’yla gölgeli yoldaşına baktı. “Görüyorum, ama?..”

“Açıklamak için zaman yok,” dedi Miles. “Sahip olduğumuz tüm parayı onlara borçlu olduğumuzu düşünüyorlar ve ‘hayır’ yanıtını kabul etmiyorlar.”

“Ama bu olmaz ki!” dedi Barret kaygıyla. “Kaptanın iddiası...”

“Kesinlikle,” dedi Miles.

“Bütün bunlar büyük bir yanlış anlaşmadan ibaret,” dedi Ufaklık, Miles’in planını hemen anlayarak. “Neden oraya gidip onları biraz oyalamıyorsunuz? Biz bu arada sessizce kaçırız.”

Miles, kocaman bir esnemeyi bastırarak, “Ve sizinle Güneşbalığı’nda buluşuruz,” diye bitirdi. Şık subayın yüzüne haylaz bir ifade geldi. Adam Miles’a göz kırptı. “Bana bırakın,” dedi şapkasını arkaya itip bankın ucuna kayarak. “Gemi, rüzgâr değirmenin hemen arkasındaki uzun çayıra bağlandı.”

“Nedir bu şamata?” diye sordu Baltinglass, İkinci Kaptan Barret dans edercesine odanın diğer tarafına, Gümüşnokta’yla Uyku Meleği’ne doğru giderken.

“Bu benim maceram, değil mi?” dedi Miles. Açıklama yapamayacak kadar uykusu vardı.

“Kesinlikle,” dedi Arabistanlı Baltinglass.

“O zaman hemen gidiyoruz,” dedi Miles. “Arka kapı nerede?”

“Arka kapı yok,” dedi Baltinglass, bastonunu kavrayarak, “ama arkamızda bir pencere var.” Uzandı ve çengeli açtı.

“İlk önce sen,” dedi Miles, Ufaklık’a. Onu tüy gibi kaldırdı ve çabucak pencereden dışarı postaladı. Durdurulamaz İkinci Kaptan Barret iki meleğin çevresinde dolanıyor, kollarını havada sallıyor, bir şevk fırtınası içinde bir saçmalık seli anlatıyordu.

Miles, Baltinglass’ın tırmanmasına yardım etmek için dönerek, “Sırada siz varsınız,” dedi, ama yaşlı adam beyaz incik kemiklerini sergileyerek, birkaç küfür fısıltısı eşliğinde pencerede kaybolmuştu bile. Miles arkasına bakmadan peşinden tırmandı ve kendini Baltinglass’ın klasik arabasının yaylı arka koltuğuna kafa üstü düşerken buldu.

Koltuğun diğer ucundan ona anahtarları uzatarak, “İşte şimdi,” dedi yaşlı adam nefes nefese, “neden hep pencere altına park etmek gerektiğini biliyorsun Miles Efendi.”

Morrigan kükreyerek çalıştı ve çakıltaşları saçarak avludan çıktı. Tam karşıdaki eve çarpacakken Miles direksiyonu düzeltmeyi başardı.

Baltinglass, fısıldama zorunluluğundan kurtulmuş olmanın sevinçle, “İşte bu, evlat,” diye bağırdı.

Hızla tepedeki rüzgâr değirmenine gittiler. Miles'ın midesi korku ve heyecanla düğüm düğüm olmuştu. Ufaklık'ın arka koltuktan, "Daha hızlı!" diye bağırmasına bakarak, onun da aynı şeyleri hissettiğini anlayabiliyordu. Güneş sisi dağıtmış, geride dikenli çalılara takılmış pamuk parçalarına benzeyen sis bulutları bırakmıştı ve önlerrinde hava gemisi, şişman, kavranılamaz bir gelecek gibi, sessizce havada asılı duruyordu.

Miles arabayı değirmenin yanına, oraya park edilmiş başka arabaların yanına çekti. Aniden sıska bir ergen belirdi. Kafasına ezik bir şapka geçirmişti. Umutla Miles'ın gözlüğüne bakarak, "Park etmek altı peni," dedi.

Arabistanlı Baltinglass arabadan dışarı sıçradı. "Sen kaç yaşındasın evlat?" diye bağırdı.

"Şubatta on sekiz olacağım," dedi çocuk.

Baltinglass cebinden altın bir para çıkardı. "Hiç bunlardan gördün mü?"

Oğlanın ağzı açık kaldı. "Pek sık değil," dedi.

"Biz geri dönene kadar bu arabaya göz kulak olursan bunlardan üç tane daha göreceksin," dedi Baltinglass. "Bir süreliğine dönmeyebiliriz, bu yüzden onu arada bir çıkarıp iki tur attırman gerek."

"Arabayı kullanmamı mı istiyorsunuz?" diye sordu, kulaklarına inanamayan çocuk.

"İhtiyaç duyduğu şey bu," dedi Baltinglass, "ve bu arada sen de hanımların sana olan ilgisinin arttığını görebilirsin." Paraya bir fiske atarak döne döne ergene doğru uçmasını sağladı ve Miles'a seslendi. "Miles Efendi, ben fikrimi değiştirmeden şu zamazingoya binelim, olmaz mı?"

Miles çantayı arabanın arkasından çıkardı ve omzuna aldı. Çanta savrulurak onu tepetaklak devirecek gibi oldu, ama Miles, bu yolculuğun önderi olarak, onu taşıyabilmesi gerektiğini hissediyordu. Çantayı kaldırarak dengeledi. Sırtına keskin bir şeyin battığını hissetti. Sonra çayıra doğru yürümeye başladı. Ufaklık Baltinglass'ın kolunu tuttu ve birlikte izleyicilerin arasından yarı koşarak, yarı sendeleyerek hava gemisinin bağlandığı yere gittiler. Gemiden aşağı sağlam bir halat merdiven sarkıtılmıştı.

“Umarım İkinci Kaptan Barret sağ salim geri döner,” dedi Ufaklık.

“Kurnaz şeytanın tekidir o adam,” dedi Baltinglass. “Onlar her kimse, cep saatlerini ve altın dişlerini bile alıp gelir.”

Tepelerinde, Güneşbalığı gökyüzünü doldurmuş gibiydi. Halat merdivenin dibinde kaslı bir havacı duruyordu. Çantayı, bir hindistancevizinden daha ağır değilmiş gibi, Miles’dan kolayca aldı. “Biletler?...” dedi.

O anda çayırın kenarından tiz bir çığlık geldi ve İkinci Kaptan Barret bir bisiklet üzerinde görüldü. Adamın gözlüğü çarpılmıştı ve çılgınca dönen pedallara takılmasın diye ayaklarını kaldırmıştı. “Demir al, becerikli Havacı Calloway!” diye bağırdı neşeyle. “O yolcuları hemen gemiye bindir. Bu bir emirdir!”

“Başüstüne,” diye bağırdı Havacı Calloway. Ufaklık’ı bir kolunun altına sıkıştırdı ve çantayı omzuna atarak koşarcasına halat merdiveni tırmandı ve gövdenin altında bulunan kare şeklindeki kapakta gözden kayboldu.

“Halat merdiven,” dedi Miles Baltinglass’a, yaşlı adamın elini basamaklardan birine götürerek. “Siz önden.”

Miles merdivenin tepesine geldiğinde halatların sarsıldığını hissetti. İkinci Kaptan Barret bisikletinden aşağı atlamış, peşinden tırmanmaya başlamıştı. “Yukarı!” diye bağırdı şık adam. “Demir alın. Bütün mürettebat güverteye. Tam yol ileri!”

Gövdedeki kapaktan güçlü eller uzandı ve Miles’ı kollarından yakaladı. Miles son anda omzunun üzerinden arkasına bakınca başı döndü. Onları kovalayan kimseyi göremiyordu, ama yer korkutucu bir hızla uzaklaşmaktaydı. İkinci Kaptan Barrett merdivenin ucunda tıpkı bir trapezci gibi sallanıyor, aşağıda gittikçe küçülen seyircilere, “Arrivederci!” diye bağırarak el sallıyordu. Arkasında, Fuera limanının beyaz badanalı evleri uzaklaşıyordu ve koyu safir rengi sularında Albatros, çapraz rüzgârlarla yelkenlerini şişirmiş, onlardan önce El Bab’a doğru yola koyulmuştu.

* İtalyancada görüşmek üzere anlamına gelen söz öbeği. [E. N.]

DOKUZUNCU BÖLÜM

GÜNEŞBALIĞI

Yeniden doğmuş, havalara uçmuş hava gemisi Güneşbalığı dağı-nık bulutların arasında, şişirilmiş koyunların arasında süzülen helyumla beslenmiş bir hipopotam gibi, zahmetle ilerliyordu. Batan güneş hava gemisini turuncu bir ışıkla yıkıyordu ve küçük bulutların mor gölgeleri geminin yanlarında kayıyor, pervanelerinin kanatlarında çırpınıyordu. Yedi kişilik mürettebata ek olarak, geminin tahtadan karnında kırk yolcu vardı. Günü kaptan kamarasında aylaklık ederek ya da gözlem güvertesinde durmaksızın değişen manzarayı hayretle izleyerek geçirmişlerdi. Güverte, yolcuları İkinci Kaptan Barrett'in şevkle tarif ettiği, saatte yüz altmış kilometre hızla esen rüzgârdan ve ölümcül buz kristallerinden korumak için geniş pencerelerle kapatılmıştı.

Küçük kamarada, Arabistanlı Baltinglass, yün beresini silindir bir şapkaymış gibi düzeltti ve çantayı karıştırarak tütün kesesini aradı. "Ben pipomu içmek için kaptan kamarasına gidiyorum," dedi. "Genç Barrett'in gösterisi sayesinde meyhanede o iki harita hırsız ahlaksız atlattık, diye düşünüyorum."

Miles Ufaklık'a baktı. "Kaçtığımız adamlar onlar değildi," dedi. "Onlar Albatros'la denize açıldılar."

"Demek başka düşmanların da var," dedi Baltinglass takdirle. "İnsanın ne kadar çok düşmanı olsa azdır. Kişiyi tetikte tutar." Bastonunu tehlikeli bir biçimde salladı. "Fark etmiş olabileceğiniz gibi, kılıç konusunda hâlâ çok tehlikeliyimdir."

"O ikisine karşı kılıcın pek işe yarayacağını sanmıyorum," dedi Miles. Aralarından birinin Gümüşnokta olduğundan bahsetmek istemiyordu.

Baltinglass homurdandı. "Onlarla yine karşılaşsaksak bu savı sınamak isterim Miles Efendi. Onları gördüğünde bana söyle, yeter."

"İkinci Kaptan Barrett'a söylediklerinizde ciddi miydiniz?" diye sordu Ufaklık. "Onca yıldırımın hâlâ içinizde cızırdadığı hakkında?"

"Gece gündüz, Ufaklık," dedi Baltinglass. Elini kapı koluna koyarak duraksadı. "Doğrusunu söylemek gerekirse, bazen hepsini büyük bir patlama halinde salıverip biraz huzur bulabilmeyi diliyorum. Ama kibar insanların arasında bunu yapamam, değil mi?" Güldü ve koridora çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Miles kamaradaki bankın üzerinde Ufaklık'ın yanında diz çöktü ve bir süre burunlarını ikiz lomboz deliklerine dayayarak dışarıdan geçen bulutları izlediler. Miles, şekli deniz helezonu kabuğunu andıran bir buluta odaklanarak, "Sizinkileri görebiliyor musun?" diye sordu.

"Onları arayıp aramadığıma bağlı," dedi Ufaklık.

"Arıyor musun?"

Ufaklık, burnunu pencereden ayırmadan, "Ben yalnızca bulutlara bakıyorum," dedi. Gövdenin gıcırtiları ve kış göğünde usul usul havayı döven kocaman pervanelerin uzak sesi dışında başka ses yoktu.

Miles bir süre sonra, "O gelenler Gümüşnokta ile Maviyürek'ti, değil mi?" diye sordu. Ufaklık başını salladı.

"Sence bizi burada bulurlar mı?" diye sordu Miles.

Ufaklık sırtını lomboz deliğine döndü ve içini çekerek banka oturdu. "Kısa süreliğine izimizi kaybettirmiş olmamız gerek. Özellikle de Gümüşnokta söz verdiği gibi onu yavaşlatmaya çalışıyorsa, ama bizi yakında yakalarlar, sanırım."

“Uzun süredir Maviyürek’ten bir adım ileride olmayı başarıyoruz,” dedi Miles umutla.

“O zaman Kaplan Yumurtası sendeydi,” dedi Ufaklık. “Yumurta kendini Uyku Melekleri’nden saklayacak şekilde yapılmıştır ve bu korumayı yakınında bulunanlara da sağlar. İşte bu yüzden, ömrünü uzatmaya yarar. O artık sende olmadığı için seni bulmak daha kolay olacak.”

Miles, Maviyürek’in getirdiği ağır uykunun yankısını hissetti ve onunla birlikte bir öfke dalgası geldi. “O kim olduğunu sanıyor?” dedi sertçe.

Ufaklık şaşırarak ona baktı. “Maviyürek bir Uyku Meleği. Her şeyin düzeninde onun görevi bu.”

“Gümüşnokta gibi konuştun!” dedi Miles. Sözcüklerin, hissettiği öfkenin içinde yükseldiğini hissetmişti ve ağzından çıkmadan tutamamıştı onları. Söyler söylemez kendini kötü hissetti. Ufaklık başını eğip ayaklarına baktı.

“Demek istediğim...” dedi Miles, söyleyecek söz arayarak. “Demek istediğim şu: Kaplan Yumurtası bana bebekken verilmişse, o bende olduğu için nasıl beni yargılayabilirler? Birkaç ay öncesine kadar varlığından bile haberim yoktu.”

“Kurul, onu uzun zamandır biliyordu,” dedi Ufaklık, “ve Kaplan Yumurtası her kimdeyse onun hayatını kaybetmesi gerektiğine karar verdiler.”

“Sende değil,” dedi Miles, “ama seni de cezaya çarptırdılar.”

“Meleklerin bazıları, sen onu kullanırken ben de senin yanında olduğum için benim de senin kadar suçlu olduğumu düşünüyor. İşte bu yüzden, Gümüşnokta onları benim yalnızca yumurtayı geri götürmeye çalıştığıma ikna etmeye çalışıyor.”

“Kimse bizim fikrimizi sormadı!” dedi Miles. “Hangi mahkeme olsa, sanıklara da konuşma hakkı tanır. Leydi Partridge’in bir sürü kedi beslediği için kamu sağlığını tehdit etmekle suçlandığı zamanı hatırlıyor musun?”

Ufaklık’ın ezgili kahkahası kamarada çınladı. “Hatırlıyorum,” dedi. “Yaptığı konuşmadan sonra yargıç özür diledi ve o sivri burunlu adam...”

“Savcı,” dedi Miles.

“Evet, o da mahkemenin zamanını boşa harcadığı için yüz kutu kedi maması ödemeye mahkûm edildi.” Yüzünden bir gölge geçti. “Işık Kurulu o şekilde çalışmıyor.”

“Ben yine de kendimi savunmam için bir şans verilmesi gerektiğini düşünüyorum,” dedi Miles. Lomboz deliğinden dışarıya, havadaki garip manzaraya baktı. Güneşbalığı’nın yukarısında, gökyüzü somon pembesi rengindeki ince çizgilerle kaplanmıştı. Aşağıda ise pürüzsüz bir bulut yavaşça arkaya doğru süzülüyordu. Bulut elle dokunulabilecek kadar yakın görünüyordu. Sanki Miles lomboz deliğinden dışarı atlasa, bulutun yumuşak yüzeyinde sekebilecekti. Miles kendi kendine, bulutu delip geçeceğini ve düşüp öleceğini hatırlatmak zorunda kaldı. İçini çekti. “Mümkün değil, değil mi?”

Ufaklık yanıt vermedi. Kaşlarını çattı ve kollarını kavuşturdu. Uzun süre, kamaranın kapalı kapısının arkasına bakarmış gibi göründü. Miles tam gidip Baltinglass’ı aramalarını önerecekken Ufaklık konuştu. “Bir yolu olabilir,” dedi. “Ama tehlikeli olur.”

“Ölüme mahkûm edilmekten daha mı tehlikeli?” diye sordu Miles.

Ufaklık gülümsedi. “Sanırım kaybedecek hiçbir şeyimiz yok. Benden de pek memnun değiller.”

“Bizimle görüşmelerini nasıl sağlayabiliriz?” diye sordu Miles. Geminin kaptan kamarasının, gecenin bir yarısında hafif hafif parlayan kanatlı meleklerle dolu olduğunu, kendisinin savlarının sağlamlığı ile onların soğuk zihinlerini etkileyip fikirlerini değiştirdiğini hayal etti.

“Kurul’u çağıramayız!” dedi Ufaklık. “Bizim onların ayağına gitmemiz gerek. Ve onları senin bir başkası olduğuna inandırmanın bir yolunu bulmalıyız. Senin kim olduğunu fark ederlerse, her şey biter.”

“Ama oraya nasıl gidebiliriz?” diye sordu Miles. “Sen kanatlarından vazgeçtin, benim de hiç kanadım olmadı zaten. Uçmak için bir hava gemisine binmekten başka çaremiz yok.”

Ufaklık saçlarını kulağının arkasına itti ve derin bir nefes aldı. Açıklanmak istemeyen bir şeyi açıklamaya hazırlanırken aldığı türden bir derin nefesti ve Miles şimdi gelecekleri kavrayabilmek için iyice yoğunlaşması gerektiğini biliyordu.

“Âlem orada,” diye başladı Ufaklık, başını lomboz deliklerine doğru sallayarak, “ama tam olarak orada değil. Işığın arasındadır o.”

“Neyle?” diye sordu Miles.

“Ne neyle?” dedi Ufaklık.

“Işığın arasında dedin. Neyle ışığın arasında?”

“Yalnızca ışığın arasında,” dedi Ufaklık. Bir an için dudağını ısırıldı. “Kaplanı düşün,” dedi.

“O da mı orada?” diye sordu Miles. “Bu yüzden mi o şekilde gelip gidiyor?”

“Sanırım, ama kastettiğim bu değildi. Kaplanın postunu düşün. Turuncu ve siyah çizgili. Ama siyah çizgilerin arkasındaki turuncuya ne oluyor?”

Miles, biraz duraksayarak, “Siyahın arkasında turuncu yok. Bazı yerler turuncu, diğerleri siyah,” dedi. Eskiden olsa bunu sabırlı bir inançla söylerdi, ama Ufaklık’ın fikirlerinin genellikle Leydi Partridge’in ansiklopedilerinden öğrendikleri kadar, hatta bazen daha fazla mantıklı olduğunu öğrenmeye başlıyordu.

“İnsanlar öyle sanır,” dedi Ufaklık. “Âlem de öyledir. Kimse ışığın arasında bir şey olduğunu düşünmez ve bu yüzden pek az insan onu görebilir. Uyudukları zaman dışında, elbette.”

“Düş görmeyi mi kastediyorsun? Âlem bir düş gibi mi?”

“Bir düş Âlem gibidir,” dedi Ufaklık.

“Ama benim düşlerim genellikle yalnızca garip olur,” dedi Miles.

Ufaklık yine güldü. Güneş bir bulutun arkasından çıktı ve doğru-
dan lomboz deliklerine vurarak, kamara duvarına iki yuvarlak halka düşürdü. “Âlem de öyledir,” dedi Ufaklık. “Sen tamamen ısıltı ve kıvılcım olduğunu mu sanıyordun?” Öne eğildi ve berrak mavi gözlerini Miles’a dikti. “Seni oraya götürürsem, her şeye hazır ol,” dedi.

ONUNCU BÖLÜM

EĞİTİM KANATLARI

Gökyüzünde seyreden, uykuya mahkûm Miles Wednesday kamerasındaki banka oturmuş, Ufaklık'ın engin dünyasını kafasına sığdırmaya çalışıyordu. O hep, Şarkı Meleği'nin gökyüzünden bir yerden, kendisi gibi dünyalı insanların ulaşmasının kolay olmadığı bir yerden geldiği fikrine inanmıştı. Ama Ufaklık'ın tarifi biraz daha karmaşıktı ve üstelik Miles onun kendisinin anlayabilmesi için basitçe anlattığını düşünüyordu.

“Nasıl?..” diye başladı, kendi sorusunu kavrayabilmek için kafasının içinde kovalayarak. “Âlem'i nasıl ziyaret edebilirsin? Gerçek adını kullandığın için oradan sürülmedin mi?”

“Tam olarak sürülmedim,” dedi Ufaklık. “Yeryüzü'nde kullandığım bedene bağlı kaldım.”

“Ama kanatlar olmadan,” dedi Miles.

“Kanatlar, insanların meleklerin sahip olmasını beklediği bir şey,” dedi Ufaklık. “Kendimi Yeryüzü'ne bağlamayı tercih ettiğimde, sıradan bir kız oldum ve kanatlar artık... olmuyor.”

“O zaman beni Âlem’e nasıl götüreceksin?” diye sordu Miles. Bu gizemli Kurul’un önünde canını kurtarmak için savunma yapma fikri onu biraz huzursuz etmeye başlamıştı. Neye benziyorlardı? Kendisi tam olarak ne diyecekti? Belki de kaçıp saklanmak daha iyi bir seçenektir, ama bunu sonsuza dek yapamayacağını biliyordu. Cebine uzandı ve Mandalina’yı nazıkçe sıktı, ama beklediği gibi Mandalina onun elini sıkarak karşılık vermedi. Miles’in içini bir boşluk kapladı.

“Uyurken ben hâlâ ziyaret edebiliyorum,” dedi Ufaklık.

“Sık sık geri dönüyor musun?” diye sordu Miles. Onun geride bıraktığı hayata dönmek için bir yolu olabileceği hiç aklına gelmemişti ve biraz kıskançlık duyduğunu fark edince şaşırdı.

Ufaklık başını iki yana salladı. “Pek değil,” dedi, “ama gerekirse dönebilirim. Seninle orada buluşabiliriz, ama ilk önce senin Âlem’e girebilmen gerekiyor.”

“Bunu nasıl yapacağım?”

Ufaklık başını kaşdı. “Açıklamak zor,” dedi. “Uykuya daldıktan sonra ışığı arayacaksın ve... araya gireceksin.”

Miles boş boş ona baktı.

“Bak,” dedi Ufaklık, “tek yapman gereken...” İçini çekti ve bir anlığına konuşmayı bıraktı, avucuna sarmallar çizerek düşündü. Aniden gülümsedi ve başını kaldırdı. “Aslında, o kadar karmaşık değil,” dedi. “Âlem yolunu açan bir kol var.”

“Bir kol mu?” dedi Miles kuşkuyla.

Ufaklık başını salladı. “Büyük, pirinç bir kol,” dedi. “O kolu arıyorsun ve çekiyorsun, böylece içeri giriyorsun.”

“Neden bunu daha önce söylemedin?” diye sordu Miles.

“Unuttum,” dedi Ufaklık omuzlarını silkerek.

“Kol nerede? Onu nerede bulabilirim?” diye sordu Miles. Ona son derece imkânsız bir fikir gibi geliyordu, normalde Ufaklık’ın bulduğu çözümlere hiç benzemiyordu.

“Her şeyi senin için ben yapamam Miles,” dedi sırtarak. “Onu kendin araman gerekecek.”

Kapı çalındı ve Baltinglass içeri girdi. “Tasadüf eseri siz Arabistanlı Baltinglass’ın yol arkadaşları olabilir misiniz?” diye sordu.

“Biziz,” dedi Miles.

“İçim rahatladı,” dedi Baltinglass. “Giderken kapıları saymayı unuttum ve bu denediğim üçüncü kamara. İlkinde üç hanım vardı. Herhalde geceliklerini giymişlerdi, çünkü benim kör olduğumu öğrenince çok rahatladılar. Yan kapı tuhaftı. Kimse yanıt vermedi, ama içeride biri olduğuna yemin edebilirim. Yanık puro kokusu alabiliyordum. Ve, turşununkine benzeyen bir tür çorap kokusu.”

El yordamıyla alt ranzaya gidip bir gıcirtı eşliğinde oturdu. “Ben burada, aşağı güvertede uyuyacağım,” dedi. “Bu ihtiyar kemikler eskisi kadar sağlam değil ve üst ranzadan düşersem avize gibi parçalanırım. İyi geceler Miles Efendi. İyi geceler Ufaklık.” Başını yastığa koydu ve birkaç dakika içinde, donanımlarda iç çeken rüzgârın sesine onun usul usul horlamaları eklendi.

Miles ortadaki ranzaya tırmandı ve sert şilteye uzandı. Uyumaya can atıyordu, ama kendini hiç olmadığı kadar uyanık hissediyordu. Düşlerinde bir başka dünyayı ziyaret etme fikriyle heyecanlandıkça, gözkapakları açık halde oldukları yere yapıştırılmış gibi hissediyordu. Onları zorla kapattı ve kararan gecede onları iten büyük pervanelerin vap vap vap seslerini dinledi. Çok aşağıda, güvertesinde Doktor Tau-Tau, onun cebinde Kaplan Yumurtası ve lamba ışığıyla aydınlatılmış kamarasında kıkırdayarak komplolar kuran Büyük Cortado’yla birlikte seyreden Albatros’u hayal etti.

Miles gözlerini açtı ve altındaki ranzanın hızla uzaklaştığını, içinde uyuduğu boşluğun hızla katedral boyutlarına geldiğini fark ederek şaşırdı. Yatağın ucuna, ayak parmaklarının az ötesine boncuk gözlü küçük hayvanlar büzülmüş gibiydi. Sivri kulaklı, sivri burunlu yaratıklar kafa kafaya vermiş fısıldaşıyor, ondan yana gizli bakışlar fırlatıyorlardı. Miles, “Kışt,” demek için ağzını açtı, ama sesi çıkmadı. Onları kovalamak için kullanabileceği bir sopa ya da süpürge sapı arayarak çevresine bakındı. Yatağın kenarında çıkıntı yapan bir şey vardı. Bu, bir tür pirinç koldu, Morrigan’ın uzun el frenine benzeyen bir şey. Miles, yatağa girerken onun orada olmadığından emindi. Kolu sıkıca tuttu ve çekti. Herhangi bir uyarı vermeden altındaki şilte kapak gibi açıldı ve onu gece göğüne bıraktı.

Miles soğuk havada, kabarık bir kümülüs bulutuna doğru düştü. Çırpınan yatak örtülerine dolandı, hava gemisinin motorlarının sesi hızla gecenin içinde uzaklaştı. Miles düşünecek zaman bulamadan buluta kondu. Eğer hayal edebilecekseniz bu, tıpkı çok esnek bir malzemeden yapılmış görünmez bir ağa düşmek gibiydi. Düşüşü yavaşlamıştı, ama hızla battı, ta ki yapış yapış beyazlığın dışında yalnızca başı kalana kadar. Büyük çabayla ayaklarını çırpı ve kendini yukarı çekti. Bulutun üzerinde oturur gibi olunca çevresine bakındı. Güneşbalığı uzaklaşmıştı ve şimdi fasulye büyüklüğünde görünüyordu. Yukarıda gökyüzüne yıldızlar saçılmıştı ve çevresinde kabarık bulutlardan bir filo süzülüp geçiyordu. Buradan bakınca, geminin lomboz deliğinden görünen bulutlardan çok daha büyüktüler. Miles aşağıya baktı ve göğsüne kadar bulutlara gömülmüş olduğunu gördü. Hâlâ yatak örtülerine dolanmış haldeydi ve çırpınarak yüzeye çıkmak şaşırtıcı derecede zor ve yorucuydu. Miles bunu uzun süre yapabileceğinden emin değildi. Mandalina'ya dokunmak için cebine uzandı, ama sonra onu Güneşbalığı'nın kamarasında, paltosunda bıraktığını hatırladı. Bulutlar onu yine çekmeye başladı. Miles hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Bir şey omzuna çarptı ve o ne olduğunu göremeden gözden kayboldu. Miles hızla döndü, ama orada kimse yoktu. Bir başka küçük nesne göğsünden sekti ve bu sefer Miles onu eliyle yakaladı. Bu bir çam kozalağıydı. Gece göğünde uçuşan çam kozalakları bulmak tuhaf gelmedi. Birinin kozalakları ona daha önce de attığından emindi. Leydi Partridge değil. Baltinglass, Tau-Tau ya da Bolsillo biraderler de değil. "Ufaklık!" dedi sesli olarak.

Ve işte oradaydı, yüzünde çileden çıkmış gibi bir ifadeyle yanında oturuyordu. "Sonunda!" dedi. "Buraya gelir gelmez beni araman gerekiyordu."

"Unuttum," dedi Miles. Yine boynuna kadar batmıştı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Ufaklık. O, güçlük çekmeden bulutun üzerinde oturuyordu.

"Batıp duruyorum," dedi Miles. "Bir bulutun beni taşıyabilmesine şaşırdım. Onlar yalnızca..."

"Onlar buluttan yapılmıştır," dedi Ufaklık sertçe.

“... su buharıdır,” diye bitirdi Miles.

Ufaklık konuşmak için ağzını açtı, ama sonra bir anda yukarı fırlayıp gözden kayboldu. Miles yapış yapış griliğin içinde düşüyordu. Islaklığın hızla ona doğru geldiğini hissetti. Sonra tekrar açık havadaydı, bulut yukarıda kalmıştı ve hızla uzaklaşıyordu. Altında, mürekkep karası okyanus ufka kadar uzanıyordu ve üzerinde minik kırıksıklar yüzüyordu. Kırıksıklar gittikçe büyüyordu. Miles hızla düşmekteydi ve buluttan düştüğünden beri buz gibi rüzgâr kulaklarında uğulduyordu. Miles kulak kabartarak onu kurtarmaya gelen Gümüşnokta'nın kanatlarının uamp sesini bekledi, ama Fırtına Meleği'nin meşgul olduğunu biliyordu.

“Gümüşnokta burada değil,” dedi Ufaklık'ın sesi yanı başından. O da gümüş-sarı saçları yukarı doğru uçuşarak düşüyordu. “Ve ben seni taşıyamam. Kanada ihtiyacın var Miles.”

“Öylesine kanat çıkaramam!” diye bağırды Miles.

“Öylesine bulutların üzerinde de oturamazsın, ama başta bunu başardın. Kendine kanat hayal et Miles, yoksa öleceksin.”

Miles'in içinden bir korku dalgası geçti. Ufaklık'ın böyle konuştuğunu hiç duymamıştı. Gözlerini kapattı, paniğini kontrol altına almaya çalıştı ve omuzlarından kanatlar çıktığını hayal etmeye çalıştı. Kendini buz gibi gökten kurşun gibi düşerken ve aynı zamanda kanat çıkartmaya çalışırken bulmuşsanız, düşte bile olsa, bunun ne kadar imkânsız bir iş olduğunu bilirsiniz. Miles gözlerini açtı. Su hızla ona doğru geliyordu; soğuğun şokunu ve boğulma fikrini düşününce Miles, çaresizlik içinde kollarını açtı. Yatak örtüleri arkasında çırpındı ve tepe üstü düşüşü bir tür derin dalışa dönüştü. Hâlâ düşüyordu, ama eskisi kadar hızlı değil. Miles uzattığı elini içgüdüyle yukarı doğru çevirdi. Tam zamanında, yeryüzüne paralel olacak şekilde döndü. O kadar yaklaşımıştı ki dalgaların tepesinden saçılan su serpintisini hissetti. Göğsünde panik dolu bir kahkaha kabardı.

“Bu daha iyi!” dedi Ufaklık, onun yanında uçarak. “Şimdi yeniden yükselmen gerekiyor.”

Miles kollarını çırpıttı, ama bu, alçalmasına sebep olmaktan başka işe yaramadı. “Bunlar gerçek kanatlar değil,” dedi kaygıyla. “Yalnızca süzülüyorum.”

“O zaman şimdilik daha hafif ol,” dedi Ufaklık. “Kanatlar üzerinde daha sonra çalışırız.”

O konuşurken yukarı doğru esen rüzgâr Miles’ı kaldırdı ve aniden daha hafif hissetmesine sebep oldu. Neden bunu daha önce düşünmemişti ki? Tıpkı Dulac Zipplethorpe bir at tarafından tekmelendikten sonra istemsizce oğlanı iyileştirdiği ya da Arabistanlı Baltinglass’ın bacağındaki ağrıyı giderdiği zaman olduğu gibi, bedenindeki ağırlığın akıp gitmesine izin verdi. O zaman, esintinin onu alıp götürmesinden korkmuştu, ama şimdi tam olarak istediği şey buydu. Rüzgâr onun uyduruk kanatlarını yakaladı ve Miles yukarı doğru yükseldi. Ufaklık da ona ayak uydurdu ve Miles aniden onun kanatlarını fark etti. Tıpkı eskiden olduğu gibi görünüyorlardı; inci beyazı, yumuşak tüylü ve nefes kesici güzellikte. Ufaklık şimdi kahkahalar atıyordu ve sesi, rüzgârın uğultusunu çılgın bir ezgiye çeviriyordu sanki. Miles uçuşun heyecanının bedeninden elektrik gibi geçtiğini hissetti ve kahkaha attı. “Yukarı!” diye seslendi Ufaklık. “Daha yükseğe Miles!”

“Nereye gidiyoruz?” diye seslendi Miles. Kabarık yatak örtüleri Ufaklık’ın narin kanatlarıyla karşılaştırıldığında kaba kalıyordu ve aniden kolları ağrımaya başlamıştı. Ağırlığın bedenini yine doldurduğunu hissetti ve hızla alçalmaya başladı. Ufaklık’ın yüzünden bir korku ifadesi geçti ve Miles onun arkasında başka şekiller gördüğünü sandı. Onlar uçarken şekiller belirginleşiyordu. Ufaklık artık kahkaha atmıyordu.

“Gözlerini kapat!” dedi Ufaklık telaşla.

“Neden?” diye sordu Miles, yine de gözlerini kapatarak.

“Artık düşmüyorsun, değil mi?” dedi Ufaklık’ın sesi.

Haklıydı. Rüzgâr katılaşmış, Miles’ın altında yumuşak bir şeye dönüşmüş gibiydi ve düşme duygusu solmuştu. “Bu uçmuyorum anlamına mı geliyor?” diye sordu Miles heyecanla.

“Hayır,” dedi Ufaklık. “Yataktasın anlamına geliyor.”

Miles gözlerini açtı. Yatak örtüsünden kanatlarının sesi yerini pervanelerin vap vap vap seslerine bırakmıştı. Miles kendini Güneşbalığı’nın güvertesinde, yatak örtülerine dolanmış halde buldu.

Ufaklık'ın kafası yukarıdaki ranzanın kenarından uzanmıştı ve derisi uzak bir yıldız gibi hafif hafif parlıyordu, kanatları görünürde yoktu. "Sen iyi misin?" diye fısıldadı.

"Neden geldik?" diye sordu Miles, kendini örtülerden kurtarmaya çalışarak. "Kurul'u görmeye gideceğimizi sanıyordum."

Ufaklık gülümsedi. "Buna hazır değilsin."

"Uçmayı öğrendim sayılır," dedi Miles. Gizliden gizliye, kendisiyle gurur duyuyordu. "Bu iyi değil mi?"

"Sen düşüşünü durdurmayı öğrendin," dedi Ufaklık. "Âlem'de hayatta kalabilmek için bundan çok daha fazlasına ihtiyacın olacak. Daha eğitim kanatlarını çıkartmadık bile Miles."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

KAPTAN TRIPOLI

Sıcak kahveye, sahanda yumurtaya ve yağlı pastırmaya doymuş Arabistanlı Baltinglass Güneşbalığı'nın yemek salonundaydı. Kahvaltısından kalanların önünde oturmuş, piposundan fışkırttığı duman bulutları arasında diğer yolcuları cesaret hikâyeleri yağmuruna tutuyordu. "İşte oradaydım," dedi, "diğer paralı askerler palalarını bileyleyler, derimi yüzmenin mi, yoksa beni kızartmanın mı daha eğlenceli olacağını tartışırken, ben içi boş bir kütüğün içinde siyah bir mambayla yüzyüzeydim."

Kör kâşifin dinleyicileri kendilerinden geçmişti, ama Miles bu hikâyeyi daha önce de dinlediğinden emindi. Baltinglass'ın ne diyeceğini daha o söylemeden biliyor gibiydi, çünkü yaşlı adamın hikâyeleri epey hayal ürünü içeriyordu ve aynı şekilde anlatıldığı nadirdi. Miles'in içinde, bir şeyi yapmayı unutmuş gibi, huzursuz edici bir his vardı ve bu onu rahatsız ediyordu. Aniden annesinin günlüğünü ve Partridge Malikânesi'nden ayrıldığından beri onu okuma fırsatı bulamadığını hatırladı.

"Sanırım ben kamaraya döneceğim," dedi.

“Ben de seninle geleyim,” dedi Ufaklık.

O sırada saldırgan korsanlar tarafından duman kullanılarak kütüğün içinden çıkartılmakta olan Baltinglass’dan izin aldılar ve gemi boyunca uzanan dar koridorda yürüdüler. Geminin kıvrımı yüzünden koridorun tepesi, dibinden daha geniştir. Dış gövde boyunca sağlam meşeden kirişler kaburga biçiminde dizilmişti ve aradaki pirinç lomboz deliklerinden olağanüstü güzellikte bir bulut manzarası görünüyordu.

Kamaralarının kapısına yaklaşırken Miles’in içindeki kaygı arttı ve kapının aralık durduğunu, kilidin çevresindeki ahşabın kırılmış olduğunu fark ettiğinde çok da şaşırmadı. Elini uzatıp Ufaklık’ı durdurdu. Kırık kapıyı görünce Ufaklık’ın gözleri irileşti. Miles yavaşça ilerledi. Tau-Tau ile Büyük Cortado çok aşağıda, Albatros’ta olduğundan, şimdilik güvende olduklarını sanmıştı. Anlaşılan yanılmıştı. Kapıyı yavaşça açtı.

Kamaralarına her kim girmişse, şimdi yoktu, ama çantanın içindekiler alt ranzaya boca edilmişti ve yere giysiler saçılmıştı. “Bunu kim yapmış olabilir?” diye sordu Ufaklık. “Giysilerimiz her yerde.”

“Onu biz yaptık,” diye hatırlattı Miles, “ama biri çantayı da karıştırmış. Kaybolan bir şey olup olmadığını kontrol etsek iyi olacak.” İçgüdüyle Mandalina’ya uzandı, ama ayı pantolonunun cebinde, o sabah giyinirken koyduğu yerde sessizce yatıyordu.

Ufaklık çantanın içine konacak eşyaları toplamaya başladı ve Miles aniden tam olarak neyi aldıklarını anladı. Köşeye bırakılmış paltoyu aldı ve elini iç cebine götürdü. Celeste’in günlüğü gitmişti.

İçinden bir ürperti geçti. “Cortado ya da Doktor Tau-Tau olmalı.”

“Ama onlar Albatros’ta,” dedi Ufaklık.

“Annemin günlüğü gitmiş,” dedi Miles. “Ondan başka kimin haberi var ki? Güneşbalığı’nda suç ortakları olmalı; bir yolcu, hatta mürettebattan biri.” Bir an düşündü. “Her durumda, günlük hâlâ gemide olmalı.”

“Ama her yerde olabilir,” dedi Ufaklık, Baltinglass’ın muhtelif yolculuk eşyalarını çantaya geri koyarak. “Nasıl bulacağız?”

“İlk önce gidip kaptanı bulacağım ve gemisinde bir hırsız olduğunu söyleyeceğim. Sen kaptan kamarasına gidip Baltinglass'ı getirebilirsin. Onun kılıcını salladığını görmek hırsızın bir kez daha düşünmesini sağlamak için yeterli olabilir.”

Miles'in, kaptanı nerede bulabileceği konusunda en ufak fikri yoktu, bu yüzden Güneşbalığı'nın kış tarafına, mürettebat kamaralarının olduğu tarafa yollandı. Köşeyi döndüğü zaman neredeyse İkinci Kaptan Barret'a toslayacaktı.

“Bay Wednesday!” diyerek gülümsedi Barret. “Yüzünde görev peşinde koşan bir adamın ifadesi var. Yardımım dokunur mu?”

“Kaptanı arıyorum,” dedi Miles.

“Bir gemi kaptanı meşgul bir adamdır,” dedi Barret. Kıpırdamadan durmak ikinci kaptanın huyu değildi ve aynı noktada beş saniye durduktan sonra ayak değiştirmeye başlamıştı bile.

“Bu çok önemli,” dedi Miles.

Barret, ayaklarını hareket ettirerek, “Bu durumda seni oyalanmadan kış kasarasına götüreyim,” dedi. Tiz bir kahkahayla, “Orası adı kadar kaba bir yer değildir. Beni izle,” diye ekledi.

Döndü ve hızla koridorda uzaklaşmaya başladı. Miles adama yetişebilmek için koştu.

“Kasara sözcüğü İtalyancadan gelir,” dedi Barret omzunun üzerinden, “ve kaptan köşkü demektir. Kış deyince de geminin arka tarafını anlıyoruz. Fazla mı hızlı gidiyorum?”

Miles, Barrett'ın açıklamaların hızından mı, yoksa yürüyüşünden mi bahsettiğinden emin değildi. “Yetişebiliyorum,” dedi.

“Gerek yok artık,” dedi İkinci Kaptan Barrett. “Geldik bile.”

Kış kasarasına giden tahta merdiveni tırmandı ve tepesindeki kapıyı açtı. İçeriye gün ışığı ve soğuk rüzgâr doldu. Barrett kapakta kayboldu ve Miles takdim edildiğini duydu. “Genç bir delikanlı sizi görmeye geldi Kaptan. Önemli bir mesele olduğunu söylüyor.” Miles derin bir nefes aldı ve davet beklemeden ikinci kaptanın peşinden merdiveni tırmandı.

Kış kasarası, görüp görebileceğiniz en muhteşem manzaraya sahipti. Bir buz dağı kadar parlak ve soğuk olan rüzgâra açıktı. Üzerinde,

helyum dolu balonun dev karnı gri bir tavan gibi asılı duruyordu ve her yönde kar yığınlarından farksız bulutlar ufka kadar uzanıyordu.

Kaptan Tripoli kış kasarasının ortasında, dişlerinin arasına sıkıştırdığı beyaz kil piposuyla dikiliyordu. Uzun boyluydu, yüz hatları keskindi, derisi öyle lacivert-siyahtı ki, bir kömür madeninden çıkarılmış sanırdınız. Güvertede esen sert rüzgârdan hiç etkilenmiyormuş gibi görünüyordu. Sert bir ifadeyle Miles'ı tepeden tırnağa süzdü. Miles'ın elinden rüzgâr tarafından küpeşteye fırlatılmaktan kaçınmaktan başka hiçbir şey gelmiyordu, ama geri adım atmamaya dikkat etti.

"Yolcuların kış kasarasına girmesi yasaktır," dedi Kaptan Tripoli, ikinci kaptana ters ters bakarak. Sesi, bir çello gibi gürdü ve rüzgâr onu alıp götürmek yerine, çevresinden dolanmak zorunda kalıyordu sanki.

"Bu önemli," dedi Miles. "Kamaramıza hırsız girdi."

"O zaman bir istisna yapsak daha iyi," dedi Kaptan tek kaşını kaldırarak.

"Bu çocuk Arabistanlı Baltinglass ile birlikte yolculuk ediyor," diye araya girdi İkinci Kaptan Barrett.

"Gerçekten mi?" dedi kaptan, Miles'a yenilenmiş bir ilgiyle bakarak. "Siz işinize dönebilirsiniz; teşekkür ederim Bay Barrett."

İkinci kaptan merdivenden inerek gözden kayboldu ve kapağı çarparak kapattı. Miles kış kasarasında Kaptan Tripoli ve güzel bir kış sabahı uğuldayan gökyüzüyle birlikte yalnız kaldı. Kaptan kenarda duran bel yüksekliğinde bir konsolun üzerine yerleştirilmiş aletlere göz attı; sonra dönüp tekrar Miles'a baktı. "Adınla başlayalım," dedi.

"Miles Wednesday," dedi Miles.

"Sıra dışı bir soyadı," dedi Kaptan Tripoli.

"Babamın soyadı Fumble, anneminki Mahnuş idi," dedi Miles, "ama ben bir yetimhanede büyüdüm. En azından oradan kaçana kadar."

"O zaman ortak bir noktamız var," dedi kaptan. "Ben de anne baba-sız büyüdüm, ama ben velayetimin bırakıldığı bir amcadan kaçtım."

Miles şaşırmişti. O hep, bir tür aileye sahip olmanın yabancılar tarafından yetiştirilmekten daha iyi olacağını düşünmüştü. "Neden amcanızdan kaçmak zorunda kaldınız?" diye sordu.

“Onun beni deve jokeyi olarak satmayı planladığını öğrendim,” dedi kaptan. “Daha yedi yaşındaydım, ama bunun ne kadar zor bir kader olacağını biliyordum.” Kaşlarını çatı ve aniden konuyu değiştirdi. “Kamaranızdan ne çalındı?” diye sordu.

“Anneme ait bir günlük,” dedi Miles.

“Başka?”

“Başka bir şey çalınmadı,” dedi Miles. “Ondan bana kalan tek şey o günlük.”

“Gemide hırsızlık yapıp yakalanmamak zordur,” dedi Kaptan Tripoli düşünceli düşünceli. “Neden insan böyle bir riske girer ki?”

Miles hiçbir şey söylemedi. Günlüğün içinde neler yazılı olduğunu ya da neden bir başkasını ilgilendirebileceğini açıklamak istemiyordu.

“Tüm detayları anlatmak zorunda değilsin,” dedi kaptan. “Günlüğü tarif etmen şu an için yeterli. İkinci kaptanımdan bir soruşturma yürütmesini isteyeceğim.”

Miles günlüğü tarif ettikten sonra kaptandan izin alıp ayrıldı. Soğuk yüzünden kulakları acıyordu, ama kış kasarasının muhteşem manzarasından ayrıldığı için üzgündü. Koridorda yürürken, yolculuk bitmeden kaptanı bir kez daha ziyaret etmek için bir bahane uydurmaya karar verdi. Bu sorunu kafasında evirip çevirirken aniden açık bir kamara kapısından bir ayak çıktı ve Miles ona takılıp düştüğünde biri kafasının arkasına öyle şiddetle vurdu ki, Miles’ın dişleri birbirine çarptı ve döne döne boşluğa düştüğünü hissetti.

Ruhu kısıtılmış, ilaçla uyutulup kaçırılmış kaplan Varippuli, duvarları kırığı kaplı bir odada durmuş, bekliyordu ve nefesi buhar bulutları saçıyordu. Kaplan çevresinin farkında değil gibiydi ve donmuş bekleme odasının duvarlarının ardındaki, kısmen hatırladığı manzara bakıyordu. Miles kendini kaplanın solunda, uzanıp ona dokunabileceği kadar yakında buldu. Kaplan onu gördüğüne dair işaret vermedi ve Miles da fare kadar kıpırtısız kaldı. Varippuli artık dostu ve müttefiki değildi. Bu yüzden Miles onun dikkatini kendi üzerine çekmek istemiyordu.

Kaplanın kabarıp inen kaburgalarına bakarken düş gördüğünü belli belirsiz fark etti, ama yine de gözünü kırpmaya cesaret edemedi. Hayvanın dalgalı siyah çizgileri altın rengi postunun üzerinde göze çarpıyordu ve Miles baktıkça altın renk daha da parlak görünüyordu. Kısa süre sonra pırıl pırıl gün ışığıyla kuşatıldı ve hiç siyah göremez oldu. Bakışlarını ışıktan uzağa çevirdi ve kendini Güneşbalığı'nın yamalı gri gövdesinin yanında uçarken buldu. Ağırlıksızdı ve birkaç dakika önce kış kasarasında esen aynı sert rüzgâr onu da kaldırıyordu.

Altındaki bulutların arasından Albatros'un, denizin dalgalı mavisinin üzerinde bir böcek gibi süründüğünü görebiliyordu. Uçma hissi heyecan vericiydi. Miles uçuşunu ne kadar kontrol edebildiğini anlamak için ihtiyatla yan yattı. Güneşbalığı'nın gövdesinden bir top nam-lusu çıktığını fark etti ve gemiyi asmak için kullanılan halat ve kablo ağının önünden süzülerek daha yakından bakmaya gitti.

Yaklaştığı zaman bunun top değil, bir baş olduğunu fark etti. Biri lomboz deliğinden dışarı tırmanmaya çalışıyordu sanki. "Bu pek akıllıca değil," dedi Miles rüzgârın içinden. Saçları karışmış kafada, rahatsız edici ölçüde tanıdık bir şey vardı ve benzerliğin ne olduğunu fark ettiğinde afalladı. "Bu benim kafam!" dedi yüksek sesle. Baş gevşekçe sallanıyordu ve gözler kapalıydı. Miles şimdi omuzları görebiliyordu. Kolları dar delikte yanlarına yapışmıştı. Hiç kuşku yoktu. Nasıl kendisi Ufaklık'ı Denizkızının Çizmesi'ndeki arka pencereden dışarı atmışsa, biri de onu lomboz deliğinden dışarı atıyordu. Yalnız, onun düşüşünü kesecek tek şey üç yüz metre aşağıdaki buz gibi okyanustu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

EŞEK ŞAKASI

Ruhu havalarda süzülen, kaçırılmış Miles baygın bedenine yaklaştı. Bir an önce kendine gelip mücadele edebilmesi önemliydi, ama bunu nasıl yapabileceğine dair en ufak fikri yoktu. Ufaklık'a seslenmeye, yardım istemeye çalıştı, ama sesi rüzgârda kayboldu; Ufaklık görünürlerde yoktu. "O uyanıkken beni göremiyor," dedi kendi kendine. Hareketsiz bedenine uzandı ve kendini lomboz deliğinden içeri itmeye çalıştı, ama Âlem'i ilk ziyaret ettiğinde üzerine oturduğu bulut kadar geçirgen olduğunu fark etti. Elleri doğrudan omuzlarından içeri girdi. Rahatsız edici bir duyguydu ve panik içinde geri çekti.

Güçlü bir mıknatısa doğru akın eden demir tozlarını görmüşseniz, sonra olanları gözlerinizin önüne getirebilirsiniz. Pek doğru bir resim değil, ama yine de bir resim. Bir insanın bedeni ile ruhu arasında güçlü bir çekim kuvveti vardır ve Miles kendi baygın bedenine dokunduğunda, tıpkı güçlü bir mıknatısa doğru akın eden demir tozları gibi, onun içine çekildi.

Kendini o halde bulunca kendi için üzülecekti neredeyse. Uçan geminin içi ile dışı arasında asılı kalmıştı ve buz kesen kafası, onu bayıltan

darbe yüzünden hâlâ zonkluyordu. Kollarını oynatabiliyordu ve bu bedeninin içindeyken uçmayı öğrenmesi kesinlikle imkânsız olduğu için düşüp ölecekti. Güçlü ellerin bacaklarından tutmuş, onu yavaşça dar lomboz deliğinden dışarı itmekte olduğunu hissedebiliyordu. Kendi elleri şimdi serbest kalmak üzereydi, ama tamamen serbest kaldıklarında, onları kullanmak için çok geç olacaktı.

Çılgınca ayaklarını salladı ve sağlam bir şeye çarptıklarını hissetti. Eller bir anlığına bacaklarını bıraktı, sonra daha da kuvvetle kavradı. Miles yine tekmeledi, ama şimdi eller onu içeri çekiyor gibiydi, bu yüzden tekmelemeyi bırakıp bu şaşırtıcı gelişmeyi çözmeye çalıştı. Kolları ve bacakları yaralanmış ağrıyordu, ama en azından şimdi doğru yönde ilerliyordu.

Geminin içine girer girmez bacakları boşandı ve İkinci Kaptan Barrett onu bir eliyle tutmasa düşecekti. Barrett lomboz deliğini kapattı. Miles kontrolsüzce titreyerek etrafına bakındı ve durumu anlamaya çalıştı. Kaptan Tripoli, güçlü elleriyle iki kişiyi yakalarından tutmuş, bir abanoz direk gibi duruyordu. Söz konusu yakalar Büyük Cortado ile Doktor Tau-Tau'ya aitti; ilki öfkeden bembeyaz kesilmişti, ikincisi ise utançtan kıpkırmızı. Kaptan onları bıraktı (Büyük Cortado birkaç santim düşüp yere kondu) ve yavaşça ellerinin tozunu çırpı.

“Bay Wednesday, iyi misin?”

“Biraz titriyorum,” dedi Miles.

“Şaşırmadım,” dedi Kaptan Tripoli. “Bu adamları tanıyor musun?”

“Evet,” dedi Miles. “Bunun adı Cortado, diğeri de Doktor Tau-Tau.”

“Büyük Cortado benim,” diye düzeltti sirk yöneticisi. Öfkesine hâkim olmaya çalışıyordu.

“Yaptıklarını açıkla Bay Cortado,” dedi kaptan buz gibi bir sesle.

Büyük Cortado kendini gülümsemeye zorladı. Yeniden uzayan bıyığı aşırı kıllı tırtıllara benzemişti ve yara izi, korsan bandıyla bir araya gelince, gülümsemesine özellikle sinsi bir hava veriyordu.

“Birazcık eğlenmek için yaptık,” dedi. “Eşek şakası da diyebilirsiniz. Oğlanla arkadaşlığımız epey eski.”

“Eşek şakası,” dedi Kaptan Tripoli, “genelde mizah unsuru da içerir. Ben araya girmesem bu oğlan düşüp ölecekti. Belki eğlenceli tarafını açıklamak istersin.”

Büyük Cortado kaşlarını çatı. “Oğlan benimle alay etti,” dedi. “Ben yalnızca onu terbiye ediyordum. Belki biraz aşırıya kaçtım, ama onu bırakmaya niyetim yoktu.”

Kaptanın kolları piston gibi kalktı ve koridorda kıyın kıyın uzaklaşmakta olan Doktor Tau-Tau’yu yakaladı. Falcıya dönerek, “Henüz gitmene izin vermedim,” dedi. “Senin açıklaman nedir?”

Doktor Tau-Tau titrek parmaklarla fesini düzeltti. Miles ile göz göze gelmekten kaçınarak, “Bu oğlan sorun çıkarmakla ünlüdür,” dedi.

“Annemin günlüğünü bu adamlar çaldı,” dedi Miles öfkeyle. “Şimdi de beni öldürmeye çalışıyorlar.”

“Görüyorsunuz Kaptan,” dedi Büyük Cortado rahat bir tavırla, “oğlan yalan söylemeden duramıyor. Bu da onun deli saçması suçlamalarından biri yalnızca.”

Kaptan aniden Büyük Cortado’ya döndü ve sert bakışlarını ona dikti. “Bay Cortado, bu gemi bir gezinti gemisi olarak uyarlandı ve korkarım bir hapisanesi yok. Bu yüzden sen ve ortağın bu yolculuk bitene kadar kamaranıza kapatılacaksınız. Yalnızca akşam yemeğinde dışarı çıkabileceksiniz ve o zaman da benim masamda yiyeceksiniz. Anlaşıldı mı?”

Büyük Cortado ve yarım bıyığı kızgınlıkla kabardı. “Bu zırdeli zıpçıktının zırıldamalarına dayanarak bizi hapsetmeyi mi düşünüyorsunuz?” diye sordu.

“Bunu on defa peş peşe söylemeyi dene,” dedi İkinci Kaptan Barrett sevinçli bir fısıltıyla.

“Seni bu oğlanı bir lomboz deliğinden geçirmeye çalışırken yakaladığımızı unutuyorsun Bay Cortado. Bu gemide benim sözüm kanundur ve sorgulamadan itaat etmeni tavsiye ederim. Oğlanın eşyasını bu akşam masaya getireceksin, yoksa El Bab’a vardığımızda ömür boyu hapsedilmeni bizzat sağlarım.”

Doktor Tau-Tau'nun yakasını yeniden bıraktı. "Ama eğer yolculuğun geri kalanında örnek davranış sergilerseniz, dava açıp açmama kararını oğlana bırakırım. Bay Barrett, lütfen bu adamlara kamaralarına kadar eşlik et ve anahtarı sen al. Bu kadar."

Kaptan, Miles'a gülümseyerek, "Benimle gel, sana şifalı bir içecek hazırlayayım," dedi. Oğlanın kolunu sıkıca tuttu ve onu kış taraftaki kamarasına götürdü.

Kaptanın kamarası titizlik ölçüsünde düzenliydi. Kenarları kurşunla çevrilmiş üç küçük penceresi vardı. Pencereleler dışa doğru eğimliydi ve benek benek bulutlarla çok aşağıdaki okyanusun nefis bir manzarasına bakıyordu. Üzerine ayrıntılı bir harita serilmiş cilalı bir yazı masası ve yönlerle mesafeleri hesaplamak için pirinç pergeller vardı. Duvara, en iyi deniz akademilerinden verilmiş, çerçevelemiş sertifikalar ve diplomalar asılmıştı. Hepsine, süslü bir el yazısı ile kaptanın adı yazılmıştı. Kilitli bir cam dolapta iki düello tabancası, bir barut şişesi ve çubuklar sergileniyordu.

"Otur Bay Wednesday," dedi Kaptan Tripoli.

Kaptan köşedeki küçük dolaba gidip içki karıştırırken, Miles yumuşak kırmızı sandalyeye oturdu. İçecek hafifçe fışırıyor, buharlar saçıyordu. Miles'ın boğazını yaktı, ama titremesi hemen dinmeye başladı, sıcaklık parmaklarına kadar yayıldı.

"O adamların neden annenin günlüğüyle bu kadar ilgilendiğini merak ediyorum," dedi kaptan. Çenesinin kenarı boyunca düzgünce biçimlendirilmiş bir sakal uzanıyordu. Miles, kalın uçlu kurşunkalemle çizilmiş gibi görüldüğünü fark etti.

"Günlükte, benden çaldıkları bir başka şeyin anahtarı olabilecek bilgiler var," dedi Miles.

"Neden sana zarar vermek istediği açık olan adamlarla birlikte yolculuk etmeyi tercih ettiğini merak ettim şimdi," dedi Kaptan tek kaşını kaldırarak.

"Onların Albatros'ta olduğunu sanıyorduk," dedi Miles.

"Neden öyle düşündünüz?" diye sordu kaptan.

"Yola çıktığımız sabah Doktor Tau-Tau'yu Albatros'un güvertesinde biriyle konuşurken gördüm."

“Gerçekten mi?” dedi Kaptan Tripoli. Bir an sessiz kaldı; sonra uzun parmaklarını kenetleyerek masanın üzerinden uzandı. “O sabah yoğun bir sis vardı,” dedi.

“O olduğundan eminim,” dedi Miles. “O tür şapka takan başka kimseyi tanımıyorum.”

Kaptan gür bir sesle güldü. “El Bab’a ulaştığımızda fesi onun kimliğini teşhis etmek için kullanamazsın,” dedi.

“Bir soru sorabilir miyim?” dedi Miles.

“Elbette.”

“Neden Cortado ile Doktor Tau-Tau’yu sizin masanızda yemek yemeleri için davet ettiniz? Bunun bir ayrıcalık sayıldığını sanıyordum.”

“Çok haklısın,” dedi Kaptan Tripoli. “Bununla birlikte, bir zamanlar büyük bir Çinli generalin dediği gibi, ‘Dostlarını yakın tut, ama düşmanlarını daha da yakın tut.’ Bu, seneler içinde faydasını gördüğüm bir düşüncedir.”

Miles bir süre bunu düşündü. “Gözünüz üstlerinde olsun diye mi?”

“Kesinlikle,” dedi kaptan. Kalktı ve masanın çevresinden dolanarak elini Miles’a uzattı. Eli kuru ve güçlüydü. “Seninle tanışmak bir zevk Bay Wednesday. Umarım şimdi daha iyi hissediyorsundur.”

“İyiyim, teşekkür ederim,” dedi Miles.

Kaptan Tripoli, kamaranın kapısını açarak, “Harika,” dedi. “Bir şey daha. Seni ve arkadaşlarını da masamda görmek benim için bir zevk olacak. Senin durumunda,” dedi gülümseyerek, “bunu bir ayrıcalık olarak göreceğini umuyorum.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÜŞMANLIKLAR VE EDEPSİZLİKLER

Giyinmiş, pantolonu ütülenmiş, jilet gibi olmuş Kaptan Tripoli masasının başında oturmuş, parmaklarını birbirine dayamıştı ve geminin aşçısı Havacı Tang –aynı zamanda geminin garsonu olarak çalışıyordu– tabağına kuskus ve falafel* servisi yapıyordu. Kaptan Çinli generalin düşüncesini ciddiye almış, Doktor Tau-Tau'yu sağ tarafına, Büyük Cortado'yu sol tarafına oturtmuştu. Miles'in Mandalina'nın kafasını kopartan adamın yanına ve daha o akşam onu öldürmeye çalışmış olan sirk yöneticisinin karşısına oturmaktan huzursuz olacağını düşünüyorsanız, kesinlikle haklısınız. Miles yerinde kıpırdanıp duruyor, iki dakikada bir gizlice Mandalina'yı yokluyor, yolcu salonundaki saatin kollarını kontrol ederek yerlerine yapıştırılmadıklarından emin oluyordu.

Diğer yandan Ufaklık her zamanki kadar neşeliydi. Fazla zaman geçmeden, masanın diğer ucunda karşısında oturan ve laf arasında akordeon çaldığından bahseden İkinci Kaptan Barrett'a bir rüzgâr şarkısı öğretmeye başlamıştı.

* Nohuttan yapılan bir tür köfte. [E. N.]

“El Bab’a ne iş için gittiğini sorabilir miyim Bay Cortado?” dedi Kaptan Tripoli.

Büyük Cortado görgülü davranmaya karar vermiş görünüyordu. “Hayvan gösterileri işindeyim,” dedi. “Seneler boyunca, bu kıtadaki en iyi sirk yöneticiliğini yaptım.”

“Öyle mi?” dedi kaptan. “Ben de evde bir çift yabankedis besliyorum, ama onları eğitmek konusunda pek başarılı olamadım.”

“Muhtemelen onları düzenli olarak görmüyorsunuz,” dedi Büyük Cortado, sıra dışı bir nezaketle. O ve Kaptan Tripoli kedi bakımı ve eğitimi konusunda bir sohbete başladılar. Isıran, sokan, sakatlayan ve paramparça eden her yaratık konusunda kendini uzman sayan Arabistanlı Baltinglass da sık sık sohbete katılıyordu.

Kaptan ve sirk yöneticisi meşgulken, Doktor Tau-Tau lokmalarının arasında duraksadı ve Miles’a doğru azıcık eğilerek fısıldadı, “Umarım bu sabah hayatını kurtaran kişinin ben olduğumun farkındasıdır oğlum.”

Miles kıpkırmızı kesildiğini hissetti ve sesini falcının ki kadar alçak tutması büyük çaba gerektirdi. “Beni içeri çeken İkinci Kaptan Barrett’ti.”

“Doğal olarak,” diye mırıldandı Doktor Tau-Tau. “Ayak bileklerini tutma hakkı için Büyük Cortado’yla kapışarak gizli kimliğimi açığa vuramazdım. Bunun yerine, büyük psişik güçlerimi kullanarak kaptana ve ikinci kaptana zor durumda olduğunu haber verdim, hem de tam zamanında, eğer söylememe izin verirsene. Eğer söylememe izin verirsene,” diye yineledi, “tam zamanında yapılmış bir hamleydi.”

“Gizli kimliğini açığa vurmak mı?” dedi Miles, Doktor Tau-Tau’nun iddiasının ikinci kısmını duymazdan gelerek.

Doktor Tau-Tau kaygıyla Büyük Cortado’ya baktı. Cortado kaptana, yabankedilerinin kürklerinin daha parlak olması için doğranmış yılan yedirmesini tavsiye etmekteydi.

“Malum şeyin nasıl kullanıldığını öğrenene kadar Cortado’ya ayak uydurmam yaşamsal öneme sahip,” diye mırıldandı, bir ağız dolusu yemeğin üzerinden, “sonra ondan sonsuza dek kurtulabiliriz.”

“Malum şeyin benim olduğunu unutuyorsun,” dedi Miles, dişlerini sıkarak. “Onu benden çaldın ve onu kullanmaya hakkın yok.”

Tau-Tau’nun soluk yüzünde incinmiş bir ifade belirdi. “Sevgili oğlum,” dedi, “biliyorsun ki, ben hep senin çıkarını düşünüyorum.”

Miles hemen yanıt vermemek için ağzına bir lokma attı. Tuhaftır, Doktor Tau-Tau’nun söylediğinde içten olduğuna inanıyordu –en azından, ne kadar içten olabiliyorsa– ama fırtınalı bir Kasım akşamında, sevgili Mandalinasını boş bir yatağın üzerinde zalimce deşilmiş halde bulmasını unutamıyordu.

“Benim çıkarımı düşünmeye başladığından beri neredeyse Meşe Cüceleri karnımı deşecekti, Cortado beni ikiye kesecekti ve bir hava gemisinden itip öldürecekti,” dedi Miles yüksek sesli bir fısıltıyla. “Kaplan Yumurtası’nı bana iade edip çıkarımı rahat bırakmanı tercih ederim, teşekkür ederim.”

Miles, Kaplan Yumurtası’ndan bahsedince Büyük Cortado’nun ona baktığını gördü. Sirk yöneticisinin bıyığının altında zorlama bir gülümseme belirdi. “Neredeyse unutuyordum,” dedi, Celeste’in günlüğünü çıkarıp Miles’in önüne bırakarak. “Ortağım bu sabah yanlışlıkla başka kamaraya girmiş ve *Acemiler İçin Yüz Bir Sihir Numarası* kitabı olduğunu düşünerek bu günlüğü almış. Aptalca hatasını akşam yemeği için giyinirken fark ettim.”

Miles hemen günlüğü aldı ve cebine koydu. Doktor Tau-Tau hiçbir şey söylemedi ve yüzü daha da kızararak masa örtüsüne baktı.

“Aptal ortağının benden aldığı diğer şeyi de iade etmeni istiyorum,” dedi Miles. Kaptanın lomboz deliğinde söylediklerini hatırladı. “Yoksa davacı olmaya karar verebilirim.”

Kaptan Tripoli, Miles’a sert sert baktı. “Güneşbalığı’nda sözümün kanun olduğunu söyledim Bay Wednesday. Bununla birlikte bu geminin dışında olanlar konusunda yetkim yok. Eski düşmanlıklar ve suçlar başka yerde halledilmeli ve kaptanın masasında onlardan bir daha bahsedilmeyecek.”

Büyük Cortado alaycı bir ifadeyle gülerek Miles’a baktı. “Bu, anlaşmazlıklarımızı bir kenara bırakmak için kusursuz bir fırsat gibi

görünüyor,” diye mırıldandı. “El Bab’a vardığımızda nereye gideceğinizi bana söylemediniz, sanırım.”

“Biz eğitim amaçlı bir geziye çıktık,” diye bağırdı Arabistanlı Baltinglass. “Bilinmeyene doğru bir yolculuk.”

“Ben her zaman, iyi bir haritayı faydalı bulmuşumdur,” diye gakladı Büyük Cortado. “Cnoc’taki küçük mekânda mükemmel bir harita buldum. Ama elbette, sen onu okuyamazsın, değil mi yaşlı adam?”

“Miles Efendi pekâlâ bir yol bulabilir,” dedi Arabistanlı Baltinglass.

“Yine de,” dedi Büyük Cortado, “kör bir emekliyi gezintiye çıkarma yükünü sırtlamak için ancak böyle bir çocuk gerekir, deli-aark!”

Elbette Büyük Cortado “deli-aark” demek istememişti, ama o “deli cesareti” sözcüğünü bitirmeden Arabistanlı Baltinglass’ın eli şimşek hızıyla fırladı, hedefi tam on ikiden tutturdu ve sirk yöneticisinin dilini yakaladı. Baltinglass başparmağı ve işaret parmağı ile sertçe çimdikleyince Cortado’nun gözlerinden yaş geldi. Ufaklık, Miles’ı dürtükledi ve Miles gülümsemek için epey çaba harcamak zorunda kaldı.

Kaptan çatalını bıraktı. “Bay Baltinglass!” dedi buyurgan bir sesle. “Kaptanın masasında konuksunuz! O adamın dilini hemen bırakın.”

Baltinglass, Cortado’nun dilini bir kez büküp sonra bırakarak, “Özür dilerim kaptan,” diye bağırdı. “Orada bir yılan duyduğumu sandım. Bu yaşlı gözler eskisi gibi değil, bilirsiniz.”

Büyük Cortado öfkeden titreyerek sandalyesine gömüldü ve Miles onun biraz önceki alaycı gülüşünü iade etme dürtüsüne direnemedi. “Baltinglass bana çok şey öğretti,” dedi, “özellikle de beklenmedik olaylara hazırlıklı olmak konusunda. Kertenkelelerle başa çıkmak konusunda çok deneyimi var.”

Büyük Cortado öne eğildi ve tek gözünü, kötü bir niyetle Miles’a dikti. “Belki de ona, benim çok sağlam bir hafızam olduğunu hatırlatmalısın,” dedi.

Kaptan Tripoli yüksek sesle boğazını temizledi ve Havacı Tang arkasında belirdi. “Şimdi kahve alacağız Bay Tang,” dedi kaptan.

Miles ve Ufaklık akşam yemeği için kaptana teşekkür ederek, izin alıp masadan kalktılar. Miles Âlem’i yeniden ziyaret etmek için

sabırsızlanıyordu. Annesinin günlüğünün sağlam olup olmadığını da kontrol etmek istiyordu. Kamaralarında lambayı yaktilar ve Miles lambanın titrek sarı ışığında günlüğü inceledi. Son sayfaya kurşunkalemle yazdığı, Celeste'in mezar taşı kitabesi de dâhil, hiçbir şey eksik görünmüyordu.

"Sence bunu kopyalamış olabilirler mi?" diye sordu Ufaklık'a.

"Onlarda çok uzun kalmadı," dedi Ufaklık, "ve o zamanın en azından bir kısmını seni pencereden dışarı atmaya çalışarak geçirdiler." Ona baktı ve gülümsedi. "Ayrılmamamız gerekirdi," dedi.

"Ama onların gemide olduğunu bilmiyordum," dedi Miles. "Acaba o sabah Tau-Tau'nun Albatros'ta ne işi vardı?"

Ufaklık omuzlarını silkti. "Belki de gemiyle gitmenin uçmaktan daha pahalı olduğunu anlamıştır."

Miles ranzasına tırmandı ve uzandı. Okuyamayacak kadar yorgundu, günlüğü yastığına yerleştirdi ve Mandalina'yı göğsüne koydu. Ayı, yüzünde sorgulamayan bir gülümsemeyle, dolgu malzemesi yoksunluğu yüzünden gevşekçe, kıpırdamadan yattı. Eskiden olsa Miles ona günün olaylarını anlatırdı, ama son zamanlarda bir pelüş ayıyla konuşmaktan biraz utanıyordu ve Mandalina'nın dinlediğinden o kadar emin değildi. Yine de, Mandalina'nın lime lime kürkünü hissetmek eskisi kadar güven vericiydi. Miles gülümseyerek onu sıktı.

"Bu sabah yine Âlem'e gittim," dedi, "Cortado kafama vurduktan sonra."

Ufaklık'ın yüzü üst ranzanın kenarında belirdi. "Gerçekten mi? Giriş yolunu buldun mu?"

"Onu ilk seferinde de yapmam gerekmişti," diye hatırlattı Miles ona. "Ama bu sefer kol yoktu. Giriş yolunu kolun açtığını söyledin sanıyordum."

Ufaklık, gümüş-sarı saçlarla kuşatılmış bir yüzle güldü. "Aptal olma Miles. Nerede olduğunu öğrendikten sonra Âlem'e nasıl istersen öyle girersin."

"İlk seferinde neden kol vardı, o zaman?"

“Ben öyle söyledim de ondan,” dedi Ufaklık. “Sana giriş yolunu anlatmaya çalıştım, ama sen makineleri ve katı şeyleri daha iyi anlıyorsun, bu yüzden sonunda sana bir kol aramanı söyledim.”

“Ama onu sen uydurduysan nasıl işe yaradı?”

“Bir düşte gerçekliği senin düşüncelerin yapar. Âlem’de de aynıdır. Gerçekliğin büyük, ağır yumrular halinde geldiği ve düşünce yoluyla onları biçimlendirmenin daha zor olduğu bu dünya gibi değildir. İşte bu yüzden, Âlem’deyken düşüncelerini kontrol etmeye dikkat etmen gerek.” Ranzasına uzandı ve esneyerek ekledi. “Ve ne yaparsan yap, asla kaplan düşünme.”

Miles hava gemisinin motorlarının düzenli ritmini dinledi. Ses artık o kadar tanıdık geliyordu ki, onsuz nasıl uyuyabileceğini merak etti. “Âlem’de sana seslendim,” dedi bir süre sonra, “ama sen gelmedin. Uyumadığın için mi?”

Pervanelerin gürültüsünden başka yanıt gelmedi. “Şimdi uyuyor,” diye mırıldandı Miles Mandalina’ya ve bir an için, ayının kıpırdanarak daha rahat bir pozisyon bulduğunu hissettiğini sandı. Miles gözlerini yumdu ve gülümsedi. Hava gemisi Güneşbalığı yıldızların aydınlatığı gecede süzülürken Miles, yavaşça uykuya daldı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SERSERİLER

Falafel yiyerek beslenmiş, uykunun kıyısında süzülen Miles Wednesday aylak aylak, o gece hiç düş görmezse ne olacağını merak etti. Ya bir daha hiç düş görmezse? Bir şey kesindi: Lomboz deliğini kapatmazsa bir daha asla uyuyamayacaktı. Biri onu açık bırakmış olmalıydı ve kulakları buz gibi olmuştu. Gözlerini açtı, ama üzerinde bir ranza, başının altında bir yastık yoktu. Lomboz deliğinden yarı yarıya sarkmıştı ve buz gibi rüzgârda, okyanusun üzerinde asılı duruyordu.

Yine mi? diye düşündü. Bu sefer o kadar kaygılanmamıştı. Onu gökyüzüne doğru iten kötü eller yoktu. Daha çok, tüpten fışkıran diş macunu gibi, kendi kendine sıkışarak çıkıyor gibiydi. Ayakları gemiden ayrıldı ve Miles boşlukta düşmeye başladı. Bol bol zamanı varmış gibi hissediyordu. “Ufaklık?” dedi sesli olarak.

“Arkadayım,” dedi Ufaklık.

Miles düşerken, “Merhaba,” dedi, kızın omuzlarından çıkan ışıltılı kanatlara hayran hayran bakarak.

“Bu kadar çalışma yeter Miles,” dedi Ufaklık. Miles’la uykunun bu yanında bulunduğu zamanlar daha sert davranıyordu. “Kendini taşıma zamanı geldi.”

Miles kollarını açtı ve yavaşça düşüşünü yavaşlattı. Omuzlarında güçlü bir çekiş hissetti ve sahip olduğunu hiç bilmediği kasları sınyarak cırıptı. Şimdi onu kaldıran yatak örtüleri ya da çıplak kolları değildi. Miles omzunun üzerinden arkaya bakma dürtüsü hissetti, ama Âlem hakkında yeterince bilgi edinmişti ve tek olumsuz düşüncenin yeni edindiği kanatları yaz sıcakındaki kar tanesi gibi bir anda yok edebileceğini biliyordu. Duygunun tadını çıkarmakla yetinmek daha güvenliydi. Miles bir sevinç narasıyla yukarı doğru uçu. Hava gemisi görünürlerde yoktu, çevresinde yalnızca sonsuz gökyüzü vardı.

“Bu da ne?” diye sordu arkasından, kesinlikle Ufaklık’ın olmayan bir ses.

“Bizden biri değil,” dedi bir başkası, sol tarafından. Bir anda Miles’in çevresi tuhaf bir şekil kalabalığıyla doldu, öyle çılgınca dönüp uçuşuyorlardı ki, çarpışmamaları şaşırtıcıydı. “Etten-olanlardan biri gibi,” dedi biri.

“Nelerden biri?” diye sordu Miles. Çevresinde dalıp yükselen şekilleri iyice görebilmek güçtü. Hepsi tanıdığı, ama kim olduğunu bir türlü çıkaramadığı kişilermiş gibi geliyordu. Belki Larde’den ya da sirkten tanıdığı insanlar; yalnız, Gümüşnokta ve Ufaklık dışında onlardan kimsenin uçuğunu bilmiyordu. Bu yabancıların kanatsız uçuğunu ve uçarken bir tür kükreme çıkarttıklarını fark etti.

“Konuşuyor,” dedi biri.

“Uçuyor da,” dedi bir başkası.

Uzun, ince biri alçalarak yaklaştı ve Miles’in kaburgalarını dürtükledi. “Normalde bunlar yalnızca... düşer,” dedi.

“Ufaklık’a ne yaptınız?” diye sordu Miles.

“Ben buradayım Miles,” dedi Ufaklık. Miles neredeyse onu tanıyamayacaktı. Hâlâ Ufaklık’tı, ama bir şekilde daha az kendisi, daha çok uçan hamur gibi görünüyordu. Biri ona her baktığında tarif edilemez bir biçimde değişiyor gibiydi ve yeni gelenlerin hepsi birden ona baktığında neredeyse şekilsiz oldu.

“Bu bizden biri,” dedi bir ses.

“Bizden saklanamazsın kuzen.”

“Sen bir Şarkı Meleği’sin, değil mi?” diye sordu bir başkası.

“Evet,” dedi Ufaklık.

“O zaman bize şarkını söyle.”

Ufaklık başını iki yana salladı.

Diğerlerinden bir kahkaha koptu. “Bir Şarkı Meleği için fazla sessiz,” diye bağırdı biri. “Normalde çenelerini bir türlü kapatmazlar.”

“Bir etten-olanla ne işin var, şarkı kızı?”

“Ona uçmayı mı öğretiyorsun?”

Ufaklık güzel bir manevrayla sorudan ve soru sorandan kaçınarak Miles’in yanında belirdi.

“Onlar kim?” diye sordu Miles.

“Kargaşa Melekleri,” dedi Ufaklık.

“Serseriler,” dedi Kargaşa Melekleri’nden biri. “Bize yalnızca Uyku-lular Kargaşa Melekleri der.”

“Ne iş yaparlar?” diye sordu Miles. “Dev sinekler gibi uçuşmadıkları zamanlarda?”

“Dev sinekler!” diye güldü Serserilerden biri. “Bu hoşuma gitti!” Miles’in sırtına öyle bir şaplak yapıştırdı ki Miles havada takla attı ve birkaç saniye sonra tuğla gibi düştü. Bütün Serseriler bir anda durarak onunla birlikte düştüler, dehşet verici bir biçimde bağırıp çağırdılar, çığlıklar atıldılar ve sonra düşüşlerine bir son vererek bet kahkahalara boğuldular. Kahkahaları Miles’a kargaları hatırlattı ve bir an için tüm Kargaşa Meleği sürüsü uçuşan siyah-gri kuşlara dönüştüler, sonra silkelenererek eski şekillerine büründüler.

“Bunu sana o mu öğretti?” dedi bir tanesi öfkeyle, parmağını Ufaklık’a doğru uzatarak.

“Ben kendi kendime öğrettim sanırım,” dedi Miles.

“Bir daha yaparsan,” dedi Serseri, “Ben de seni buna dönüştürürüm.” Aniden, ağzı iğrenç dişlerle dolu, yusufçuk kanatlı çürük balık gibi bir şeye dönüştü. “Geri döndürülemez bir biçimde, anladın mı?”

“Affedersin,” dedi Miles. Serseri itici olmak için bu kadar çaba gösterirken gözlerini kaçırmanın kabalık olacağını hissettiğinden, onun gözlerinin içine bakmaya çalıştı.

“Özür dileme,” dedi Ufaklık, yüksek bir fısıltıyla.

“Affedersin,” diye fısıldadı Miles, kendini durduramadan. Âlem’in kuralları –eğer kural denebilirse– çok karmaşık olmaya başlamıştı, bu yüzden sorusunu tekrarladi ve en iyisinin olmasını diledi. “Bana ne iş yaptığınızı söylemediniz.”

“Kargaşa yaratırız elbette,” dedi Balık-sinek, yavaşça daha az iğrenç bir şekle bürünerek. “Bazı günler olur, yataktan kalkar kalkmaz raptiyeye basarsın. Sonra pencereyi açık bulursun ve giysilerinin üzerine yağmur yağdığını fark edersin. Hiç böyle bir gün yaşadın mı?”

“Bu yüzden, kurusun diye onları fırına koyarsın,” dedi bir başkası.

“Ve yalnızca iki dilim ekmek kalmıştır, ama onlar da bayattır.”

“Bu yüzden onları ekmek kızartma makinesine koyarsın, ama bu arada fırın, gömleğini tutuşturmuştur...”

“Bu yüzden üzerine bir sürahi su dökersin ve onun aslında su değil, son kalan sütün olduğunu fark edersin...”

“Ve sütü dökerek ekmek kızartma makinesini ıslatmışsındır ve ke-diye elektrik çarpmasına neden olmuşsundur.”

“Ve sonra...”

“Anladım,” dedi Miles. “Bütün bunları siz mi yapıyorsunuz?”

“O bizim işte,” dedi Balık-sinek. “Serseriler A.Ş. sosyeteye birinci sınıf kargaşa yayan kişiler.”

“Kargaşa yaratmak eğlenceli mi?”

“Aslında epey sıkıcı,” dedi solundaki bir Serseri. “Siz, etten-olanlar öyle beceriksizsiniz ki, işleri berbat etmek için fazla yardıma gereksinim duymuyorsunuz.”

“Bence pekâlâ idare ediyoruz,” dedi, aniden türünü savunması gerektiğini hisseden Miles.

“Ha! Yaptığınız bir tane faydalı şey söyle!”

“Şey...” dedi Miles.

“Motosikletler dışında,” diye yorum yaptı Balık-sinek.

“Motosiklet mi?” dedi Miles.

“Onları severiz,” dedi diğer Serseri. “ama onlar istisna.”

Miles şimdi kükremenin ne olduğunu anlamıştı. Serserilerinin çoğunun arkasından çıkan krom tüpler ve kararmış borular olduğunu, gökyüzünde uçuşurken arkalarında dumanlar bıraktıklarını fark etti. Uzun, zayıf Serseri'nin arkasına bir arma dikilmişti ve üzerinde, dişleri arasında bir gül tutan bir kafatasının çevresine, "Yaşamak İçin Uç, Uçmak İçin Yaşa" yazılmıştı.

"Eskiden büyük şeyler yapardık –yangınlar, fırtınalar, seller– ama uzun zaman önce bu işten alındık. Onlar için özel birimler oluşturuldu ve daha sorumlu tiplerle dolduruldu," dedi Balık-sinek.

Miles'in aklına Gümüşnokta ve onun deyişiyle Âlem Kanunu'na uyma ısrarı geldi. "Bunu neden yaptılar?" diye sordu.

"Biraz kendimizi kaptırdık," dedi Serseri. "Güneş patlamaları, meteorlar... Çok eğleniyorduk, ama bir sürü yaratık zarar gördü. Koca çeneli, minik kollu, sırtlarında bir dizi mezar taşı taşıyan yaratıklar. Hepsini yok etmeyi düşünmemiştik, ama duman dağıldığında çoğunun gitmiş olduğu anlaşıldı ve bizim rütbemiz indirildi."

"Rütbenizi kim indirdi?" diye sordu Miles, büyülenmiş gibi.

"Uykulular elbette. Kim olacak?"

"Uyku Meleklerini mi kastediyorsun?"

"İşte onlar. Elbette, onlardan zaman zaman hıncımızı alıyoruz. Küçük oyunlarımızı onlar üzerinde oynadığımız zaman feci sinir oluyorlar, ama köpürdüklerini görmek için değer."

"Ne tür küçük oyunlar?" diye sordu Miles. "Kızarmış ekmeklerini mi yakıyorsunuz?"

Ufaklık, Miles ile göz göze geldi ve başını hafifçe iki yana salladı.

"Komik," dedi Balık-sinek.

"Ama çok da değil," dedi uzun, zayıf Serseri.

"Bizim sevdiğimiz oyunlar, Uykuluları gerçekten kızdıranlar."

"Gerçekten kızdıklarında volkan gibi patlarlar ve bir sürü insan ölür," dedi bir başka Serseri gülerek.

"Bu da, onların da bizden bir farkı olmadığını kanıtıyor."

"İşte bu yüzden sizi götürüyoruz."

"Nereye götürüyorsunuz?"

“Kurul’a elbette. Kurul’da bir etten-olan, kümese ejderha salmak-tan farksız olacak.”

“Özellikle de buraya, sürgüne gönderilmiş bir Şarkı Meleği tarafın-dan getirilmiş bir etten-olan!”

Serseriler gülüşerek kornalarını çaldılar. “O yeni kanatların ne ka-dar yeni ve parlak olduğunu gördük,” dedi Balık-sinek.

“Eskilerini de görebiliyoruz,” dedi uzun, zayıf Serseri.

“Asla yok olmuyorlar, değil mi küçük kuzen?”

Ufaklık hiçbir şey söylemedi. Miles’in elini tuttu ve kargaşanın eş-liğinde, tıpkı bir timsahın çenelerine götürülen iki kanarya gibi, bulut yığınlarının arasında uçtular.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

KEÇİ MESELESİ

Miles ile Ufaklık, Miles'ın ansiklopedi eğitiminden kümülo-nimbüs olarak tanıdığı, etten kanatlı bir buluta doğru uçtular. Bulut, karnı gri yağmurla dolu, başı yüksekte, devasa bir beyaz kule gibiydi. Miles'ın midesi korkuyla kasıldı, ama neşeli eşlikçilerinden kaçmanın yolu yoktu. Dahası, diye düşündü, Âlem'e gelmelerinin sebebi buydu. Uyku Melekleri ile yüzleşmeye hazır değildi, ama diğer yandan, ne kadar hazırlansa yeterli olmayacağını hissediyordu.

Bulutun içinde devasa bir salon ve dik duvarlarında kıvrılan, sarmallar çizen balkonlar vardı. Ayaklarının altındaki zemin katıydı. Miles kanatlarının katlanıp arkasına yapıştığını hissetti, merakla arkasına baktı. Başta salonun hemen hemen boş olduğunu düşündü, ama her baktığı yerde kendi aralarında konuşup tartışan, kılıklara bürünen çılgın şekillerden oluşmuş gruplar görebiliyordu. Durup dururken ortaya çıkmıyorlardı; daha çok, ancak Miles onlara baktığında onları fark edebiliyor gibiydi. Uçuş sırasındaki hallerine göre sessizleşmiş olan Kargaşa Melekleri onu dürtükledi ve Miles ile Ufaklık odanın ortasına

doğru yürüdüler. Üzerinde yürüdükleri zemin düz mü, yoksa hafifçe eğimli mi, anlamak zordu, ama bir süre sonra Miles bulutun içinde, öncekine göre çok daha yüksekte olduklarını fark etti. Önünden geçtikleri meleklerin çoğu onlara dikkat etmedi, ama Miles onların, kasıla kasıla yürüyen Kargaşa Melekleri'nin önünde aralandığını fark etti.

Bulutun içini yüksekten gören geniş bir balkona geldiler. Balkonda bir sürü şekil dolanıyordu. Kalabalığın kenarları kabarıp akıyor gibiydi ve bazı melekler şamatanın üzerinde süzülüyor, uçuyordu. Ufaklık Miles'ın elini tuttu ve sıktı. Kaplanın tavsiyesini tekrarlayarak, "Gözlerini açık, pençelerini keskin tut," diye fısıldadı. "Söylediklerine çok dikkat et Miles." Kızın her zaman soluk bir ışıkla parlayan derisi şimdi bembeyaz görünüyordu ve yüzündeki korku, Miles'ın onun kendi hatırı için nasıl bir tehlikeye atılmış olduğunu anlamasını sağladı. En azından onu kurtarmaya karar verdi ve onun elini tutarak kendini gülümsemeye zorladı.

Serserilerden biri, kalabalığa girerlerken, "Yol açın!" diye gürledi.

"Geçiyoruz!" diye seslendi bir başkası.

Kalabalığın kenarındaki bazı şekiller dönüp onlara baktı. Miles çoğunun Uyku Meleği olduğunu görebiliyordu. Yoğun dumandan yapılmış gibi belirsiz şekillerini fark etti. Gözlerini yüz hatlarına dikmek imkânsızdı, ama bir Uyku Meleği'nin varlığıyla ilişkilendirdiği ezici uyku halini hissetmedi. "Burada öyle olmuyor herhalde," diye düşündü kendi kendine.

"Ne olmuyor?" dedi bir ses tam kulağının dibinden. Miles aniden kıpırdanan kalabalıkla kuşatıldı.

"Ben bir şey söylemedim," dedi Miles. Yanındaki meleğin yüzünü açık seçik görebiliyordu. Derisi cilalanmış gri taşa benzeyen dar bir yüzdü. Ne dost canlısı, ne tehditkardı. Miles'ın hiç tanışmadığı, ama bir gün çok iyi tanıyacağı birine aitmiş gibi, tuhaf bir biçimde tanıdık geliyordu.

"Söylemen gerekmez," dedi bir başka ses arkasından ve o konuşurken ilk meleğin yüzü dağılarak dumanlı bir belirsizliğe dönüştü. Miles döndü. Bir başka taş suratlı melek ona bakıyordu. "Seni tanımıyorum," dedi ikinci melek. "Neden sınıfın belli olmuyor?"

Miles etrafına bakınarak çaresiz bir şekilde Ufaklık'ı aradı. Bu iş şimdiden boyunu aşmış gibi hissediyordu, ama kalabalığın içinden gelen bir bağırış onu yanıt vermekten kurtardı. "Sen onu boş ver Kıpırtısızkemik. Şu keçilere ne dersin?" Ses, Balık-sinek Serseri'ye aitti. Miles rahat bir nefes aldı. Belki de onlar kendi tarafındaydı.

Bütün gözler bağırın Serseri'ye döndü. "Ne keçisi?" diye sordu Uyku Melekleri'nden biri, çakmaktaşı kadar sert bir sesle.

"Son katıldığım Kurul'da keçilerde n bahsediyorduk," dedi Balık-sinek. "Hepsinin içinde iblis yetiştirebiliyor muyuz, yoksa yalnızca sarı gözlü olanların içinde mi?"

Uyku Meleği gözle görülür bir biçimde keskinleşti ve irileşti. Hatları o kadar belirgin oldu ki, ona bakmak neredeyse zordu. "Gözlerinin renginin ne önemi var?"

Balık-sinek bütün bedenini dalgalandırarak ürperdi. "Sarı gözlü olanlar cidden ürkütücü. Etten-o... cisimsel olanların ödünü patlatıyor. Ama mavi gözlü olanlardan emin değilim. Onlara sevimli bile denebilir."

Aniden Miles'ın kulağına bir ezgi geldi. Bir sesin "keçimsi" olarak tarif edildiğini hiç duymamıştı, ama bu ezgiyi tanımlayabilecek başka hiçbir sözcük yoktu. Yalnızca bir keçinin sesini yankılamakla kalmıyordu; onun kaba postunu, boynuzlarının kıvrımını, kokusunu, şeklini, hayvanın özünü tarif ediyordu. Şarkıcı kalabalığın kıyısında süzülüyordu ve şarkıyı bitirdiğinde kahkaha attı. Miles'a Ufaklık'ı hatırlatmıştı, ama bir şekilde daha ince ve daha keskin görünüyordu.

"Ben gidip birkaç keçi getireyim," diye bağırıldı diğer Serserilerden biri. "Mavi gözlü, kahverengi, yeşil ve sarı. Karar vermenizi sağlar."

"Birkaç keçi getirmek mi?" diye tısladı Kıpırtısızkemik, odağa geleerek. "Kurul'a keçi getiremezsin! Kurul'a cisimsel olanları getiremezsin."

Serseri'nin yüzünde sinsî bir gülümseme belirdi ve parmağını Ufaklık'a doğru uzattı. "Ama o getirdi," dedi.

Ufaklık gözle görülür bir biçimde ufaldı. Güzel hatları öyle pürüzsüzleşti ki, bir saniyeden daha uzun süre için yüzünü hatırlamak büyük çaba gerektirir oldu. Tüm kalabalık ona döndü; Şarkı Melekleri'nin ve Beyazateş Melekleri'nin yüzlerinde şaşkınlık vardı, Uyku Melekleri'nin

gözlerinde ise tehdit. Uyku Melekleri, onu bir lokmada yutup kuşsu kemiklerini tükürecekmiş gibi ona doğru ilerlemeye başladılar. Miles korkudan donakalmıştı. Çevresine bakınarak ona yardımcı olabilecek birini aradı, ama kimse yoktu. Kaplan düşüncesi yüzeye çıkmaya başladı. Ufaklık'ın uyarısını hatırladı ve düşüncayı engellemeye çalıştı, ama düşünmemeniz gereken bir düşüncayı engellemeye çalışmak kolay iş değildir. Burun deliklerine iki havuç tıkmış, sizi eksik ödeviniz konusunda sorgulayan birini hayal etmişseniz bunu siz de bilirsiniz.

Miles kaplan düşüncesini bastırmaya çalıştı ve bir an için bu işe yarıyor gibi göründü. Düşünce sindirilmesi imkânsız bir top gibi midesine oturdu, ama yok olmadı. Göğsüne doğru baskı yapmaya başladı ve sonra olanlar başka herkes kadar Miles'ı da şaşırttı. Düşünce, bir ses topu eşliğinde boğazına yükseldi ve ağzından öfkeli bir kaplanın gök gürültüsüne benzeyen kükremesi gelerek, kargaşa içindeki Kurul'un uğultusunu bastırdı.

Tüm kalabalık bir anda sustu. Ufaklık korku içinde, soluk bir yüzle en ortada duruyordu. Her biçim ve renkten, parmaklarını uzatan, ellerini sallayan şekil çevresini almıştı. Sahne aniden canlandı ve bütün dikkatler bir anda Miles'a döndü. Miles, nazik bir yemek sofrasında muazzam bir geçirti kaçırmış gibi hissederek kalakaldı.

Daha önce onu sorgulayan Uyku Meleği Kıpırtısızkemik aniden önünde maddeleşti. Parlak siyah gözlerini soğuk bir ifadeyle Miles'a dikti ve sessizliğin içine tek kelime saldı. "Kim?" diye sordu.

"Bu onun suçu değildi," dedi Miles. "Buraya gelmek benim fikrimdi."

Uyku Meleği bir adım geriledi. "Sen bir keçi değilsin."

"En son baktığımda değildim," dedi Miles. Artık geri dönüş yoktu ve durumunun umutsuzluğu onu daha cesur kıldı. Derin bir nefes aldı. Gerçeği söyleme zamanıydı. "Kaplan Yumurtası hakkında konuşmak için geldim."

Sessizlik gerginleşti. Serseriler bile gülüşmeyi bıraktılar. Miles bazıların gözle görülür biçimde küçüldüğünü fark etti. "Seni tanımıyorum," dedi Kıpırtısızkemik. "Adın nedir?"

"Miles."

Uyku Meleği neşesizce güldü. Miles'ın ismini tekrarladı. İsim onun dilinde donuk bir taşla dönuştü ve ayaklarının dibine düştü.

“Gerçek adın?” diye sordu.

“Bildığım tek isim bu,” dedi Miles. Normal dünyada kullandığı adın burada işe yaramadığını fark etti, ama başka bir ismi varsa bile ne olduğu konusunda en ufak fikri yoktu.

“Bir ismin olmadan Kurul’a hitap edemezsin,” dedi Kıpırtısızkemik.

“Çoktan ettim,” dedi Miles. “Ama zamanımı boşa harcamışım, anlaşılan. Kaplan Yumurtası hakkında daha fazla bilgi edinmek istemiyorsanız, geldiğim yere geri dönerim.”

“Konuşmasına izin vermeliyiz,” dedi, siyah giyimli, uzun boylu bir şekil. Bunu yaparken elini Miles’a doğru salladı ve parmaklarından yoğun ışık noktacıları döküldü. Bu parçacıklar onu ve pek çok başka meleği sarmıştı. Miles, onların Ufaklık’ın Kahkaha Sarayı’nın altına gömülmüş küçük odada ona anlattığı Beyazateş Melekleri olduklarını tahmin etti.

Kıpırtısızkemik öfkeyle hafifçe çıtırdayarak Beyazateş Meleği’ne döndü. “O mesele kapandı. Eylem planımıza çoktan karar verdik.”

“Sen karar verdin,” dedi kenardan bir başkası. Miles bir an önce orada Kargaşa Melekleri’nden birinin durduğundan emindi, ama şimdi konuşan, parmak uçlarından minyatür yıldızlar saçan uzun boylu, siyahlara bürünmüş bir şekildi.

Bir Fırtına Meleği konuşana bükülmüş bir şimşek ışını gönderdi. Konuşan kişi hafifçe eğilerek görüş alanından çıktı ve küçük bir yarasaya dönüşüp fark edilmeden uçup gitti.

Bu noktada Kurul’da şamata koptu. Parmaklar havaya uzatılıyor, kanatlar açılarak havalanılıyor, savlar bağırılarak öne sürülüyordu ve şimşekler havada uçuşuyordu. Çevrelerindeki bulut şimşeklerle parlıyor, tartışma hızla ateşleniyordu. Miles bir kez daha kaplan gibi kükremeyi denese daha iyi mi olacağını düşünürken, ellerini kollarını sallayan melek kalabalığından Ufaklık mancınıkla fırlatılmışçasına uçarak geldi ve Miles’ın bileğini yakaladı.

Onu odanın beyaz duvarına doğru çekerek, “Gidelim Miles,” dedi.

“Ama daha yeni başlıyordum,” diye itiraz etti Miles.

“İyi denemeydi,” dedi Ufaklık, onlar şafak göğüne çıkarken. “Devam etsen neler olacağını düşün. Her durumda, hemen geri dönmen gerek.”

Miles onun yanıtının sertliği karşısında şaşırmıştı. “Benim mi dönmem gerek? Ya sen?” diye sordu.

“Biz,” dedi Ufaklık. “Biz demek istedim.”

Bunu söylememişti, Miles biliyordu. Onun bir şekilde Âlem’de onsuz kalmayı mı planladığını merak etti. Onu kaybetme düşüncesi Miles’in içini burktu ve hızla alçalmaya başladı. Hızla şafağa doğru uçmaya başladılar. Miles ileride karanlık bir kara parçası ve bir kıyı şehrinin kubbeleri ile minarelerini görebiliyordu. Sudaki gölgesine yakın uçarak limana yaklaşmakta olan Güneşbalığı’nın silüetini de seçebiliyordu.

“Acele et!” dedi Ufaklık. Miles’in bileğini sıkı sıkı yakalamıştı ve onu ısrarla hava gemisine doğru çekiyordu. Miles’in hayatı boyunca görmediği bir hızda gidiyorlardı, üzerinde süzülükleri dalgalar bir bulanıklıktan ibaretti. Miles Ufaklık’a ayak uyduramazdı ama kız, kanatlarını hiç kullanmadan, onu bir mıknaş gibi çekebiliyordu. Ufaklık omzunun üzerinden arkasına baktı. Yüzünde bir kararlılık ifadesi vardı. Peşlerinde, biraz önce kaçıtları açık sarı kümülüs bulutunun önünde silüetleri görünen uzak şekiller vardı.

“Onlar Uyku Meleği mi?” diye bağırdı Miles rüzgârın üzerinden.

“Öyle olmalı,” dedi Ufaklık.

Doğru gelmeyen bir şeyler vardı. Kabarık yelkenler altında hızla ilerleyen, ama hâlâ havai rakibinin gerisinde olan Albatros’un üzerinden geçtiler. Şimdi Güneşbalığı El Bab’ın dışında bir tür arenaya konuyordu. Tuhaf bir açıda süzülüyordu ve yaklaştıkları zaman Miles, sancak tarafından yoğun bir duman bulutu yükseldiğini gördü.

“Güneşbalığı yanıyor!” dedi.

“Evet öyle,” dedi Ufaklık. Ne şaşırmış, ne de kaygılanmış görünüyordu. Miles ona bakakaldı. Hiç yavaşlamadan, yanan hava gemisine doğru uçarlarken içinde bir panik duygusu yükseldi.

“Ama duman kamaralardan geliyor,” diye bağırdı. “Bedenlerimize dönersek kapana kısıılırız. Dışarıdan yapabileceğimiz bir şey olmalı.”

Ufaklık başını iki yana saldı. “Gitmen gereken bir randevun var,” dedi. Sesi kulağa doğru gelmiyordu. Konuşurken uzuyordu sanki. Miles ona bir kez daha dikkatle baktı, ama Ufaklık gri ve belirsiz olmuştu. Miles bir anlık şaşkınlığın ardından onun Ufaklık olmadığını fark etti. Bileğini kurtarmak için çabaladı, ama meleğin kavrayışı çok sağlamdı.

“Bırak!” diye bağırdı.

“Yakında,” dedi Maviyürek. Konuşurken taştan yüz hatları belirginleşmişti. Miles şimdi Uyku Meleği’nin yüzünün neden o kadar tanıdık geldiğini anlamıştı. Kendi hatlarının aynısıydı, ama bir şey eksikti, tarif edemediği bir şey. “Çabanı takdir ediyorum,” dedi melek, “ama bu iş senin boyunu aşar, çocuk. Senin zamanın geldi.”

Miles çaresizlik içinde omzunun üzerinden arkasına baktı. Güneşbalığı’nın için için yanan gövdesine çarpmak üzereydiler ve Maviyürek’in elinden kurtulsa bile, peşinden gelen bir sürü melek daha vardı. Miles, Kurul’a katılmasının ölümcül bir hata olduğunu fark etti. Boğazı sıkıştı ve öksürmeye başladı. “Ufaklık’ı bırakın,” diye kekeleydi. “Kaplan Yumurtası benimdi. Onun bununla hiçbir ilgisi yok.”

Miles geminin tahtalarının onun için katı olmayacağını biliyordu, ama gözleri onlara çarpmak üzere olduğunu söylüyordu ve duyularınızın sağladığı kanıtları görmezden gelmek pek kolay bir iş değildir. Darbeye hazırlanarak gerildi ve o gözlerini kapatırken Maviyürek’in bileğini bıraktığını hissetti. Rahatsız edici bir emilme hissi yaşadı ve irkilerek doğrulup oturdu. Ciğerleri yanıyordu. Ranzasının ucundan yere yuvarlandı. Kamara ekşi bir dumanla doluydu. Baltinglass’ın yattığı alt ranza boştu. Miles ayağa kalkıp, Ufaklık’ın yattığı üst ranzaya tırmanmaya çalıştı, ama öksürmekten iki büklüm oldu. Miles Ufaklık’ın Kurul’da kısıli kaldığını, yanan kamaradaki bedeninin baygın olduğunu biliyordu. Yine doğrulmaya çalıştı. Kamara gözlerinin önünde yüzmeye başlamıştı.

Lomboz deliğinde Maviyürek’in silueti duruyordu. Uyku Meleği, sesinde şaşırtıcı bir iyilikle, “Az kaldı,” dedi. “Ölmek için kendi bedeninde olmalısın. Bir formalite, ama uyulması gereken bir formalite.” Derin derin iç çekti. “Bürokrasi böyle bir şey işte.”

ON ALTINCI BÖLÜM

ŞANSLI TAHMİN

Duman kadar gri, kemik kadar soğuk Uyku Meleği Maviyürek dumanlar içindeki kamarada dikilmiş, zamanının gelmesini bekliyordu. Oğlan şimdi yerde elleri ve dizleri üzerinde duruyor, dudaklarından salya akıyordu. Maviyürek sabırla onun son nefeslerini sayıyordu. Kısa bir hayattı, diye düşündü –yedi... altı... beş– ama herkesin ömrü ayrıydı –dört... üç– ve bu oğlan zaten kendi sınırını aşmıştı; iki... bir...

Uyku Meleği aniden gerildi. Kamaranın içinden beklenmedik bir ses gelmişti, burada yeri olmayan tatlı bir ezgiye dolanmış bir kükremenin yankısı. Oğlana doğru adım attı, ama ezgi çevresine dolandı.

Miles da, kendinden geçerken ezgiyi duydu ve bunu kendi anılarından biri sandı. Kanı kulaklarında uğulduyordu ve Ufaklık'ın sesi çılgın bir telaş ve tarif edilemez bir güzellikle uğultuyu aşıp geliyordu. Miles şaşkınlığı içinde, Kahkaha Sarayı'nda ve Hiç'in boğucu kollarında olduğunu sanarak Şarkı Meleği'ni görüp göremeyeceğini anlamak için yanan gözlerini kaldırıp baktı.

Yüksek bir şangırtı geldi ve aynı anda duman seyreلمeye başladı. Maviyürek bir öfke inlemesi eşliğinde dağıldı ve Miles yerden

kaldırıldığını hissetti. Onu kurtaranlara Ufaklık'ın üst ranzada olduğunu söylemeye çalıştı, ama öksürmekten başka bir şey yapamadı.

“Bulduk seni, Miles Efendi,” dedi Arabistanlı Baltinglass.

“Küçük kız kardeşini de,” dedi bir başka ses.

“Bir dakika.” Miles öksürdü. Onu tutan havacının ellerinden kurtuldu ve yatağından Mandalina'yı aldı. Tekrar yerden kaldırıldı ve eğik koridor boyunca, duvarlara yayılan, tavanda kabaran alevlerin arasından koşar adım taşındı. Uçuşan kıvılcımlar derisini yakıyordu, ama Miles tüm gücüyle ayıya sarılıyordu. Arkasında bir başka çatırtı duydu. Büyük Cortado'nun kamarasının kapısı kırılmıştı ve İkinci Kaptan Barrett heyecanla bağırdı, “Lomboz deliğinden kaçmışlar!”

Bir an sonra yaralı gemi bir sarsıntı ve sürtünme sesi eşliğinde yere çarptı. Miles ile Ufaklık'ın kurtarıcıları yere yuvarlandılar ve çarpışma sırasında açılmış olan kapağın yanında bir yığın halinde durabildiler. Yerden çok yüksek değildiler, gemiden yere atladılar ve Arabistanlı Baltinglass da peşlerinden geldi. Atlar atlamaz kenara çekildiler ve kuruma bulanmış, yarı giyinik diğer yolcular da yanan gemiden atladı. Kapağın iki yanında duran iki havacı gemiden çıkanları sayıyordu.

“Sen iyi misin?” diye sordu Miles Ufaklık'a.

Ufaklık kül tabakasının altında soluk görünüyordu, ama başını salladı. “İyiim,” dedi.

Baltinglass'ın arenanın kenarındaki taş sıraya yürümesine yardım ettiler ve onu oraya oturtular. Yaşlı adamın saçları kararmış tutamlar halinde, kararmış beresinin altından fırlamıştı ve bir şekilde yanan kamarada bulmayı başardığı çanta arkasında, tozların üzerinde sessizce dumanlar tüttürmekteydi. Miles, İkinci Kaptan Barrett'ın karınca gibi ileri geri koşarak yaralı yolcuları güvenli yerlere götürmesini ve mürettebatın geri kalanına talimatlar yağdırmasını izledi. Yangın şimdi hızla yayılmakta, balonun gri kabuğunu kemirmekte, sabah göğüne kıvranan siyah dumanlar göndermekteydi. Son iki havacı da kapaktan atlarken gemi, sarı alevlerden bir dikdörtgene dönüştü. Kaptan Tripoli'den ise hâlâ haber yoktu.

“Kaptan hâlâ gemide mi?” diye sordu Miles kaygıyla. “Onun çıktığını sanmıyorum.”

“Orada!” dedi Ufaklık aniden. “Lomboz deliğinden çıkıyor.” Yanan gemiyi gösterdi. Gerçekten de Kaptan Tripoli tahtalardaki yuvarlak delikten çıktı ve düğümlemiş çarşaflardan oluşan bir ipten aşağı kaydı.

“Neden lomboz deliğinin çerçevesi yok?” diye sordu Ufaklık.

“O, Cortado ile Tau-Tau’nun kaçtığı delik olmalı,” dedi Miles. “Tau-Tau’nun geçebilmesi için çerçeveyi çıkarmaları gerekmiştir.”

Kaptanın dimdik bir sırtla yavaş yavaş yürüyerek kavrulmuş gemisinden uzaklaşmasını izlediler. Kaptan durup ikinci kaptanla konuştu. İkinci kaptan çılgın gibi ellerini kollarını sallayarak toparladığı sersemlemiş yolcuları ve yardım istemek için gönderdiği mürettebatı gösterdi. Kaptanı canlı gördüğü için öpebilirmiş gibi görünüyordu.

“Sen nasıl kaçtın?” diye sordu Miles Ufaklık’a alçak sesle. “Kurul’dan demek istiyorum.”

“Beni Serseriler kaçırdı,” dedi kız. “Senin Kaplan Yumurtası konusunu Kurul’da açabilecek kadar cesur olman onları çok etkiledi. Maviyürek’in seni kandırdığını fark edince çok sinirlendiler. Beni yakaladılar ve elimizden geldiğince hızlı bir biçimde seni izledik.” Kirli yüzüne bir gülümseme yayıldı. “O Serseriler gerçekten uçabiliyor!”

“Ama Maviyürek’i durdurmayı nasıl başardın? Artık Tek Şarkı’yı söyleyemiyorsun.”

“Tek Şarkı benim için solmaya başladı,” dedi Ufaklık, “ama benim kendi müziğim var; Bolsillo Sirki için yaptığım müzik. Onu söyledim. İşe yarayacağından emin değildim, ama ondan başka müziğim yoktu.”

“Maviyürek ondan pek hoşlanmadı,” dedi Miles sırtarak.

Ufaklık kahkaha attı, ama sonra kahkahası bir öksürük krizine dönüştü. “Sanmıyorum,” dedi. “Onu, konsantrasyonunu yitirmesine yetecek kadar şaşırttı ve bir Uyku Meleği konsantrasyonunu yitirdiğinde başka şeyler işine karışabilir.”

“Baltinglass gibi mi?” diye sordu Miles.

“Baltinglass tam zamanında geldi,” dedi Ufaklık. “Maviyürek’in dikkati dağılmış olmasa bizi kurtaramazdı. Baltinglass zamanında gelmese, ben de Maviyürek’i çok uzun süre engelleyemezdim.”

Miles kaşlarını çattı. “O zaman, dünyayı Âlem mi kontrol ediyor, yoksa dünya Âlem’e karşı çıkabilir mi?”

“Hangisi güçlüdür, rüzgâr mı, dalgalar mı?” diye sordu Ufaklık. “Bunun tek yanıtı yok. Hangi yöne aktıklarına ve nasıl buluştuklarına bağlı. Bu sefer şansımız yaver gitti. Bir sonrakinde gitmeyebilir.”

Kaptan Tripoli, Barrett’ın kolundan destek almayı reddederek, arkasına bakmadan yürüdü ve Miles ile yoldaşlarının oturduğu yere geldi. Gözleri kızarmıştı ve elinde kararmış, ezilmiş bir kâğıt rulosu taşıyordu. “Yolcularım ve mürettebatım canlarını kurtardılar,” dedi boğuk bir sesle. “Gemimin ölümüne tanık olmak istemiyorum, bu yüzden şimdi izninizi isteyeceğim ve valiliğe gidip rapor vereceğim.”

Doğrudan Miles’a baktı. “Bay Wednesday,” dedi, “Baltinglass bu grubun önderi olduğunu söyledi. Sana hedeflerinde başarı ve hız diliyorum. O iki haini adaletin huzuruna çıkarmayı planlıyorsan, daha da fazla diliyorum. Bu tehlikeli yangını onların başlattığından kuşku yok. Belki de onları benden önce bulmanız daha iyi, çünkü ben bulursam merhamet göstermem.” Ezilmiş kâğıt rulosunu Miles’a uzattı. “Neyse ki haritanızı kurtardım. Baltinglass bana göstermek için kaptan köşküne çıkarmıştı. Birkaç ayrıntıyı güncelleme cüretini gösterdim, sonra...” Cümlesini tamamlamadı, Miles ve Ufaklık’la el sıkıştı ve elini Baltinglass’ın omzuna koyduktan sonra yavaşça kasabaya doğru yürümeye başladı.

Arena şimdi canlanmıştı. Yakındaki binalardan sargı bezleri ve geçici sedyeleri taşıyan insanlar çıkıyordu. Bembeyaz cüppe giymiş bir adam, su şişeleriyle dolu bir araba çekerek arenaya doğru koşturdu. Arabayı durdurdu ve onlara bir sürahi su verdi, para istemediğini anlatmak için ellerini salladı, sonra yanan gemiye doğru seğırtti.

Arabistanlı Baltinglass su şişesinden uzun uzun içti ve ıslak dudaklarını koluna sildi. “Kaptan haklı,” dedi. “Yakalamamız gereken hainler var.”

“Hangi yöne gittiklerini nereden bileceğiz?” diye sordu Ufaklık.

“Çölü geçmeyi düşünüyorlar,” dedi Baltinglass.

“Bu da, deveye gereksinimleri olacak demek, değil mi?” dedi Miles.

“Doğru,” dedi Baltinglass. “Şimdi kendini Cortado’nun yerine koy Miles Efendi. Hava gemisinden kaçır kaçmaz ilk ne arardın?”

“Kiralayacak, hemen yola çıkmaya hazır devesi olan birini arardım,” dedi Miles.

“Tercihen en hızlı develer,” diye ekledi Ufaklık.

“Kesinlikle,” dedi Baltinglass övgüyle. “Peki, bir hava gemisi yaptığın için çölde peşinden gelmelerini nasıl engellerdin?”

Miles bir an düşündü. “Suçu başkasının üzerine atardım.”

“Peki, o kim olurdu?” diye sordu Baltinglass.

“Biz, sanırım,” dedi Ufaklık.

“Sandalet sesleri arasında çizme sesleri duyuyorum,” dedi Baltinglass. “Şu anda jandarmaların bize doğru geldiğini söylesem haklı olur muyum?”

Miles başını kaldırdı. Yanan hava gemisinden kalkan kurum parçacıkları siyah kar gibi yağıyordu ve koyu yeşil üniforma giymiş yarım düzine adam kararlılıkla düşen közlerin arasında yürüyor, şapkalısının altından dikkatle kalabalığı inceliyordu.

“Bir plana ihtiyacımız var Miles Efendi,” dedi Arabistanlı Baltinglass.

Miles kaşlarını çatarak yoğunlaştı. Tıpkı Büyük Cortado için yaptığı gibi, kendini jandarmaların yerine koymaya çalıştı.

“İki çocuk ve kör bir adam arıyorlar,” dedi.

“Haklısın,” dedi Baltinglass. “Kara gözlüklerimi çıkarsam iyi olacak.”

“Kara gözlük takmıyorsunuz,” dedi Miles.

“O zaman taksam iyi olacak,” dedi yaşlı adam. “Böylece beni asla tanıyamazlar.”

“Neden bastonunuzu bana vermiyorsunuz?” dedi Miles. Etrafına bakındı ve Güneşbalığı’ndan kaçmış iki yaşlı hanım gördü. Saçları başları dağılmıştı ve şaşkın görünüyorlardı. Biri kötü aksıyordu. “Al,” dedi Miles Ufaklık’a telaşla. “Bu bastonu şu hanıma ödünç ver ve onlara kalacak bir yer bulacağını söyle. Seninle yarım saat sonra şuradaki yüksek ağacın yanında buluşuruz.” Binaların arasında duran bir palmyeyi gösterdi. Ağaç yüzlerce senelikti ve en yüksek minareden de yüksekti.

Ufaklık başını salladı. “Dikkatli ol Miles,” dedi ve bastonu alıp uzaklaştı.

“Şimdi,” dedi Miles Baltinglass’a, “bastonunuz olmadan yürümeniz gerekecek. Berenizi gözlerinizin üzerine çekin. Ben yolu tarif ederim.”

Baltinglass homurdanarak doğruldu. “Gerek yok Miles Efendi. Benim kulaklarım yarasa kadar keskindir, ama ciyıklama kısmını pek yapmıyorum.”

Çantasını omzuna aldı, beresini gözlerine kadar indirdi ve cesurca jandarma çizmelerinin sesine doğru yürümeye başladı. Jandarmalardan birini durdurup, nerede kiralık deve bulabileceğini sorarak Miles’i korkuttu.

“Sizin kambur develerinizden aramıyorum, ona göre,” dedi Baltinglass yüksek sesle. “Biraz önce karşılaştığım kör bir adam buralarda iyi, uzun yol gidebilen deve yetiştiren birini tanıdığını söyledi. Ahmet mi demişti? Vahit mi? Adını hatırlamıyorum.”

“Kör bir adamla mı konuştunuz?” diye sordu jandarmalardan biri.

“Çıkamaz sokak kadar kör,” dedi Baltinglass. “Acelesi var gibiydi. Yanında iki de çocuk vardı. Şu yöne gittiler.” Omzunun üzerinden gelişigüzel işaret etti.

Jandarma kaşlarını çattı. “Denize mi gittiler?”

“Deniz mi?” dedi Baltinglass. “Evet, deniz. Kör insanlar iyi yüzücülerdir. Öyle duydum. Muhtemelen yıkanıp gaz kokusundan kurtulmak istiyordu.”

Jandarma şapkasına dokunarak selam verdi ve kumsala doğru seğirtti.

“Deve kiralayıcısının adı ne demiştin?” diye bağırdı Baltinglass arkasından.

“Dediğin gibi, Vahit,” diye yanıt verdi jandarma. “Pazar yerinin arkasında, Fatma Sokağı’nda.”

“Şanslı tahmin,” dedi Baltinglass Miles’a. “Bahsettiğin ağaca gidelim de Ufaklık’ı alıp kendimize binek hayvan bulalım.”

“Yorulmadınız mı?” diye sordu Miles.

“Deve üzerinde uyuyabilirim. O iki ahlaksız El Bab’da çay molası vermeyecek ve bizim onların peşine düşmemiz gerek.”

Miles, tozlu sokaklarda seğırtirlerken, “Ama nereye gittiklerini biliyoruz, değil mi?” diye sordu.

“Evet, biliyoruz,” dedi Baltinglass. “Teyzeni ziyaret edecekler ve onlara bizim yetiştigimizi belli etmeden, onlardan önce teyzeni bulmamız gerek. İşimize yarayabilecek iki avantajımız var.”

“Örneğin?”

“Her şeyden önce, bir haritamız var.”

“Ama onların da haritası var,” dedi Miles.

“Evet var,” dedi Baltinglass, “hem de en iyi haritalardan biri. Gobi Çölü’nde olsalar çok işlerine yarardı.”

“Ama Gobi Çölü Çin’de, değil mi?”

“Yine haklısın Miles Efendi. Öyle görünüyor ki birkaç coğrafya dersini kaçırmışlar. O da, okula gitmişlerse.”

Miles güldü. “Diğer avantaj ne peki?”

“Ben, Miles Efendi. Ben çetin cevizimdir ve keçi kadar inatçıyım da. Bana boş yere Arabistanlı Baltinglass demiyorlar. Şimdi, bastonumu nerede bırakmıştım?”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

LAPANIN İÇİNDEKİ CEVHER

Güneşten pişmiş, kurum kaplanmış Miles Wednesday, meydanın ortasından neredeyse gökyüzüne kadar uzanan palmiye ağacını çeviren taş duvarın kenarına oturmuştu. Çevresinde, pazar yeri hareketliydi; tezgâhlar hurma, kuruyemiş, tuzlanmış balık ve kusursuz koniler halinde yığılmış rengârenk baharatlarla doluydu. Halılar, mücevherler, büyük gümüş kahvedenlikler, eyerler, tabureler, yılan derisi çantalar, sepetler, sandaletler ve cüppeler vardı. İnsanlar tezgâhların başına toplanmış, tezgâh sahipleriyle pazarlık ediyordu. Miles kalabalığın içinde Ufaklık'tan iz aradı. Kız bir süredir yoktu ve Miles onu tanınmaması için iki yaşlı yabancıyla birlikte göndermesinin iyi bir fikir olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Ufaklık olduğunu düşündüğü birinin, aniden Maviyürek'e dönüşmesini hatırlamak onu hiç sakinleştirmiyordu.

Arabistanlı Baltinglass bir süre, çocuk gibi kıpırdanarak Miles'la birlikte beklemişti. Sonra küçük bir oğlan çocuğu rehberleri olabileceğini söylediğinde, alçak taş duvar ateş kadar sıcakmış gibi üzerinden atlayıvermişti. "İkimizin birden burada içi doldurulmuş firavun

faresi gibi oturması anlamsız,” diye bağırıyordu. “Ben gidip bazı yük hayvanları için pazarlık etmeye başlayayım. Ufaklık gelir gelmez deve- ci Vahit’in orada beni bulun.”

Miles bir adamın, uzun bir zincirin ucundaki maymunuyla birlikte çömelmiş, oturmasını izliyordu. Maymun perendeler atıyor, sahibi ters çevirdiği fesiyle para topluyordu. Miles, Ufaklık’ın sesini, sanki yanı başında oturuyormuş gibi duyabiliyordu. Ufaklık orada olsa, bütün işi maymun yaparken parayı neden adamın aldığını sorardı. Miles’in dünyasında işlerin nasıl yürüdüğünü gördüğünde sık sık kafası karışıyordu, ama Miles’in Âlem’e yaptığı ziyaretler ona, Ufaklık’ın artık oraya da uymadığını göstermişti. İçine soğuk bir duygu işledi ve aniden Ufaklık’ın onunla palmye ağacının altında buluşmayacağını hissetti. Taş duvarın üzerine çıktı ve kaygı içinde kalabalığı taradı. Hâlâ Ufaklık’tan iz yoktu, ama Baltinglass’ın küçük rehberi, acil mesaj taşıyan ve onu teslim etmesi karşılığında büyük bir ödül vaat edilmiş birinin telaşıyla kalabalığın içinde yaklaşıyordu.

Oğlan nefes nefese, Miles’in ceketinin kolunu çekerek, “Benimle gelmen gerek,” dedi. “Beyaz gözlü efendi seni istiyor.”

Miles başını iki yana salladı. Oğlana güvenmesinin doğru olup olmayacağından emin değildi. “Burada arkadaşımı beklemem gerek,” dedi.

“Gelmen gerek,” diye tekrarladı oğlan. Ona emanet edilen mesajın sözlerini tam olarak hatırlamaya çalışarak kaşlarını çatı. “Efendi diyor ki, hain ve soytarısı kızı çalmış.”

Miles yumruk yemiş gibi nefesinin kesildiğini hissetti. Taş duvardan aşağı atladı ve oğlanın peşine takıldı. Oğlan, tıpkı Gümüşnokta’nın şimşeklerden kaçınabilmesi gibi, hızını kesmeden kalabalığın içindeki insanların çevresinden dolanabiliyordu. Koşarak meydanın kenarına gittiler ve dar bir sokağa girdiler. Oğlan döndü ve kalın kırmızı bir perdenin arasından geçti, Miles da peşinden.

Kendini gökyüzüne açık, hurma ağaçlarının gölgelendirdiği geniş, tozlu bir avluda buldu. Bir duvar boyunca uzun bir yalak uzanıyordu ve develer açgözlülükle su içmekteydi. Baltinglass avlunun ortasındaydı

ve beyaz entari giymiş, sarık takmış bir adamın elini sıkıyordu. Adamın derisi kavrulmuş kahve rengindeydi. Bembeyaz kaşları ve saat sekiz yirmiye gösteren bir saatin kollarına benzeyen beyaz pos bıyıkları vardı. Çenesi tıraşsızdı ve sakalları da beyazdı. Döndü ve Miles'a gü-lümsedi. "Hoş geldin delikanlı," dedi.

"Sen misin Miles?" dedi Baltinglass. "Kötü haberlerim var. Vahit biraz önce, hain ile soytarının tariflerine uyan iki adama iki deve satmış. Yanlarında onlarla yolculuk etmeye pek de hevesli görünmeyen küçük bir kız varmış."

Deve satıcısı ellerini açtı ve yüzünde çaresiz bir ifade belirdi. "Onu deveye bağladı düşmesin diye dedi onlar. Onlar gitti, ben çocuğu jandarmalara gönderdi, ama jandarmalar yüzmeye gitmiş." Omuzlarını silkti. "Ben ne yapayım?"

"Bu ne zaman oldu?" diye sordu Miles.

Vahit yine omuzlarını silkti. "Bir saat önce," dedi. "Belki daha az."

"Burada iki güzel devamız var, Sanem ile Haf," dedi Baltinglass Miles'a. "Eyerleri takıldı ve bol bol su içtiler. Hemen yola çıkabiliriz."

"Gobi Çölü'nün haritasına göre hareket ediyorlarsa, hangi yöne gittiklerini nereden bileceğiz?" dedi Miles.

Deveci başını iki yana salladı. "Bana bu harita gösterdi onlar," dedi. "Kagu nerede dedi, ama harita saçma. Ben onlara vaha yolu gösterdi. Ben o adamları sevmeyi, ama develer su içmek zorunda."

Baltinglass'ın satın aldığı iki deveye doğru gitti. Develer yerde diz çökmüştü. Biri karamel rengi, diğeri hemen hemen beyazdı. Vahit, karamel devenin yanağına dokunarak, "Sanem," dedi, "ve Haf. Onlara iyi bakın, tamam mı?" diye ekledi.

"Bize güvenebilirsin," dedi Baltinglass. "Develere ya da tükürüklerine yabancı değilim." Heybelerinden birini karıştırdı ve iki uzun bez parçası çıkardı. "Buraya gel," dedi Miles'a. Bezi becerikli bir biçimde, Miles'ın başını ve yüzünün büyük kısmını saklayacak şekilde sardı. Sonra aynısını kendisine de yaptı. "Doğru düzgün giyinecek zamanımız olmadı," dedi, "ama başlangıç için bunlar iş görür."

Develerin sırtında, rengârenk püsküllü dokuma battaniyelerin üzerine yerleştirilmiş yüksek eyerler vardı. Miles, Vahit'in yardımıyla

Sanem'in sırtına bindi; devecinin işaretiyle beraber, develer sallanarak ayağa kalktı. Develer kalkarken Miles neredeyse yere düşecekti.

"Eyer kaşını* tut," dedi Vahit. "Sanem'le konuş. Sesini tanımalı."

Devenin sırtından bakınca yer çok uzakta görünüyordu. Kaplanın sırtında olduğu zamana göre iki kat daha yüksekteydi. Miles hayvanın sırtında değil, bir eyerde oturmayı tuhaf buldu.

Baltinglass'ın sesi arkadan "Deh deh!" deyince develer hemen harekete geçti. Kırmızı perdeden geçip dar sokağa girdiler. Vahit'in küçük oğlu yanlarında koşuyordu. "Sizi Aktar vahası yoluna götüreceğim," diye bağırdı oğlan neşeyle ve kalabalık sokaklarda tırıs gitmeye başladılar. Yukarıdaki pencerelerden asılmış çamaşırlar başlarına sürtünüyordu. Kasabanın kıyısına geldiklerinde, peşlerine bir düzine çocuk, bir keçi ve iki köpek takılmıştı. Parke taşı döşeli bir yol çöle doğru uzanıyordu. İki yanda, araziye saçılmış alçak çalılar görünüyordu ve çöl yolun kapladığı yeri yeniden ele geçirmeye sabırsızlanırmış gibi, parke taşlarının üzerinde kum birikintileri vardı.

Yolda durdular, Arabistanlı Baltinglass başını yana eğdi ve çöl havasını derin derin içine çekti. "Buzdan dünyalarda kaydım, en derin ormanlarda buhar soludum," dedi, "ama düşlerimde hep çöle dönüyordum. Benim damarlarımda kum, ruhumda kızgın rüzgârlar var Miles Efendi, yanlış anlama olmasın."

"Bütün gün giderseniz, gece çökerken Aktar'a varırsınız belki," dedi oğlan. İki devenin sağrılarına birer şaplak attı ve "Bissalma," diye bağırdı. Sonra arkadaşlarıyla birlikte El Bab'ın gölgeli cadde ve sokaklarına döndü.

Güneş yükselmeye başlamış, gölgeleri kısaltmış, ilerideki yolun dalgalanmasına sebep olmuştu. Miles, Baltinglass'ın yaptığı sarıktan memnundu; kafasını güneşin sıcaklığından koruyordu. Develer yuvarlanırcasına koşmaya başlamıştı ve Miles dönüp arkasına baktığında liman ısıltılı ufukta çoktan kaybolmuştu. Bir süre sessizlik içinde develerini sürdüler. Miles önlerindeki ufku tarayarak Büyük Cortado, kurumlu ortağı ve tutsaklarından işaret arıyordu. Zaman zaman sıcak puslu havasında hoplayıp zıplayan minik şekiller görüyordu, ama

* Eyerlerin ön ve arka taraflarındaki çıkıntılı bölüm. [E. N.]

ne kadar uzakta olduklarını, deve sırtında birileri mi yoksa yalnızca yüksek kayalar ya da çölde yuvarlanan çalılar mı olduklarını kestirmek zordu.

Yavaşça çölün renkleri soldu ve her şey soluk sarı-mavi renkte görünmeye başladı. Miles'ın düşünceleri başka zamanlara ve başka yerlere kaydı. Kendini çardağın serin gölgesinde, iri yarı kıllı Hiç'in yanında, eskiden babası olan yaratığa gazete okurken buldu. Büyük malikânesinde yüzden fazla yetime ve bir o kadar kediye bakan Leydi Partridge'i, muhteşem sirkleriyle diyarı dolaşan üç küçük Bolsillo biraderi düşündü.

Sanem anırınca, kavurucu çöle dönerek devenin boynundan kayıp düşmekten tam zamanında kurtuldu. Yol, kurak manzaranın üzerinde soluk bir yara izi gibi kıvrılan dar bir patıkaya dönüşmüştü. "Aferin kızıma," diye gakladı çatlamış dudaklarının arasından.

Baltinglass devesini onunkinin yanına çekti ve ona bir matara uzattı. "İç," dedi. Su ılıktı ve hafif tatlıydı, ama Miles'a can suyu gibi geldi. "Gözünü aç da gölge bulalım," dedi Baltinglass. "Durup dolduralım."

"Doldurmak mı?" diye sordu Miles.

"Midemizi ve develeri," dedi Baltinglass. "Bir deve kendi koşum takımını ya da kafadaki şapkayı yiyebilir, ama gölge olan yerde onları otlatabileceğimiz bitkiler de olmalı. Bizim için biraz daha lezzetli bir şeyler ayarlarım."

Rüzgârın biçimlendirdiği bir kemerle biten, deve rengi kayadan bir çıkıntıya geldiler. Altındaki gölgede çalılık bitki kümeleri saklanmıştı. Her yerleri tutulmuş halde develerinden indiler; Arabistanlı Baltinglass heybelerde erzak aradı.

"Hiç kızarmış akrep yedin mi?" diye sordu.

Miles kaygıyla heybeye baktı. "Hayır," dedi.

"Ben de," dedi Baltinglass. "Ama kulağa korkunç geliyor. Burada kızarmış tavuk var."

Dar, gölge şeride oturdular ve Baltinglass'ın o sabah aldığı kebabların paketini açtılar. İki dolu su matarası vardı ve vahaya gece çökerken varmayı umduklarından, susuzluklarını giderdikten sonra da günün geri kalanına yetecek kadar suları kalıyordu. Miles çantasındaki harita

rulosunu çıkarıp izledikleri yolu inceledi. Altunda oturdukları taş kemer ince kalemle, minyatür olarak çizilmişti ve yanında, üzerine çarpı çizilmiş akrebe benzeyen bir resim vardı. Aktar vahasına giden yol işaretlerini ezberledi, sonra haritayı kaldırdı. “Umarım Ufaklık iyidir,” dedi.

“Sen onun için kaygılanma,” dedi Baltinglass. “O lapaya düşmüş cevherdir ve o ahmaklar ona diş geçiremez.”

Miles ayağa kalktı ve pantolonundaki kumları silkeledi. Kayaların altındaki göreceli olarak serin gölgeliğe kıvrılıp uyumaktan daha çok istediği bir şey yoktu, ama orada harcadıkları her saniye Ufaklık’ın daha da uzaklaştığını hissediyordu ve onu Büyük Cortado’dan kurtarmadan dinlenmeye niyeti yoktu.

Baltinglass’ın ayağa kalkmasına yardım ederek, “Onlara yetişemezsen onu nasıl geri alacağız?” diye sordu.

“En ufak fikrim yok,” dedi Baltinglass. “Kartları görmeden oynamayı prensip edinmişimdir.” Haf’ın eyerine tırmandı, deve uysallıkla ayağa kalktı. “Ama umarım bastonumu alıkoymuştur. Orada, durum gerektirirse o boyası kabarmış sirk yöneticisi üzerinde büyük etki bırakabilecek otuz santim uzunluğunda çelik gizli.”

“Ufaklık’ın Büyük Cortado’ya kılıç çekeceğini hayal edemiyorum,” dedi Miles, Sanem’in eyerine yerleşerek. Baltinglass’ın ne yapıp da devesini ayağa kaldırdığını merak etti.

“Ben de,” dedi Baltinglass. “O kızın benim eski kılıcımdan çok daha incedelikli, çok daha keskin silahları var. Dahası,” dedi, “o kertenkeleyi şişleme işini bana bırakacağını umuyorum.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

SÜRPRİZ FİL

Halatla bağlanmış, deveye yüklenmiş ufak yumuşakkanat eyerde mümkün olduğunca büzülerek, Doktor Tau-Tau'nun gölgesinde güneşten kaçınmaya çalışıyordu. Bilekleri arkasında sıkı sıkı bağlanmıştı ve halatın diğer ucu sıkıca eyere düğümlenmişti. Doktor Tau-Tau eyerinin üzerinde deli gibi terliyordu ve koku, Ufaklık'a bir seferinde Partridge Malikânesi'nin mutfağındaki bir dolabın arkasında bulunduğu çürümüş soğanı hatırlatıyordu. Burnunu kırıstırdı ve çiçekleri yaratan arıların şarkısını anımsamaya çalıştı.

Arada bir falcıyı uyanık tutmak için adamın sırtına kafa atmak zorunda kalması da pek yardımcı olmuyordu. Muhtemelen devesini vahşi tekmelerle mahmuzlayan ve ısıtme sınırından çoktan çıkmış olan Büyük Cortado'nun biraz arkasında kalmışlardı. Tau-Tau deveden düşerse, bu kesinlikle onun sonu olurdu.

Şimdi, Ufaklık'ın Doktor Tau-Tau'dan kurtulmanın daha iyi olacağını düşüneceğini sanabilirsiniz, ama o düşünceli bir kızdı ve Tau-Tau düşerse durumunun daha iyi olmayacağını hemen fark etmişti. Her

şeyden önce, kızgın güneşin altında bir devenin sırtında bağlıydı ve su, gölge ve kendini kurtarma fırsatından yoksun kalacaktı. Dahası, kimsenin bu şekilde ölmesini istemezdi, Doktor Tau-Tau gibi tehlikeli derecede bencil ve kibirli bir adamın bile. Bir Uyku Meleği'nin çölün o bölgesini ziyaret etmek için sebebinin olmasını da istemezdi. Şimdilik çürük soğanlarla idare etmek zorundaymış gibi görünüyordu.

Miles'in o anda nerede olduğunu merak etti. Onun ve Baltinglass'ın peşlerinde olduklarından, gelebildiklerince hızlı geldiklerinden emindi, ama onun kaçırıldığını fark edene kadar ne kadar zaman kaybettiklerini bilmesi imkânsızdı. Ufaklık iki yaşlı hanımın bir otel bulmasına yardım ettikten hemen sonra Büyük Cortado'yla karşılaşma talihsizliğine uğramıştı. Sirk yöneticisi onu kolundan yakalayıp devecinin yerine sürüklerken ve ağzını açtığı takdirde dövmekle tehdit ederken kimse aldırış etmemişti. Ufaklık develeri uyarmaya çalışmıştı, ama Cortado onun ne yapmaya çalıştığını anlamış gibi, kolunu öyle sıkı-mıştı ki, vazgeçmek zorunda kalmıştı.

Şimdi susamıştı ve başı dönüyordu. Bütün su mataraları Büyük Cortado'nun heybelerindeydi ve Ufaklık birazdan sıcaktan bayılacağını düşünüyordu. Son gücünü kullanarak Tau-Tau'nun sırtına, bir keçinin bile gurur duyacağı bir tos attı.

“Ne?” diye mırıldandı Tau-Tau. O anda elektrik ateşleri tarafından kuşatıldığı ve kızarmış ekmek kırıntısı dolu bir küvetin içinde sade kraker yediği hayalini görüyordu. “Ne oyun oynuyorsun çocuk?”

“Düşmek üzereydin,” dedi Ufaklık.

“Saçma!” diye mırıldandı Tau-Tau, pek de ikna edici olmayan bir sesle. “Benim kadar deneyimli bir adam... ne kadar çok yolculuk etsem azdır. Yakında otelde oluruz.”

“Eminim bir şeyler içmek istersin,” dedi Ufaklık.

“Evet evet, masala çayı alayım,” dedi, kraker rüyasının etkisinden tam olarak kurtulamamış olan Tau-Tau.

“Bütün su Büyük Cortado'nun heybesinde,” dedi Ufaklık, “ama o da çok ileride.”

Doktor Tau-Tau bir çabayla doğruldu ve gözlerini kısarak uzaklara baktı. Başında güneşten solmuş fesi dışında hiçbir şey yoktu ve bu onu

güneşten koruyamıyordu. “Bu o mu?” diye gakladı kızgınlıkla. “Kilometrelerce uzakta! Bu hayvan çok yavaş.”

“Boş ver,” dedi Ufaklık. “Hızlı deveyi en önemli kişiye vermek bir çöl geleneğidir.”

Doktor Tau-Tau eyerde kızgınlıkla doğruldu. “Rezalet!” dedi. “Ben dünyanın en önde gelen kâhiniyim. O ise tımarhane kaçkını işsiz kalmış bir artist. Daha iyi bir deveyi hak eden biri varsa, öyle görünüyor ki o kişi benim. Daha iyi bir deve,” dedi, “hak ettiğim şeyin ta kendisi.”

Ufaklık kendi kendine gülümsedi. Güvenli bir mesafe ve büyük bir susuzluk Doktor Tau-Tau’nun Büyük Cortado’dan ne kadar korktuğunu unutmamasına yardımcı olmuştu anlaşılan. Ufaklık, yetişkinler ne kadar öfkelenirse, onları normalde akıllıca bulmayacakları şeyler yapmaya ikna etmenin o kadar kolay olduğunu öğrenmişti.

“Haklısın,” dedi. “Muhtemelen o bunu düşünmedi. Eminim sen ona söylediğinde sana katılacaktır. Bu arada, bu devenin daha hızlı gitmesini sağlayabilirim sanırım. Ben birkaç... deve sesi biliyorum.” Deveyle biraz konuşarak ona, arkadaşına yetişip yetişemeyeceğini sordu, böylece biraz su içebileceklerini açıkladı. Hayvan onu duyduğuna şaşırılmış olsa da belli etmedi, bunun yerine homurdandı ve yuvarlanırcasına koşmaya ve peşinde küçük kum bulutları bırakmaya başladı. Bir süre sonra, Ufaklık yavaş yavaş Büyük Cortado’ya yetişmekte olduklarını gördü. Arkasına bağlı kolları ağrımaya başlamıştı ve sırf tozdan yanan gözlerini ovalamak için bile olsa, onları kurtarabilmek için her şeyi verirdi. “Her şey sırayla,” dedi kendi kendine.

Çok uzaklarda, burada kendi evindeymiş gibi hisseden Arabistanlı Baltinglass yüzüne sardığı kumaşı gaga burnundan indirerek havayı kokladı. “Yakında su var,” dedi. “Vahayı görebiliyor musun Miles Efendi?”

Miles güneşin sıcaklığından dolayı daldığı uykudan irkilerek uyanı ve ufku taradı. “Sanıyorum,” dedi, “ama bütün akşam ağaçlar gördüm ve biz yaklaştığımızda kayboluyorlar.”

“İşte burada koca bir burun işe yarıyor,” dedi Baltinglass. “Gözleri kandırmak, burnu kandırmaktan daha kolaydır.”

“Şimdi bir sürü palmiye görebiliyorum,” dedi Miles.

“Aktar büyük bir vahadır,” dedi Arabistanlı Baltinglass. “Orası çadır bezinden bir köydür. Yaklaşırken gözlerini açık tutsan iyi olacak. Cortado ile Tau-Tau buradaysa onları şaşkın fil unsuruyla yakalamak isteriz.”

“Şaşkın fil unsuru?..”

“Evet,” dedi Baltinglass. “Şaşkın bir filin küçük bir çadıra neler yapabildiğini hiç gördün mü?”

“Biri geliyor,” dedi Miles. Lacivert entari giymiş, başlarına kumaşlar sarmış iki binici geliyordu ve onlar yaklaştığında Miles deve değil, at sürdüklerini gördü. Gelenler durdu ve meraklarını saklama ihtiyacı hissetmeden onları inceledi.

“Siz yabancısınız,” dedi adamlardan biri. “Adlarınızı ve işinizi bildirin.”

“Kim bilmek istiyor?” diye sordu Baltinglass. Dizginler üzerindeki parmakları seğiriyordu. Miles onun bastonunu özlediğini düşündü.

“Efendimizin adı Kadın el Arfam’dır. Vahanın konukseverliğini kiminle paylaştığını bilmek istiyor. Bu karışık zamanlarda, dışarıda pek çok alçak eşkıya var.”

Baltinglass bir anlığına görmeyen gözlerle adama baktı, sonra Miles’a doğru eğildi ve eliyle ağzını gizleyerek fısıltıyla konuştu. “Bu adam masal kitabı gibi konuşuyor. Aynı şekilde yanıt vermek en iyisi, hı?” Sırtını dikleştirdi. “Yorgun gezginleriz biz, Ey Tetikte Olan. Kimseye zararımız yok ve efendinizin konukseverliğini kabul etmek bize şeref verir.”

Yabancı kafasını kaşıdı. “Selamımın anlamı tam olarak bu değildi yorgun gezgin,” dedi, biraz daha az özgüvenli bir sesle.

“Efendiniz yüce ve konuksever değil mi?” dedi Baltinglass.

İki atlı fısıldaşarak konuştular; sonra bir tanesi atını çevirdi ve dört-nala, palmiyelerin arasına dikilmiş geniş bir çadıra doğru sürdü. Kalan atlı mahcup bir sessizlik içinde onlara bakarak durdu. Atı onun yerine

yeri dövüyor, kıpırdanıyordu. Fazla zaman geçmeden ilk adam döndü. “Efendimiz onunla çadırında yemek yemenizden şeref duyacak,” diye bildirdi.

“Yolu göster bakalım,” dedi Baltinglass.

Atlının peşinden vahaya indiler. Akşam çöktükçe hava hızla serinlemekteydi. Nem hissi derisine dokunduğunda Miles, hiç bu kadar hoş bir şey hatırlamadığını düşündü. Arfam’ın çadırının yakınındaki berrak göletten su içen keçi sürüsü, diğer uçtaki zarif antilopların yansıması gibiydi. Yolculuğun bitkinliği akşamın huzurunda silinmekteydi, ama Miles Ufaklık’ı arayışlarında geride kalma fikri yüzünden huzursuzdu. “Fazla oylanmak istemeyiz, değil mi?” dedi Baltinglass’a alçak sesle.

“İstemeyiz,” dedi Baltinglass, “ama A noktasından B noktasına giden en kısa yol her zaman düz bir çizgi değildir Miles Efendi.”

Develerinden indiler ve iki küçük oğlan çocuğu belirerek yorgun hayvanları suya götürdü. Lacivertlere bürünmüş karşılama komitesi de çadır kapaklarını açtı. Baltinglass ayakkabılarını çıkardı ve Miles da onu taklit etti.

“Girin lütfen,” dedi gür bir ses içeriden. Miles, Baltinglass’ın kolunu hafifçe tuttu ve çadıra girdiler. Uzun, alçak bir çadırdı, bir dizi yağ lambasıyla aydınlatılmıştı. Duvarlar girift dokumalı kumaşlardan oluşmuştu ve tütsü çubuklarından tavana kadar kıvrıla kıvrıla ince dumanlar yükseliyordu. Tavan kumdan ağarmış kalın tahtalarla desteklenmişti.

Ses, sakalı olan, ama bıyığı olmayan yaşlı bir adama aitti. Adam geniş, dikdörtgen bir minderde oturuyordu. Miles adamın yüzünün çivit rengi olduğunu görünce hayrete kapıldı, ama gözlerini dikip bakmamaya çalıştı. Adam konuksever bir hareketle kollarını açtı. Karşısındaki minderi göstererek, “Gelin gelin, oturun,” dedi. Minderlerin arasına bir örtü serilmişti ve üzerinde çeşit çeşit yemekler, meyve dolu bir çanak ve büyük bir nargile vardı.

Konukları izlerken Miles, Baltinglass’ın mindere yerleşmesine yardım etti. “Sen körsün dostum,” dedi adam.

“Hem de domuz paçası kadar,” dedi Baltinglass.

“Ama sana rehber olacak bir bastonun yok,” dedi Kadın el Arfam. “Bir bastonu beslemek bir oğlan çocuğunu beslemekten daha kolaydır kuşkusuz.” Miles’a bakarak gülümsedi. Aynı anda hem gülümseyebilen hem de kaş çatabilen yüzlerden birine sahipti. Bunun sebebi muhtemelen kaşlarının kalın olmasıydı. O kaşlar yerinden alınıp komodin e konsa bile kaş çatmaya devam ederdi.

“O konuda haklısın,” dedi Baltinglass, “ama bir baston ağaca tırmanıp elma toplayamaz.”

Mavi adam tel çerçeveli bir gözlük aldı ve onları burnuna kondurdu. Baltinglass’a dikkatle baktı. “Eğer kaba bir soru olmayacaksa efendi,” dedi, “nasıl kör oldun?”

“Daha çok aptallık yüzünden,” dedi Arabistanlı Baltinglass. “Kafamda bakır şapkayla fırtınalarda dışarıda durmak gibi kötü bir alışkanlık edindim.”

“Tepesinde sivri bir çivi bulunan kubbe şeklinde bir şapka mı?” dedi Kadın el Arfam. Uydurulmuş uydurulacak en komik şakayı duymuş gibi kocaman bir kahkaha attı. “Seni çok sık düşündüm Baltinglass dostum, ama söylemeye utanıyorum, ilk adını hatırlayamıyorum.”

“Ben de öyle,” dedi Baltinglass. “Arabistanlı Baltinglass iş görür. Arkadaşıma da Miles diyorlar.”

Miles şaşkınlık içinde Baltinglass’a baktı. “Herkesi tanıyor mu?” diye sordu merakla. “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi ev sahiplerine, görgülü davranmayı akıl ederek.

“Ben de öyle. Lütfen buyurun,” dedi Kadın. Elini önlerindeki zengin sofraya doğru sallarken gülümsemesi daha da genişledi. “Birbirimizi son gördüğümüzden beri başına neler geldiğini anlatmalısın Baltinglass.” Miles’a döndü. “Onu keçilerimden birini öldürdüğü için kellesini uçurmakla tehdit ettiğim sırada tanıştık,” diye açıkladı neşyle kaşlarını çatarak. “Sonra ona yıldırım çarptı ve bu benim için büyük bir şanstı.”

“Bunu benim de aynı şekilde gördüğümünden emin değilim,” dedi Baltinglass, ağzını hurmalarla doldurarak.

“Evet haklısın,” dedi ev sahipleri, “ama yine de, bir kez daha karşılaşmamız şanstı.”

“Sana borcum olan keçiyi arıyorsan, hiç şansın yok,” dedi Baltinglass. “Pazar günü giydiğim pantolonda bırakmış olmalıyım.”

“Tam tersine, asıl benim sana büyük borcum var,” dedi mavi adam. Baltinglass’ın göremediğini unuttu ve elini savurarak çadırının içindekileri gösterdi. Rengârenk kumaş topları, süslü eyerler, ahşap oymalar, zengin halılar, girift gümüş işlemeli deri sandıklar ve bir sürü başka pahalı mal vardı. Hepsine yüksek bir tünekteki, gökkuşağı renklerine sahip bir papağan komitesi göz kulak oluyordu. “Sana iyilik yapma fırsatı verildikten sonra tanrılar bana nimetlerini ölçsüzce akıttı. Denediğim her şeyde başarılı oldum. Keçilerim çölsıçanları gibi çoğaldı ve kısa zamanda güzel develerden koca bir sürüm de oldu. Burada gördüğünüz bunca servet, tıpkı çölde yetişen bir çiçek gibi, o andan itibaren büyüdü.”

Ellerini çırpıttı ve bir hizmetkâr gümüş bir kahvedenlikle içeri girdi. “Bu yüzden,” dedi Kadın el Arfam, “bu iyiliğin karşılığını vermeme izin vermelisin. Ne istediğini söyle, yeter. O kadar çok pastada parmağım var ki, karşılayamayacağım pek az talep var.”

“Bu durumda, büyük bir kadeh cin, yeni bir kılıç ve rahat bir yatak bugünü güzelce bitirmeme yardımcı olur,” dedi Baltinglass.

“Gerçekten yolumuza devam etmemiz gerek,” dedi Miles. “Kayıp bir arkadaşımızı arıyoruz.”

“O zaman yola erken çıkmalısınız,” dedi Kadın, “ama ilk önce dinlenmeniz gerek. Arkadaşınız nasıl kayboldu?”

Miles Baltinglass’a baktı, ama bu sırada Baltinglass minik bir fincandan hõpürdeterek koyu kahve yudumlamaktaydı. “Tanıdığımız iki adam tarafından kaçırıldı,” dedi Miles. “Burada, vahada olabileceklerini düşünüyoruz.”

Kadın el Arfam gülümsedi. “Bu gerçekten şans!” dedi ve mavi adamın bir palmiye ağacının altında kalıp dümdüz olmayı da şans sayıp saymayacağını merak etti. “Bana arkadaşınızın eşkâlini verin. Adamlarım

her yeri köşe bucak arar. Eğer buradaysa onu bulur suçluları da yakalarız.”

“Onlar tehlikeli adamlar,” dedi Miles, ev sahiplerini uyarması gerektiğini hissederek.

Kadin el Arfam sevinçle ellerini çırpı. “Benim hizmetkârlarım da öyle!” Gülümsedi. “Sen hiç kaygılanma genç Miles. Arkadaşın buradaysa onu bulacaklardır. Yüzleri mavileşene kadar aramak zorunda kalsalar bile.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

KÂBUS GELİN

Çatlamış, üşümüş, giysileri eyer yüzünden aşınmış Doktor Tau-Tau keskin rüzgârda, ince gömleği içinde titriyordu. Gündüz güneşten korunacak şekilde giyinmemiştir. Geceye ise tamamen hazırlıksız yakalanmıştır. Vahadaki kısa molaları sırasında vücudunun kaybettiği suyu yenilemiştir, ama uzun yolculukları sırasında her yerini kaplayan ter, derisinin üzerinde donmaktaydı. “Durmamız gerek,” dedi, takırdayan dişlerinin arasından. “Benim konumumda bir adamın dilenci gibi yolculuk etmesi beklenemez.”

“Senin sahip olduğun tek konum buz gibi popoyla bir devenin tepesine tünemiş olmak,” diye terslendi Cortado, dişlerinin takırdamasını önlemek için çaba harcayarak. Yine de, bu noktada o da kendi devesinin sırtında kalmakta güçlük çekiyordu, bu yüzden mola vereceklerini duyurdu ve hayvanları dikenli bir çalıya bağladı. Develer hemen çalıyı yemeye başladı. Cortado, Tau-Tau’yu kuru bitki toplamakla (bu ıssız yerde başka türden bitki yok gibiydi) ve ateş yakmakla görevlendirdi, sonra Arabistanlı Baltinglass’dan çaldığı haritayı çıkardı. Bir süre

kaşlarını çatarak, kendi kendine mırıldanarak ve kalan tek gözünü odaklamaya çalışarak haritaya baktı. Haritaya işlenmiş görünen yol işaretlerinin yanından geçmişlerdi, ama hepsi yanlış yerlerde ya da yanlış tarafa dönük görünüyordu. Diğerleri hiç tanıdık gelmiyordu. Haritayı baş aşağı çevirdi, ama bu da işe yaramadı.

Cortado haritayı katladı ve hâlâ Tau-Tau'nun devesinin eyerine bağlı olan ve tuhaf bir biçimde neşeli görünen sirk ucubesini kontrol etti. "Bileklerimi arkamdan değil, önümden bağlayabilir misin acaba?" diye sordu kız, sinir bozucu derecede cesur bir gülümsemeyle. "Böylece uyuyabilirim."

"Yüzüstü yatabilirsin," dedi Büyük Cortado kötü kötü. Ama kötü davranmak ona beklediği tatmini vermedi. Uyku tulumunu devenin eyerinin arkasından alıp kayalık zeminde biraz rahat etmeye çalışmak sinirlerinin daha da bozulmasına sebep oldu. Ölü bir ırmağın yatağını izleyerek dolana dolana kayaların arasında uzanan kemik kadar kuru bir vadideydiler. Vadi boyunca rüzgâr, ısıklık çalarak dolanıyor, ateş ne kadar ısı verebiliyorsa, Cortado'ya faydası olmadan alıp götürüyordu. Bu çok da uzun sürmeyecek, dedi kendi kendine. Yakında kürklü, korkulan, çizgili bir varlık olacaktı, gün be gün tahammül ettiği aşağılanmalardan kurtulacaktı.

"Doktor Tau-Tau'nun Kaplan Yumurtası'na hâkim olmasına izin vermen çok cömert bir davranış," dedi kız, Cortado'nun düşüncelerini keserek.

Büyük Cortado tek dirseğine dayanarak doğruldu ve dik dik Ufaklık'a baktı. "Sen o konuda ne biliyorsun?" diye sordu sertçe.

"Ah, çok değil," dedi Ufaklık. "Yalnızca Doktor Tau-Tau'nun anlattıklarını."

"Ne anlattı?" diye sordu Cortado, merakını belli etmemeye çalışarak.

Ufaklık omuzlarını silktilti. "Kaplan Yumurtası'nın yeni efendisine alışması için bir hafta gerektiği hakkında bir şeyler. Senin bunu benden daha iyi bildiğinden eminim."

"Elbette," dedi Büyük Cortado. Bu, kulağına hiç de hoş gelmemişti. Bir şekilde bu ucubeden daha fazla bilgi sızdırmalıydı. Uyku tulumundan çıktı ve Ufaklık'ın oturduğu yere yürüdü. "Ayağa kalk,"

dedi. Ufaklık'ın bileklerindeki ipi çözdü, sonra bileklerini önden bağladı. "Bu, iş görmeli," diye mırıldandı. Uzun zamandır en ufak iyilik yapmamıştı ve bu, ayakkabılarını yanlış ayaklarına geçirmiş gibi, garip bir histi. Aniden sırtını döndü ve tulumuna girdi.

"Teşekkür ederim," dedi Ufaklık.

"Tau-Tau yalnızca Yumurta'yı benim adıma taşıyor," dedi Cortado. "Bir işe yarasa da olur."

"Ama Yumurta onu taşıyan kimseye bağlanacak," dedi Ufaklık, şaşırılmış gibi yaparak.

Sirk yöneticisi kaşlarını çattı. "Bu seni ilgilendirmez," dedi. "Uyu ve bütün bunları boş ver."

"Sen öyle diyorsan," dedi Ufaklık. Gözlerini kapattı ve derin derin nefes almaya başladı, ama Doktor Tau-Tau nefes nefese ateşin başına dönüp, bir kucak dolusu toz ve dalı üzerine bırakarak alevleri boğduğunda Ufaklık hâlâ uyanıktı.

"Sen ahmağın tekisin Tau-Tau," dedi Büyük Cortado soğuk bir sesle. "Şimdi cebindeki o şeyi bana ver," dedi sesini alçaltarak.

"Hangi şeyi?.." dedi Doktor Tau-Tau kuşkuyla.

"Kaplan Yumurtası'nı, seni aptal! Onu bana ver ve uyku tulumunu getir. Güneş doğmadan kalkacağız ve ben senin akşam akşam uyuklarken devenden düşmeni istemiyorum."

"Kaplan Yumurtası bende kalmalı," diye itiraz etti Tau-Tau. "Ne de olsa bu konuda uzman olan..."

Falcı uzmanlığını açıklama fırsatı bulamadan Büyük Cortado'nun sesi onun sözünü ustura gibi kesti. Tartışma kabul edecek bir ses değildi. "Onu bana ver Tau-Tau, yoksa öğlen seni bizzat kazığa bağlarım ve akbabalara yaldız kenarlı davetiyeler gönderirim."

Gözleri kurumuş, eklemleri kumlanmış Miles Wednesday uyanık yatıyor, rüzgârın palmiye yaprakları arasında dolanırken fısıldadığı deniz masallarını dinliyordu. Geceyi geçirmeleri için onlara bir çadır verilmişti ve normalde o çadırda uyuyan hizmetkârlar su kıyısında, develerle birlikte uyuyordu. Miles, Kadin el Arfam'ın adamlarının vahada gizli gizli Ufaklık'ı aradığını bilse de, sık sık uykusundan

uyanıyordu. Gece, Ufaklık'tan iz bulunamadan ilerlerken, Miles kovalamacalarına devam etmek için sabırsızlanmaya başlamıştı. Diğer yandan Baltinglass geç saatlere kadar ayakta kalmış, bir süre Kadın ile birbirlerine hikâyeler anlatmışlardı. Şimdi de diğer yatakta, yepyeni, fildişi kabızalı bir kılıca sarılarak, bebek gibi uyuyordu.

Miles huzursuzluk içinde döndü ve içeri düşen meşale ışığı şeridine bakarak üzerinden bir akrep geçmesini bekledi. Ancak akrep yan yan görüş alanına girdiği zaman, onun belireceğini nasıl olup da bildiğini merak etti. Bu anı daha önce yaşamış gibi hissetti, ama tersten. Aynı akrebi daha önce de gördüğünü hissetmiyordu; onu göreceğini bilmişti. Meşe Cücelerinin önderi Büzüşmüş Kişi'nin onda gördüğü "uzak gözlerin" bu olduğunu biliyordu. Uzak gözlerin nasıl işlediğini bilmiyordu, ama yalnızca yakında tehlike varken oluyordu, bu yüzden nefesini tuttu ve dinledi.

Duygu güçlenince sessizce sivrisinek ağının altından çıktı ve çadırın diğer tarafına süzüldü. Tehlikeli olan akrep değildi. Akrep onu görünce kaçıp, çadır kapağının altında kaybolmuştu. Başka bir şey vardı, ama Miles ne olduğunu bir türlü çıkartamıyordu. Baltinglass'ın yatağının ayakucunda çömeldi ve ne olacağını hatırlamaya çalıştı. İşte bu! Çadır duvarında bir gölge vardı. Birkaç dakika sonra kumaştan içeri uzun bir kılıç daldı ve biraz önce yatığı yere saplandı.

"Baltinglass!" diye fısıldadı Miles, uyuyan kâşifin kaburgalarını sertçe dürtükleyerek. Bunun yaşlı adamda olası en kötü tepkiyi uyardıracağını biliyordu elbette, istediği de tam olarak buydu. Baltinglass boğuk bir narayla yataktan fırladı ve fildişi saplı kılıç, baston biçimindeki kınından çıkıp havada uğuldarken Miles eğildi. Aynı anda, yüzüne bez sarmış bir şekil çadır duvarındaki uzun yarıktan içeri girdi ve iki kılıç, sahipleri elektrik yüklüymüş gibi, kıvılcımlar saçtı. Hızla kalkarken sivrisinek ağı Baltinglass'ın başına dolanmış, kâbuslardan fırlamış bir geline benzemesine neden olmuştu. Bu onu engellemiyordu, çünkü onun savaş tekniği rakibinin olabileceği yerlere doğru şaşırtıcı bir hızla hamleler yapmaktan ibaretti, ama suikastçıya oldukça korkutucu gelmiş olmalıydı.

Miles hemen ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmüş, çabucak yabancının arkasına doğru emeklemişti. Kâbus gelinin peçesi aklına bir fikir getirmişti. İki savaşçı birbirlerinin çevresinde dolanıp, Baltinglass

havayı minik dilimler halinde doğrarken ve diğer adam dikkatle açık ararken Miles, gizlice kendi sivrisinek ağını çengellerinden çıkardı ve iki adama yaklaştı. Onu yabancıнын üzerine atıp, aynı anda Baltinglass'a bağırarak uyarmayı planlamıştı. Ağ sağlam değildi, ama şansları varsa ikisi suikastçıyı yardım gelene kadar tutabilirdi.

Yabancı atıldı, ama Baltinglass'ın kılıcı onu bir kuşa rastlamış pervane gücüyle karşıladı. Suikastçı şaşkınlıkla homurdandı, ama daha o ya da Miles eyleme geçmeden Baltinglass beklenmedik bir şey yaptı. Kılıcını savurmayı bıraktı ve "Bunun için fazla yaşlıyım!" diye mırıldandı. Sonra uzun iç donunun belinden süslü bir tabanca çekti ve rakibinin bulunduğu yöne doğru bir atış yaptı.

Miles tekrar yere çöktü. Suikastçı boynunu tutarak geriledi, Miles'a takıldı ve güm diye boş yatağın üzerine düştü. Açılır kapanır yatak, incisini koruyan bir midye gibi adamın üzerine kapandı.

"Bu iş gördü," dedi Baltinglass nefes nefese, bütün ağırlığıyla kendi yatağının üzerine çökerek. "Öldü mü?"

"Sanmıyorum," dedi Miles. Yabancı kendini kurtarmak için çabalıyordu, ama Baltinglass'ın atışı koşuşturma ve bağırma sesleri getirmişti. Bir sürü adam yuvarlanırcasına çadırın kapısından içeri dolmuştu.

"Sen öldün mü Miles Efendi?" diye bağırды Baltinglass şamatanın üzerinden.

"Hayır," dedi Miles, "yalnızca uzanıyorum." Aslında, başka seçeneği yoktu. Kadın el Arfam'ın adamlarından ikisi onu yere mıhlamıştı ve diğerleri örtülü saldırgan ile Baltinglass'ın üzerine atlamıştı. Neyse ki Baltinglass'a o gecelik o kadar çatışma yetmişti.

Miles, Baltinglass ve suikastçı zorla ayağa kaldırıldı ve ev sahiplerinin yandaki çadırına götürüldü. Mavi adam her zamanki yerinde oturuyordu, ama saçları papağan sorgucu gibi havaya kalkmıştı, entarisinin düğmeleri açıktı. Bu amaç için yapılmış görünen kaşların altından konuklarına ve saldırganı dik dik baktı. "Bu adamların paketini açın," diye emretti.

Sivrisinek ağı ve uzun siyah kumaş açıldı, Miles suikastçının yüzünü görünce şaşkınlıkla inledi. "Kaptan Tripoli!" dedi.

"Sana içten bir özür borçluyum Bay Wednesday," dedi kaptan. Adamın boynunda, merminin sıyırdığı yerde koyu renk bir çizgi

vardı. “Size de Bay Baltinglass,” diye ekledi, “ama böylesine... sıra dışı bir kılıç dövüşünü kaçırırsam da üzülürdüm.”

“Ama... neden?” dedi Miles. Şaşkınlıktan titremeye başlamıştı.

“Üzücü bir hata,” dedi kaptan. “Gemimi yok eden iki adam olduğunuzu sandım.”

“Burada deli olan benim sanıyordum,” diye bağırdı Baltinglass. “Bizi o iki serseriye nasıl benzetirsin?”

“İki konuğumu da öldürmeyi planlıyordun, ama kimse bir çizikten daha kötü yara almadı, doğru anlamış mıyım?” diye sözünü kesti Kadın el Arfam.

“Bu şanslı bir durum değil mi, Bay Arfam?” dedi Miles.

“Gerçekten de ikiniz için öyle,” dedi Kadın, “ama saldırgan için o kadar şanslı olmayacak, çünkü kafasını kaybedecek.”

“Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum,” dedi Miles. “O aslında bizim de yakalamak istediğimiz adamların peşindeydi.”

“Eğer öyleyse,” dedi mavi adam, Kaptan Tripoli’ye hitaben, “neden iki konuğumu öldürmeye çalıştın?”

Kaptan, askeri mahkeme karşısındaymış gibi dimdik durdu. “Vahaya geldiğimde iki yabancıнын hizmetkârların çadırında uyuduğu haberi duydum,” dedi, “onların üç başka yabancıнын peşinde olduğunu söylüyorlardı; iki adam ve küçük bir kız. Küçük kızla adamların, develerini suladıktan sonra yola devam ettiklerini de duydum. Yola devam eden yabancıların buradaki dostlarım olduğunu düşündüm, dolayısıyla vahada kalanlar da Cortado ile Tau-Tau, yani gemimi yok eden kundakçılar olmalıydı.”

“Bu, tuhaf bir bakış açısından değerlendirilince mantıklı gelebilir,” dedi Baltinglass. “İtiraf etmeliyim, ben de küçük çekişmemizi heyecan verici buldum. Ama seni vurduğum için hiç de üzgün değilim. Sana, ilk vuran olmayı öğretmiştir.”

Çölün mavi adamı parmaklarını kenetleyerek bir süre düşündü. “Korumam altındaki yolculara saldırma suçunu işlediğin için, bir sonraki dolunaydan önce on iki keçi, altı deve ya da dört beyaz deve ceza ödeyeceksin. Kılıcın ancak buradan ayrılırken iade edilecek. Borcun süresi dolana kadar canlı bir hayvanla ödeme yapmazsan, yerine kelleni alacağım.”

“Ya da başına yıldırım düşebilir,” diye mırıldandı Baltinglass. “Bende işe yaradı.”

Vahaya geldiklerinde onları karşılayan atlılardan biri sözünü kesti. Eğilerek çadır kapağından içeri girip, “Affedersin efendi,” dedi. “Su için mola verdiklerinde iki yabancıya yol tarif eden bir oğlan buldum.”

Ardından, ciddi bakışlı bir çocuk girdi. “Yabancıların develerine yardım ettim,” dedi. “Yanlarında küçük bir kız vardı, ama deveye bağlıydı ve inemiyordu. Bana bir harita gösterdiler, ama ben anlamadım. Bana Kagu yolunu sordular.”

“Sırtı takip etmeleri gerektiğini söyledin mi?” diye sordu Kadın el Arfam.

Oğlan başını iki yana salladı. “Vadiden gitmelerini söyledim,” dedi.

“Vadi yılan gibi kıvrılır,” dedi Kadın. “Neden onları uzun yoldan yolladın?”

“Çölü anlamıyorlardı,” dedi çocuk, “ve güneşten korunmuyorlardı. Kaybolmasınlar ve en azından gölge bulabilsinler diye öyle söyledim.”

“Akıllıca davranmışsın,” dedi Kadın.

“Bizim için de şans oldu,” dedi Kaptan Tripoli.

“Onlara yardım ettiğim için üzgünüm,” dedi çocuk. “Bana hakaretten başka bir şey bırakmadılar ve yakınlara develerine binip gittiler.”

“Adın nedir çocuk?” diye sordu Kadın.

“Adım Nasır, efendim.”

“Çadırımın ucuna git Nasır ve kendine, iyiliğin karşılığında alman gereken bir ödül seç. Yardım ettiğin adamların da hakaretleri karşılığında ödüllendirileceklerinden emin ol.”

Oğlan başını sallayarak teşekkür etti ve Miles’a döndü. “Sen Miles mısın?” diye sordu.

“Evet,” dedi Miles.

“Adamlar başlarını ıslatırken kız sana iletmem için bir mesaj bıraktı,” dedi Nasır. “Dedi ki, gözleri açık, pençeleri keskinmiş. Ama ben pençe göremedim.”

“Göremezsın,” dedi Miles, gülümseyerek. “Yalnızca gerekli olduğunda çıkıyorlar.”

YİRMİNCİ BÖLÜM

UCUZ SİHİRBAZ

Kurşunkalem kadar kara, çölde yetişmiş Kaptan Tripoli, kılıcı belinde, kaptan apoletleri heybesinde, kavurucu sıcağın içinde devesini mahmuzluyordu. Zihni bir ok gibi amacına doğrultulmuştu ve geceleyin çadıra girişindeki kaba hareketler, kararlılıkla eyleme geçmekten hoşlanan bir adam olduğunu gösteriyordu. Miles, Kaptan Tripoli avlarına ondan önce ulaşırsa işlerin hızla kontrolden çıkmasından korkuyordu.

Baltinglass yanında deve sürüyor, arada bir başı önüne düşüyordu, ama kayıp devesinden düşecekmış gibi de görünmüyordu. Kadın el Arfam onları çöle uygun bir biçimde donatmıştı. Şimdi üstlerinde yeni çivit rengi baş sargıları ve rahat entariler vardı. Miles deve sürmekte ustalaştıkça, yabancı olduklarını anlamak daha da güçleşiyordu.

“Bence Kaptan Tripoli’ye yetişmeliyiz,” dedi Miles.

“Kaptan nereye gittiğini biliyor,” dedi Baltinglass.

“Beni kaygılandıran da bu,” dedi Miles.

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedi Baltinglass. “Söylesene Miles Efendi, bu gezinin lideri kim?”

“Ben olduğumu sanıyordum,” dedi Miles, “ama artık o kadar emin değilim.”

“Tasmayı tutmazsan köpek kaçır,” dedi Baltinglass.

Miles bunu düşündü. Kaptanın Güneşbalığı’nda söylediği bir şeyi hatırladı ve Sanem’i mahmuzlayarak ona yetiştirdi. “Kaptan Tripoli,” dedi.

“Bay Wednesday?” dedi kaptan, dönüp ona bakmadan.

“Önceden, Güneşbalığı’nda olanların sizin yargılama alanınıza girdiğini söylemişsiniz.”

“Bu doğru,” dedi kaptan, “ama Güneşbalığı yok oldu ve bu suçun adaletini yanımda taşıyorum.”

“Büyük Cortado ile Doktor Tau-Tau’nun cezalandırılmasını istemek için benim de sebeplerim var,” dedi Miles, “ama Ufaklık’ı rehin aldılar ve durumu karıştıran başka şeyler de var.”

“Her birimiz kendi yolumuzu izlemeliyiz,” dedi kaptan. “Kıza zarar vermemeye dikkat edeceğim.”

“Benim ekibime katıldınız,” dedi Miles, gözünü kaptanın kılıcından ayırmadan, “ve ben kılıçlarımızı sallayarak saldırmak konusunda dikkatli olmamız gerektiğini düşünüyorum.”

“Ben hiçbir şeye katılmadım,” dedi Kaptan Tripoli. “Şu anda yalnızca aynı yolda yolculuk etmekteyiz. Sen olmasan, benim hâlâ Güneşbalığı’yla göklerde seyredeceğimi unutma.”

“Ben olmasam, çölde başınız kolunuzun altında yol alıyor olacaktınız,” dedi Miles. “Güneşbalığı’na gelince, belki de kibrit hediye kameralar yerine bir hapisanesi olmalıydı.”

Kaptan devesini dizginledi ve kılıcını çekti. Belki bilmek istersiniz, hızla çekilen bir kılıç gerçekten de zzingg diye ses çıkarır. Sese bir tık sesi yanıt verdi. Baltinglass tabancasının horozunu kaldırmıştı. Kaptan soğuk bir sesle konuştu. “Kendini bu kılıcın ucunda bulmaya ne kadar yaklaştığını unutma.”

“Hatırlıyorum,” dedi Miles, “ama ben yolundan kaçtım ve siz ancak bir şilteyi öldürmeyi başardınız.”

Kaptan Tripoli bir an sessiz kaldı; sonra gözleri alaycı bir ifadeyle kısıldı ve kahrkahasını patlattı. Kılıcını kınına soktu. “Haklısın elbette,”

dedi. “Kendimi tutabilmek hiçbir zaman en güçlü tarafım olmamıştır! Bu adamları yakaladığımız zaman onlarla nasıl başa çıkmayı planlıyorsun?”

“Ben asla kartları görmeden oynamam,” dedi Miles. Hayal kırıklığıyla tabancasını indirmiş olan Baltinglass’a baktı.

“Bu, ikinci bir atış yapamayacağım anlamına mı geliyor?” diye sordu Baltinglass. “Bu silah biraz sağa çekiyor, ama aynı hatayı iki kez yapmam.”

“Ben de sizin hatırınız için ikinci kez yerimde durup beklemem zaten,” dedi Kaptan Tripoli. Devenin başını yola çevirdi. “Belki de başı çekmek istersin Bay Wednesday.”

Artan sıcaklığın içinde, çölde göz görebildiğince kıvrıla kıvrıla uzanan kumlu bir sırt boyunca ilerlediler. Miles haritayı inceledi ve batıda, kuru nehir yatağının daha da fazla dolandığını gördü. Cortado ile Tau-Tau o yoldan gitmişti ve Miles ile Baltinglass, vadinin yüksek bir kayalığın çevresinde geniş bir yay çizdiği yerde onların yolunu kesebileceklerini hesaplamıştı. Şimdi bile kayalığı görebiliyordu; önlerinde, ufukta dans ediyordu. Parlak güneş ışığı manzaradaki mesafe duygusunu yok ediyordu; develer düzenli adımlarla ilerlerken Miles, onların uzun bacaklı gölgelerinin, dalgalanan kumların arasında dolaşan mor palmye ağaçları gibi, sağa doğru uzanmasını izliyordu.

İkinci olduğunda vadideki kıvrıma ulaştılar ve ihtiyatla kenara yanaştılar. Altlarında, yüz sene önce suyla dolu olan geniş bir kum ve çakıl ırmağı vardı. Yayın ortasında uzun bir parmağa benzeyen kayalık gökyüzüne yükseliyor, gölgesini nehir yatağına ve karşı kıyıya düşürüyordu. Gölgede iki şekil görülebiliyor, öfkeli sesleri kumtaşından yamaçlarda yankılanıyordu.

“Konuyu derinlemesine inceledim,” dedi Doktor Tau-Tau’nun sesi, “ve en nitelikli kâhin...”

“Sen ucuz bir sihirbazdan başkası değilsin Tau-Tau. Son zamanlarda yaptığın tek kehanet su tulumunun nerede saklı olduğunu tahmin etmek,” dedi Büyük Cortado, sözleri dört bir yandan yankılanarak.

“Ben iri kemikli bir adamım. Daha çok suya ihtiyacım var.”

“Suyu ucube üzerinde bile harcadın!” dedi Cortado.

“Su içmezse ölür.”

“Biz öleceğimize o ölsün. Zaten pek bir kıymeti yok. Onu aramaya bile gelmediler.”

İki adam kayanın gölgesinde duruyordu ve pırıl pırıl kumların önünde siluetleri görölüyordu. Cortado cebine uzandı ve falcıya bir şey verdi. Miles kaygıyla Ufaklık'ı aradı. İki adamın yanında oturan bir devenin siluetini görüyordu, ama Şarkı Meleği'nden iz yoktu.

“Hey,” dedi Büyük Cortado, alaycı gülüşle, “bir işe yara. Bir sonraki vahaya en kısa yolu öngörebilirsen yaşayabilirsin. Şu anda, yalnızca bana yetecek kadar su kaldı.”

Doktor Tau-Tau'nun sesi beklenmedik derecede sertleşti. “Şimdi görüyorsun; şimdi göremiyorsun,” dedi, boş ellerinin parmaklarını açarak. “Ucuz bir sihirbaz olmanın avantajları var Cortado. Ya suyu paylaşırsız ya da yumurta benimdir.”

“Seni püsküllü babun!” diye bağırdı Cortado, sesi tehlikeli bir tını kazanarak.

“İşi bizim adımıza kendileri bitirecekmiş gibi görünüyor,” diye fısıldadı Arabistanlı Baltinglass.

“Bu beni hayal kırıklığına uğratar,” dedi Kaptan Tripoli.

“Ufaklık'ı göremiyorum,” dedi Miles.

Kaptan küçük bir dürbün çıkardı ve gözüne dayadı. Vadiyi taradı ve kayalığın dibinde durdu. “Develerden biri kaçmış,” dedi. “Emin olamıyorum, ama kız üzerindeymiş gibi görünüyor.”

Miles, dürbünü kaptanın elinden kaparak, “Bakayım,” dedi. Kayalar gözünün önüne geldi, baş döndürücü bir şekilde dans ettikten sonra Miles dürbünü sabitlemeyi başardı. Deveyi buldu ve eyerin üzerinde Ufaklık'ın şeklini tanıdı. Kız öne doğru eğilmiş görünüyordu, ama baygın mıydı, yoksa görünmemeye mi çalışıyordu, belli değildi. Miles o kadar kaygılı olmasa, kızın devenin kulağına fısıldamak için eğildiğini anlardı. Ufaklık onu tutsak alanlardan elli metre kadar uzaktaydı. Deve, bir devenin yapabileceği kadar sessizce yürüyor, adım adım kayalığın dibine, Büyük Cortado'dan uzağa ilerliyordu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

KESKİN NİŞANCI

Güneşten pişmiş, toza bulanmış ve susamış Miles Wednesday, dürbünü Kaptan Tripoli'ye iade etti. "Bu o," diye fısıldadı. Altlarında, Büyük Cortado ile Doktor Tau-Tau güreşmeye başlamıştı. Bağıra çağıra ettikleri küfürler vadide yankılanıyordu. Cortado falcının ceplerini aramaya, Tau-Tau ise üzerine oturarak onu alt etmeye çalışıyordu. Hareketleri yavaş ve beceriksizdi. Derileri güneşten kızarmış, su toplamıştı.

Kaptan Tripoli sürünerek kenardan uzaklaştı ve ayağa kalktı. "Kız güvende," dedi, devesine binerek. "Adamlar kendi kendilerine yapmadan, onları öte dünyaya gönderme zamanı."

"Dur," dedi Miles. "O kadar basit değil. Benden ne aldıklarını bilmiyorsunuz."

"Ben hakkımı kullandığım zaman eşyanı geri alabiliriz," dedi Kaptan Tripoli. Artık fısıldamaya zahmet etmiyordu. Devesini vadinin kenarından aşağı mahmuzladı ve kılıcını çekerek gevşek taşlarla kaplı yamaçtan aşağı dörtnala sürdü. Ufaklık şaşkınlık içinde başını kaldırdı, ama sirk yöneticisi ve şişman rakibi güreşmeye o kadar dalmışlardı

ki, kaptanın arkasında genişleyen bir toz bulutuyla üstlerine geldiğini görmeleri epey zaman aldı.

Hemen birbirlerinden ayrıldılar. Büyük Cortado heybesine koştu, ama Doktor Tau-Tau fesini düzeltmekle yetindi. Yeni gelenin onun masum, ortağının suçlu olduğunu açıkça göreceğinden emindi. Bunu düşünmesinde sakınca yoktu, çünkü o anda kendi heybesi kaçan bir devenin sırtında vadiyi yaralamıştı ve zaten içinde silah yoktu.

Başını örtmüş Kaptan Tripoli kılıcını kaldırarak dörtmala yaklaşırken Tau-Tau, bu stratejiden kuşku duymaya başladı. Telaşla kol yenine uzandı ve bir zeytinden daha büyük olmayan, yumurta şeklinde bir taş çıkardı. “Yakala!” dedi tiz bir ciyaklamayla ve taşı şaşkın Cortado’ya fırlattı. Sirk yöneticisi heybesinden çıkardığı ince fırlatma bıçağını düşürdü ve Kaplan Yumurtası’nı yakalamak için çabaladı, onu neredeyse kumlara düşürecekti. “O aldı!” diye bağırdı Doktor Tau-Tau, Cortado’yu göstererek. Kaptan fırtına gibi gelmeye devam etti.

“Onu bana verme, seni ahmak,” diye bağırdı Büyük Cortado, Yumurta’yı Doktor Tau-Tau’ya geri fırlatarak. “Çalıştır o şeyi. Kaplanı çağır!”

Bu arada Miles kendi devesine binmişti ve yamacın kenarından aşağı sürmüştü. İnerken Sanem’in geniş ayaklarının taşların üzerinde kaydığını hissedebiliyordu ve tüm dikkatini, düşüp boynunu kırma-maya vermişti. Ufaklık’ın yardımına mı koşmalı, yoksa süren çatışmaya mı katılmalı bilemiyordu. Tek bildiği, her ne yapması gerekiyorsa, sırtın üzerinde rahat rahat oturarak başaramayacağıydı.

“Bana hedef söyle,” diye bağırdı Baltinglass peşinden. “Oraya vardığında bana hedef söyle. Hedefin nerede olduğunu bildiğimde keskin bir nişancıya dönüşürüm.”

Miles nehir yatağına vardığında Tau-Tau ile Büyük Cortado, diğer devenin kaçıp gittiğini çok geç olsa da fark etmiş, kalan tek deveye tırmanmaya çalışıyorlardı. Doktor Tau-Tau eyer için mücadele verirken korku içinde büyü sözleri ile saf saçmalık geveliyordu ve Büyük Cortado kamçısıyla hem deveyi hem de falcıyı pataklıyordu. Kaptan Tripoli yanlarına varmak üzereydi, aralarında yalnızca çizgili kumtaşından büyük bir kaya kalmıştı. Sirk yöneticisi ile ortağı için her şey bitmiş görünüyordu, ama kaptan sabırlı bir adam olsaydı, Miles’tan

adamların sakladıkları çaresiz bir numaraları daha olduğunu öğrenebilirdi.

Kaptan çizgili kayaya yaklaşırken kaya aniden şahlanınca kaptanın devesi ürkererek sendeledi ve bir toz bulutu kaldırdı. Bu, kaptanı neredeyse yere düşürecekti.

Miles şimdi kaptanın yolunda duran şeyin bir kaya değil, bir Bengal kaplanı olduğunu görebiliyordu. Kaplan, Kaptan Tripoli'nin devesine saldırdı. Deve çılginca tekmeler savurduktan sonra yere yıkıldı. Kaptan yuvarlanarak ayağa fırladı, kılıcını kaldırdı, ama iki hayvan vahşi bir mücadeleyle birbirlerine sarılmışlardı ve kaptan onların kaldırdığı toz bulutu içinde bir şey göremiyordu.

Kaplanı görünce Cortado'nun devesi hiçbir kamçının yaptıramayacağı şekilde canlanmıştı. Sırtında hâlâ eyer için mücadele etmekte olan iki kaçakla birlikte nehir yatağı boyunca koşuyordu. Havayı dalgalandıran sıcaklığın içinde kaçarlarken Büyük Cortado eyerde döndü ve becerikli bir hareketle geldiği yöne bir bıçak fırlattı. Kaplan öfkeli bir kükremeyle ayağa fırladı, kumların üzerinde kıpırtısız yatan Kaptan Tripoli'nin devesini bıraktı. Öfkeli kaplan karşısında kaptanı koruyacak kılıcı ve bej toz tabakası dışında hiçbir şey yoktu.

Miles güvenli bir mesafede devesinden indi ve ihtiyatla kaplanla kaptana yaklaştı. Kaplanla kaptan kuru nehir yatağında birbirlerinin çevresinde dönüyorlardı. Hırlayan kaplan perişan görünüyordu. Eski den hayvanların kralı olduğunu belli eden parıltı ve ihtişamı kaybetmişti. Şimdiki aç ve vahşi haliyle, çaresiz bir hayvana benziyordu ve yüzünde ona özgü çizgiler olmasa, Miles onu tanıyamazdı.

"Birbirinizle savaşmanız gerekmiyor," dedi Miles.

"Bu tehlikeli bir yaratık," dedi Kaptan Tripoli, gözlerini kaplandan ayırmadan. "Devemi öldürdü."

"Sen bu işe karışma," dedi kaplan.

Kaptan, kaplanın sesini duyunca şaşırdı. Oğlanın yetenekli bir vantrilok* olduğundan şüphelenmiş gibi, Miles'a bir bakış fırlattı.

"Kaptan Tripoli senin düşmanın değil," dedi Miles kaplana. Boğazının bu kadar kuruduğunu hatırlamıyordu.

* Karnından konuşan. [E. N.]

“Sen de benim efendim değilsin,” diye hırladı kaplan.

Kaptan “Bu nasıl bir hile?” diye sordu.

“Bu hile değil; bir sohbet,” diye yanıtladı Miles. “Kaplan bir zamanlar arkadaşım.”

Kaplan aniden, uzak bir çağrı duymuş gibi kulaklarını dikti. Hiçbir uyarı vermeden kükredi ve Kaptan Tripoli’nin üzerine atıldı. Konuşan bir hayvanla karşılaşmanın şaşkınlığıyla dikkati dağılmış olan kaptan çok geç tepki verdi. Bir an sonra yere yıkılmıştı ve kaplan onun başına sardığı kalın kumaşı yırtmaktaydı.

Miles’in aklına, çamaşırları çiğneyen bir keçiyi kovalarmış gibi, “Kışt!” diye bağırarak kaplana doğru koşmaktan başka yapacak hiçbir şey gelmedi. Kaptanın kılıcı kumların üzerinde yatıyordu, ama Miles onu kaplan üzerinde kullanmayı düşünemezdi. Kaplan dişlerini çıkararak ısırmaya hazırlanırken Kaptan Tripoli korkuyla haykırdı, bu yüzden Miles da aklına gelen tek şeyi yaptı: Koşarak kaplanın arkasına dolandı, ayağını geriye attı ve hayvanların kralının poposuna atabildiği en sert tekmeyle attı.

Kurumuş bir nehir yatağında durup sinirli bir kaplanın poposunu tekmelediğiniz olmuşsa, ya çok hızlı koşuyorsunuzdur ya da fabrika boyutlarında bir şansınız var demektir; bu kitabı mezarınızda okumuyorsanız, tabii! Miles yaver giden şansa yabancı değildi, ama ilk içgüdüğü koşu yeteneğine güvenmek oldu ve bacaklarının onu taşıyabildiğince hızla kayalığa doğru koştu. Kaplanın pençeleriyle çakıl taşları fırlatıp, göğsünde yerde sürüklenen boş bir sandığın sesi gürleyerek, arkasından yaklaştığını duyabiliyordu.

Göz ucuyla bir gölge gördü. Ufaklık olamazdı, o uzaklaşıp sırta varmış olmalıydı. Kaplanın nefesi tam arkasındaydı ve her şey ağır çekimde hareket ediyormuş gibiydi. Miles sanki balın içinde koşuyormuş gibi hissediyordu, ama kaplanın da yavaşladığından emindi. Omzunun üzerinden arkaya baktı. Kaplan gerçekten de yavaşlamış, yürüyordu ve Miles izlerken on adım arkasında durup tüylerini kabarttı. Miles’in biraz önce gördüğü gölgeli şekil yamaçtan çıkan bir kayalık çıkıntıya oturmuştu. Miles yüzünü göremiyordu, ama onun Maviyürek olduğunu hemen anladı.

“Vay vay,” dedi Maviyürek’in sesi. Ses aynı anda her yerden ve hiçbir yerden geliyor gibiydi. “Bir taşla iki kuş.”

Miles beklediği yorgunluk hissinin gözlerinin arkasına dolduğunu hissetti. Oracıkta, arkasında kıpırtısız yatan intikamcı bir kaptan, karanlıkta kaybolmuş bir baba, susuzluktan bitkin düşmüş kanatsız kız kardeşi, peşinde bir kaplan, silahının horozunu kaldırmış, emri üzerine ateş etmeyi bekleyen kör bir adamla birlikte, yarı pişmiş kumların üzerinde duruyordu. Maviyürek’e daha sonra, onunla ilgilenecek zamanı olduğunda gelmesini söylemek geçti içinden, ama meleğin onun yoğun programını dikkate alacağını sanmıyordu.

Kaplan alçak sesle hırladı ve Uyku Meleği’ne doğru bir adım attı. “Sen de mi onu görebiliyorsun?” diye sordu Miles.

“Kör değilim,” diye gürledi kaplan. Burnu seyirdi. “Ama kokusunu alamıyorum. Birinin kokusu nasıl olmaz?” Bir anlığına Miles’ı kovaladığını unutmuş gibiydi.

“Daha fazla yaklaşma,” dedi Miles. “Ruhlarımızı almaya geldi.”

“Yumurta’yı bana teslim et,” dedi Maviyürek Miles’a, “o zaman çabuk ölmeni sağlarım.”

Miles’ın aklına çılgınca bir fikir geldi. Haklı olduğundan kesinlikle emin değildi, ama boş, aç bir uyku üzerine çöküyordu ve A planını bulabilmesi bile önemli bir şeydi. B planı yoktu ve bir plan düşünecek zaman da yoktu. Uyku Meleği’nin gözlerinin içine baktı. “Gel de al,” dedi.

Maviyürek geldi. Yürümedi, yalnızca oturduğu yerden yok olup Miles’ın önünde beliriverdi. Bir saniyeden fazla sürmemiştii, ama kaplanın çevik gözleri için fazla hızlı değildi. Kaplan, Maviyürek hareket eder etmez fırladı. Doğrudan Uyku Meleği’ne çarptı, melek top çarpmış duman bulutu gibi yana doğru dağılıverdi. Bir toz bulutu halinde yuvarlandılar. Toz dağıldığı zaman görünürde hiçbir şey yoktu. Ne kaplan, ne melek; susamış eski bir nehir yatağı, üzerine saçılmış çakıl taşları ve kertenkele kuyruklarının zikzaklar çizen izleri dışında hiçbir şey...

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

TEMZİ

Başı dönen, elleri kurtulmuş, susuz kalmış küçük Şarkı Meleği kollarını açarak döne döne dans ediyor, his gelsin diye ellerini sallıyordu. Derin derin nefes alarak çöl akşamının incelikli kokuları arasında falcının ter kokusunun eksikliğinin tadını çıkardı. Kayalığın dibinde, gölgesinden mümkün olduğunca uzun süre faydalanmalarını sağlayacak kadar yakınında kamp kurmuşlardı. Baltinglass deve bataniyelerinden bir tente uydurmuştu ve şimdi altında oturmuş, piposunu tütürüyordu. Yaralı Kaptan Tripoli yanına uzanmıştı. Gözleri kapalıydı ve nefesleri sığıdı.

Ufaklık, yüzünde aydınlık bir gülümsemeyle Miles'ın bir kayanın üzerinde oturduğu yere döndü. "Ne oldu?" diye sordu.

Miles omuzlarını silkti. Maviyürek'in getirdiği ölümcül bitkinlik kemiklerine bir ağırlık gibi yerleşmişti. "Varippuli için kaygılanıyorum," dedi. "Nereye gitti? Nasıl öylesine kayboluverdi?"

"Öylesine belirdiği gibi," dedi Ufaklık. "Sen onu tanıdığından beri gidip geliyor ve aralarda nerede olduğunu hiç bilmiyoruz."

“Belki de Maviyürek götürmüştür onu... bir yere,” dedi Miles.

Ufaklık başını iki yana salladı. “Ruhu Yumurta’nın içindeyken kaplan ölemez,” dedi, “ve Yumurta hâlâ Tau-Tau’da.”

“Sorun da bu,” dedi Miles. Ayağının ucuyla bir taşı ittirdi, onu yumuşak kumlara gömdü ve yeniden çıkarttı. “Kaplan Yumurtası’nı geri almaya yaklaşamıyor gibiyiz ve o olmadan babam için hiçbir şey yapamam.”

“Elbette yaklaşıyoruz,” dedi Ufaklık. “Cortado ve Tau-Tau Yumurta’yı Nura teyzene götürüyor, çünkü onun onu kullanmanın anahtarını biliyor olabileceğini düşünüyorlar ve muhtemelen haklılar. Bizim tek yapmamız gereken oraya onlardan önce gitmek.”

“Ya gidemezsek?” dedi Miles.

“Baltinglass yanımızda,” diye hatırlattı Ufaklık ona, “onlarda ise kötü birer güneş yanığı ve Gobi Çölü’nün haritası var.”

“Bizde aynı zamanda Kaptan Tripoli var,” dedi Miles alçak sesle, “ve o yolculuk edebilecek kadar iyi görünmüyor.”

Ufaklık karşısına oturdu ve bir şey bekliyormuş gibi gök mavisi gözlerle ona baktı.

“Ne?” dedi Miles.

Ufaklık içini çekti. “Ona yardım edebilirsin Miles,” dedi.

“Ben mi?” diye sordu Miles.

“Daha önce de yaptın,” dedi Ufaklık.

“Evet, ama o yalnızca...”

“Yalnızca ne?”

“Tesadüfen oldu,” dedi Miles, inandırıcı olmayan bir biçimde. “Bilerek yapmayı hiç denemedim.”

“Daha önce uçmayı da denemedin, ama öğrenmeye başlıyorsun gibi,” dedi Ufaklık, ezgili bir kahkahayla. Ayağa kalktı ve döne döne dans etme işine geri döndü. Miles’in kemiklerindeki ağrı geçmeye başladı. Ufaklık’ın arkasında bir yıldızın düğmesine basılmış gibi parladığını gördü.

Ayağa kalktı ve kaptanın yanına gitti. Dulac Zipplethorpe’u canlandırdığı ve Baltinglass’ın bacağındaki ağrıyı giderdiği zamanlardaki baş dönmesi duyusunu yeniden yaşamaya can atmıyordu, ama kaptan

bu durumdayken yolculuk edemezlerdi ve onu geride de bırakamazlardı.

Kaptan Tripoli bir lahdin üzerindeki şövalye gibi ellerini göğsünde kavuşturmuş, yatıyordu. Miles, olabildiğince doğal bir jestle elini kaptanın koluna koydu. Kaptanın yüzünde mavimsi bir renk vardı ve Miles bunun başındaki çivit rengi kumaştan geldiğini hemen anladı. “Demek mavi yüzün kaynağı buymuş!” dedi kendi kendine.

Kaptan Tripoli’nin gözleri titreşerek açıldı. “Elbette.” Gülümsedi. “Boya deriye bulaşıyor. Eğer seni kaygılandıran buysa, henüz ölmedim.”

“Nasıl hissediyorsunuz?” diye sordu Miles. Üzerine bir hafiflik gelmişti. Tıpkı Güneşbalığı gibi gökyüzüne havalanabilirmiş gibi hissediyordu. Çöl rüzgârı dinmişti ve bir milyon çöl hayvanının fısıltısı kesilmişti. Boş hissediyordu, sanki uzak bir buzdağından gelmiş kristal havayla doluydu.

“İyi olacağım,” dedi kaptan. “Bir iki güne kadar kalkarım.” Bunu bir an düşündü, sonra yüzüne şaşkın bir ifade geldi. “Belki daha erken.” Dikkatle kalktı ve göğüs kafesini yokladı. “Kaburgalarımın kırıldığından emindim,” dedi, “ama belki de yalnızca zedelenmişlerdi.”

Miles serinlemeye başlamış kumların üzerine oturdu ve bayılmak üzereymiş gibi hissettiğini belli etmemeye çalıştı. “Güzel,” demeyi başardı. “En kısa zamanda yola çıkmak istiyorum.”

“Ben de öyle,” dedi kaptan. Dikkatle ayağa kalktı ve acıyla irkildi. “Başta sandığım kadar kötü yaralanmamışım,” dedi. “Yine de, gücüm yerine gelene kadar bir süreliğine Wa’il’e gideceğim. Bensiz devam etmeniz gerekecek.”

“Sanırım Wa’il yolumuzun üzerinde,” dedi Miles. Baltinglass’ın haritasını getirip açtı.

“Kagu’ya gidiyorsanız yolunuzun üzerinde,” dedi Kaptan Tripoli. “Wa’il benim büyüdüğüm köydür. Çocukken Kagu’ya giderken oradan geçen deve kervanlarına keçi peyniri satardım.”

Miles parmağını haritanın üzerinde gezdirdi. “Buradan uzak değil,” dedi.

“Deveyle iki saat,” dedi Kaptan Tripoli, “ama artık devem yok.”

“Ufaklık ve ben paylaşıyoruz,” dedi Miles.

“Pekâlâ,” dedi kaptan, başını hafifçe sallayarak.

Kampı kaldırdılar ve develerine bindiler, serin akşam havasından faydalanarak sırttan yukarı tırmanıp yolculuklarına devam ettiler. Artık hedeflerine yaklaşıyorlardı, haritaya göre kalan yol şimdiye kadar aldıkları yoldan çok daha kısaydı. Develerin adımlarının sallantısına alışınca Miles, düşüncelerinin kaybettiği ailesine ve sonunda onlarla tanışmanın nasıl bir şey olacağına döndüğünü fark etti. Bu düşünceler onu, Büyük Cortado ya da dengesiz kaplanla yüzleşme fikri kadar ürkütüyordu.

Her biri kendi kişisel dünyasına kapanmıştı; kararmaya yüz tutan gecenin içinde yola devam ettiler. Onlara göz kulak olan ay dilimi başta soluk yüzünü gösterdi, sonra arkasındaki gökyüzü karardıkça güçlenerek parlak gümüş bir hilale dönüştü. “Aya kim bakıyor?” diye sordu Miles.

“Ne demek istiyorsun?” dedi, arkasında oturan ve beline gevşekçe tutunmakta olan Ufaklık.

“Hangi melekler?” diye sordu Miles.

Ufaklık kum tepelerinde kıvılcımlanan ay ışığına uyan gümüşsü bir kahkaha attı. “Ay, Yeryüzü’nün çevresinde dönen dev bir kaya topudur!” dedi. “Ona kimse bakmaz.”

“Ama...” dedi Miles, sonra sustu. Ufaklık’tan ne beklemesi gerektiğini asla bilemeyecekti, ama bunun, onun cazibesinin bir parçası olduğunu bilecek kadar da akıllıydı. Uzakta ışıklar görene kadar yolculuk ettiler. Bir yamacın dibine küçük bir köy sokulmuştu. Köyün çevresini saran palmiye ağaçları dağınık başlarını gökyüzünün önünde yavaş yavaş sallıyordu.

“Wa’il,” dedi Kaptan Tripoli, ışık kümesini göstererek. “Düşmanlarınızın buradan geçip geçmediğini öğrenmek için soruştururuz, ama ailemin evinde dinlenmeniz gerek, en azından kovalamacanızın izin verdiği kadar.”

Dolambaçlı patikadan geçerek köye girdiler. Saat geçti ve dışarıda pek az insan vardı. Miles’ın yaşlarında bir kız dikdörtgen şeklindeki

sarı ışıktan çıktı ve merakla yolculara baktı. Sevinçle çılgık attı ve onlara doğru koştu. “Abun!” dedi. “Erken döndün.”

Kaptan Tripoli, diz çöken devesinden dikkatle inerek, “Sen de çok çabuk büyümüşsün Temzi,” dedi. Kızı kollarına aldı ve yanağından öptü. “Arkadaşlarım bu gece burada kalacak,” dedi kızına sessizce, “ama bunu sır olarak saklamalıyız.”

Kız kahkaha attı. “Sırları severim,” diye fısıldadı. Yüzlerini görememesine rağmen Miles ile Ufaklık’a kara gözlerle bakarak gülümsedi; sonra döndü ve koşarak içeri girdi.

Kaptan Tripoli konuklarını avluya götürdü. Ailesi akşam yemeği sofrasında idi. Karısı akşam göğünden bir parça gibi masmavi bir entari içinde gelerek onları karşıladı ve adının Dassin olduğunu söyledi. “Evimize hoş geldiniz,” dedi ve onları taştan bir yalağa götürdü. Yalağı suyla doldurdu. Belirgin siyah kaşlarını, burnunu ve yanaklarını süsleyen ince kına desenler vardı. Kara yüzündeki gülümsemesi göz kamaştırıcıydı.

Ellerini ve yüzlerini yıkadıktan sonra Dassin, desenli örtü örtülmüş alçak taş masanın çevresine dizilmiş çocukları arasında onlara yer buldu. Miles kaç çocuk olduğunu saymaya çalıştı, ama hiçbirinde durmuyordu, bu yüzden kısa süre sonra vazgeçti. Kaptan büyük oğullarından birini, köyden geçmiş olabilecek başka yabancılar hakkında neler öğrenebileceğine bakmaya gönderdi. Sonra oturdular ve daha önce hiç yemek görmemiş gibi yediler.

Kaptan Tripoli’nin keşfe gönderdiği çocuk onlar yemeklerini bitirmeden döndü. “Şifacı kadının kulübesinde iki yanmış adam var,” dedi. “Sabaha kadar orada kalacaklar.”

Dassin masadan kalktı ve usul usul çocuklarına emirler yağdırma-ya başladı. Çocuklar masayı toplayarak dumanları tüten bir nargile ve kaçınılmaz olarak içilecek çok şekerli kahveyle geri döndüler. Sonra küçük çocuklar çıktı ve kaptanla kör kâşif nargile paylaşmak üzere yerlerine yerleştiler. Dassin soru sorarcasına kaptanın yüzüne baktı, ama ona yaralarını, neden erken döndüğünü sormadı, kaptan da kaplanla yaptığı düellodan ve Güneşbalığı’nın yandığından bahsetmedi.

Miles masadaki küçük tepside küçük bir bardak kahve aldı. Kahvenin tadı acı çamur gibiydi, ama kahve içmenin nazik bir hareket olacağını düşündü. Büyük Cortado ve Doktor Tau-Tau hakkında düşünüyordu. Muhtemelen yakındaydılar, uyuyorlardı. Kuşkusuz tutuklanacaklardı ve Kaplan Yumurtası ellerinden alınacaktı.

“Wa’il’de polis var mı?” diye sordu Miles.

“Bizim kendi kanunlarımız var,” dedi Kaptan Tripoli, “ama korkma. Cortado ve Tau-Tau daha ileri gidemeyecek ve muhtemelen eşyan sana iade edilecek.”

“Hapse atılacaklar mı?” diye sordu Miles.

“İki kez cinayete teşebbüs ettiler,” dedi kaptan. “Kesinlikle idam cezasına çarptırılırlar.”

Miles dehşet içindeki Doktor Tau-Tau’yu Meşe Cücelerinin yer altı mağaralarında, bir su gölünün içinde çırpınırken gözlerinin önüne getirdi ve Baltinglass’ın yatak odasında kaplanın sesini duyunca Büyük Cortado’nun gözlerinde beliren korkuyu hatırladı. Kaptanın kızı Temzi’nin babasının yanından onu izlemekte olduğunu farkındaydı.

“Bunun olmasını istediğimden emin değilim,” dedi.

Kaptan Tripoli kaşlarını kaldırdı ve kıvrıla kıvrıla yükselen bir duman bulutu üfledi. “Seni ölüme itmeye çalıştılar, yoksa unuttun mu?”

“Unutmadım,” dedi Miles, “ama bence Doktor Tau-Tau bunu durdurmaya çalıştı ve Büyük Cortado... şey, akli başında değildi.”

“Yolcularımın canını almaya çalıştılar ve bunun için kendi canlarını kaybetmeyi hak ediyorlar.”

Miles babasının omzuna yaslanmış, kara gözlerle onu izlemekte olan Temzi’ye baktı. “Ölüm cezasına çarptırılmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum,” dedi Miles, anlamlı anlamlı kaptana bakarak, “siz de öyle. Ben kafanızın uçurulmasına karşı çıkmamam şimdi burada olmazdınız.”

Dassin’in gözleri irileşti. Dönüp kocasına baktı. “Bu doğru mu?” diye sordu.

Kaptan onunla göz göze gelmekten kaçınarak başını salladı. "Bir hataydı," dedi. "Gemimi kaybetmemin intikamını almaya çalıştım, ama neyse ki kimse incinmedi." Miles'a döndü. "Haklısın, Bay Wednesday. Belki de bu tür şeyler o kadar basit değildir. Ama yine de bu suçluları adaletin huzuruna çıkarmalıyız."

"Niyetim bu," dedi Miles, "ama onları öldürtürsek, onlardan daha iyi olduğumuzu nereden bileceğiz?"

"Miles haklı," dedi Ufaklık. "Tek Şarkı'ya kötü bir nota girdiği zaman, bir başkasını söylemek onu düzeltmez. Uyumsuzluğu daha da kötü yapar yalnızca."

"O zaman ne yapacaksınız?" diye sordu Temzi.

Miles ona gülümsedi. "Galiba aklıma bir plan geldi," dedi. "Keçiniz var mı?"

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GÜNEŞ YANIĞI VE HİLE

Uzun kollu ve bacaklı, kara gözlü Temzi Tripoli, şifacı kadın Xaali'nin evine uğradı. Evdeki, güneşten yanmış iki yabancı çok rahatsız bir gece geçiriyordu. Karın üstü uzanmışlardı ve yaşlı kadın, ödeme yapabileceklerinden emin olduktan sonra, yangını dindirmek için üstlerinde güzel kokulu ağaç kabukları yakmaya, sihir sözcükleri söylemeye başlamıştı.

“Çatının altında ünlü bir şifacı bulunduğunu duyduk,” dedi Temzi. “Onun yardımına ihtiyacı olan bir hastamız var.”

Kırıık yüzü kırık bir şezlong gibi içe doğru katlanıverecekmiş duygusu veren şifacı kadın kaşlarını çatarak ona baktı. “Sen neden bahsediyorsun kızım? Bu iki kum ıstakozuyla işim bittiğinde ben gelirim,” dedi.

Temzi yabancıların su kabarcıklarıyla kaplanmış sırtlarının üzerinden ona göz kırptı. “Babam diyor ki, ancak uluslararası alanda ünlü bir şifacı iş görürmüş.” Xaali'nin ilkinin kaçırmış olması ihtimaline karşı bir kez daha göz kırptı.

“Baban öyle diyorsa,” dedi yaşlı kadın, yüzünü daha da kırıştıran bir gülümsemeyle, “o zaman en iyisi bu olmalı.”

“Bahsettikleri ben olmalıyım,” dedi Doktor Tau-Tau, yastığın boğduğu bir sesle. “Benimki gibi bir ünden kaçmak zordur. Kolay iş değildir benimki gibi bir ünden kaçmak.”

Büyük Cortado hıhladı. “Bu ihtiyar cadalozun bizden sızdırdığının iki katı ücret almaya dikkat et de.”

“Kaygılanma,” diye mırıldandı Tau-Tau. “Böyle bir fırsatı sağlamayı biliyorum.”

Falci telaşla giyindikten sonra Temzi onu köyün içinden geçirip babasının evine götürdü. “Sağma işinde uzman olmana sevindim,” dedi sır dolu bir gülümsemeyle.

“Ne dedin?” diye sordu Doktor Tau-Tau. Kılıç kullanan çöl insanlarından kaçıyor olmak, herkesin gözleri önünde dolaşırken huzursuzluk duymasına sebep olmuştu. Bu kaçıkların ne zaman kendilerini kaybedeceğini bilmek imkânsızdı. Büyük Cortado şifacı kadını onların orada olduklarını saklaması konusunda uyarmıştı, ama köylüler Tau-Tau’dan hizmet almak için akmaya başlamışlardı bile ve adam pörtlek gözlerini tehlike olasılığına karşı açık tutuyordu.

Temzi, yabancıyı keçi ağılına alarak, “Bizim en iyi keçimiz olan Kraliçe hasta,” dedi. “O... süt kabızlığı çekiyor.”

“Süt kabızlığı mı?” dedi Tau-Tau, keçi ağılının boğucu havasına karşı burnunu kırıştırarak. “Ben veteriner değilim, çocuğum.”

“Elbette değilsin,” dedi Temzi. Ağıldaki bölmeleri birbirinden ayıran tahta duvardaki aralığa baktı. Miles’ın o aralıktan onları izlediğini biliyordu. “Ama dedikleri kadar iyi bir şifacıysan, ellerini onun üzerine koyman yeterli, keçi hemen süt vermeye başlar. Süt veremezse ölecek.”

Kız keçinin şişkin memesinin altına bir süt kovası koydu ve beklenti içinde Doktor Tau-Tau’ya baktı. Adam beceriksizce diz çöktü. Sarı gözlerle kötü kötü bakan keçi, Tau-Tau’yu huzursuz ediyordu. Adam deneme yaparcasına ellerini keçinin yan tarafına koydu ve kız keçinin memelerini çekti. Memelerden süt fışkırdı ve hızla dindi. Kovanın dörtte birini bile doldurmadı.

“Bu çok garip,” dedi kız.

“Ne o?” dedi Tau-Tau. “Bu süt, değil mi?”

Kız ona akli kıt birine bakarmış gibi baktı. “Ama azıcık. Normalde bu kova dolar taşardı bile.”

“Sana veteriner olmadığımı söyledim,” diye terslendi Tau-Tau. Sinirlerinin hopladığını hissedebiliyordu. “Veteriner,” diye yineledi, “ben o mesleği bilmem...”

“Xaali tılsım kullanıyor,” dedi Temzi, “ama o uluslararası alanda ünlü değil, elbette.”

Doktor Tau-Tau kaşlarını çatı ve gizlice cebini karıştırdı. Kaplan Yumurtası’nı çıkardı ve kızın görmemesi için başparmağı ile avucuna dayayarak elini keçiye doğru uzattı. Yumurta’yı kullanmak konusunda kaygılıydı, kaplanın oracıkta belirmesini ve keçiye tek lokmada yutmasını bekliyordu; o ters ruh hali içinde ona mutluluk veren bir düşünceydi bu. Kız keçinin kulağına bir şeyler fısıldadı ve hayvan aniden, içine cin girmiş gibi dönerek sıçradı. Yumurta, Tau-Tau’nun elinden fırladı ve tonk diye süt kovalasına düştü.

“Aptal hayvan!” dedi Tau-Tau. Kovanın içine baktı. Süt ılık ve biraz da pütür pütür görünüyordu ve Tau-Tau elini onun içine sokmak istemiyordu.

“Ben alırım,” dedi Temzi. Duraksamadan sütün içine uzandı ve Kaplan Yumurtası’nı çıkardı. Bulaşmış sütü bölme duvarına asılmış bir bez parçasına sildi ve yumurtayı Doktor Tau-Tau’ya uzattı. Falcı incinmiş bir ifadeyle onu kızın elinden kaptı. Dikkat etseydi elbette, ucuz sihirbaz bilgisiyile, kızın basit bir değış tokuş yaptığını fark ederdi. Gerçek Kaplan Yumurtası hâlâ kovanın dibinde, taze keçi sütünün içindeydi ve Tau-Tau’nun cebine koyduğu şey Arabistanlı Baltinglass’ın cebinde ta Cnoc’tan buraya gelen akıllıca imal edilmiş taklitti.

Ama falcının akli güneş yanığı, hile, akşam yemeğı yeme umudu gibi şeylerdeydi ve keçi sütü açıklanamaz bir biçimde yeniden akmaya başladığında, rahat bir nefes alarak ağıldan çıktı ve ücret istemeyi bile unutarak koşa koşa Xaali’nin evine döndü.

Mavi yanaklı, duman tenli Miles Wednesday, Baltinglass'ın sehpanın üzerine serilmiş haritasının üzerine eğildi ve lamba ışığı altında haritayı inceledi. El Bab'dan yaptıkları yolculuk haritanın şaşırtıcı derecede küçük bir kısmını kapsıyordu ve Celeste'in geldiği kasabadan uzak olmasalar da, ötedeki çöl ta dünyanın kıyısına kadar uzanıyor gibiydi. Ufaklık yanında oturmuş, Kaplan Yumurtası'nı dikkatle ait olduğu yere, küçük pis turuncu ayının kafasına yerleştirip dikiyordu.

"Ee, Miles Efendi," dedi Baltinglass. "Bir sonraki hamle nedir?"

"Yeterince erken yola çıkarsak Cortado ve Tau-Tau'yla aramıza epey mesafe koyarız," dedi Miles. Göz ucuyla Ufaklık'ı izliyordu. Hem Mandalina'nın Yumurta yerine konar konmaz canlanmasını umuyor hem de bunu herkesin gözleri önünde yapmasından korkuyordu. Ufaklık onun ne düşündüğünü anlamış gibi, ki kesinlikle anlamıştı, başını kaldırdı ve ona gülümsedi.

"İkisinin tek devesi var, bu yüzden yavaş gidecekler," dedi Arabistanlı Baltinglass.

"Ya da bir deve daha almak için durup zaman harcayacaklar," dedi Ufaklık.

"Bu işin yavaş gitmesini sağlayabilirim," dedi Temzi.

Kaptan Tripoli kızına bakarak kaşlarını çatı. "Bu köyden ayrılmalara izin vermek için, gemime borçlu oldukları adaletten vazgeçmem gerek," dedi.

Temzi sırtını dikleştirdi ve kaptanın gözlerinin içine baktı. "Miles adaletten kaçmayacaklarına dair söz verdi Abun," dedi. "Bence hayatın karşılığında kendi adaletini dağıtma hakkını satın aldı."

Kaptanın bakışları daha da karardı ve baba ile kız sehpanın üzerinde birbirlerine bakarken aralarındaki hava neredeyse çatırdadı. Kaptan konuşmak için ağzını açtı, ama o konuşmadan Dassin'in yumuşak sesi araya girdi. "Temzi haklı. Senin ona öğrettiğin açıklıkla konuşuyor. Gemini kaybettiğin için öfkeliisin, ama oğlanın adaleti uzun zamandır olgunlaşıyordu ve onun bildiği şekilde yapılmalı."

Kaptan derin derin iç çekti ve birazcık sakinleşti, kaburgalarındaki acıyla irkildi. "Pekâlâ," dedi Miles'a dönerek. "Bize ne planladığını söyle, biz de elimizden geldiğince yardım edelim."

“Onları kandırıp ÷lkemize geri dönmeye ikna edebilirsek polise teslim edilirler ve uzun zaman hapiste kalırlar,” dedi Miles.

“Neden bunu onlar Fuera’da gemiye binmeden önce yapmadınız?” diye sordu Kaptan Tripoli.

Miles çevresine bakındı, ama kaptanın Temzi dışındaki çocukları masadan kalkmıştı. Sormasına gerek kalmadan sırrının korunacağı bir yerde olduğunu hissetti. “Cortado ve Tau-Tau Kaplan Yumurtası’nı benden çaldı. O annemden bana kalan bir armağandı ve ilk önce onu almam gerekiyordu. Bu gece Temzi’nin almama yardım ettiği şey Kaplan Yumurtası’ydı.”

“Kuşkusuz hırsızları ihbar etseydin o da sana iade edilirdi?..”

Miles yanıt vermeden önce duraksadı. Şimdiye kadar sebeplerini sözcüklere dökmesi gerekmemişti ve onları açık seçik ifade edebilmek için bir an düşünmesi gerekti. “Vadideki kaplanı hatırlıyor musunuz?”

“Nasıl unutabilirim?” dedi Kaptan Tripoli hüzünle.

“Kaplan... Yumurta ile yakından bağlantılı,” dedi Miles. “Karakolda belirirse kendimi Büyük Cortado’nunkinden çok daha büyük bir belanın içinde bulabilirdim. Yumurta’nın doğrudan bana gelmesi daha iyi.”

Kaptan Tripoli bunun üzerinde düşündü. “Peki, onları kandırıp ÷l-kene dönmeye nasıl ikna edeceksin?”

“Gerçek Kaplan Yumurtası’nı kaybettiklerini henüz bilmiyorlar. Teyzemi ziyaret edecekler. Onun, onlara Yumurta’yı kullanmanın anahtarını öğreteceğine inanıyorlar. Onun söylediği her şeyi kabul edeceklerini sanıyorum ve onun yardımıyla onları kandırıp eve dönmelerini sağlayabiliriz.”

“Onun bize yardım etmek isteyeceğini nereden biliyorsun?” diye sordu Ufaklık.

“Bilmiyorum,” dedi Miles. Aileler konusunda pek deneyimli değildi ve ortaya çıktığında teyzesinin nasıl tepki vereceğine dair en ufak fikri yoktu. “O kısımla zamanı geldiğinde ilgileniriz.”

Ufaklık Mandalina’yı Miles’a geri verdi. Miles ayıyı dikkatle aldı, ama Kaplan Yumurtası her zamanki yerine konduktan sonra ayı eski

ağırlığına kavuşmuş olsa da, oğlanın elinde gevşekçe yatıyordu. Miles rahatlama ve hayal kırıklığı karışımı içinde onu dikkatle cebine koydu.

Ateşin közlerinin çevresine konulmuş minderlere yerleşttiler ve Miles ile Ufaklık ara ara uyuklayarak şafağı beklediler. Temzi bir kez daha şifacı kadının evine gönderildi ve kahvaltıda Büyük Cortado ile Doktor Tau-Tau'ya bol bol kuru erik suyu verilmesi tavsiyesini ilettiler. Böylece tuvalette epey zaman geçireceklerdi.

Güneş doğmadan hemen önce Ufaklık Miles'ı uyandırdı. Konukseverliği için Dassin'e teşekkür ettiler ve dışarı çıktıkları zaman develelerini eyerleri vurulmuş, bol bol su ve erzak yüklenmiş, diz çöktükleri yerde sabırla beklerken buldular. Miles, Doktor Tau-Tau'dan gerçek Kaplan Yumurtası'nı almasında yardım etmesi dolayısıyla teşekkür edebilmek için Temzi'yi görmeyi bekliyordu, ama gitme zamanı geldiğinde kız görünürlerde yoktu.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

NURA

Sabah ışığında harita önderliğinde Baltinglass, Ufaklık ve Miles kayan kumların üzerinde bir tepeye tırmandılar ve Kagu köyünü ilk kez gördüler. Burası ortasında yüksek bir kayalık olan, bir kum dalgası tarafından onun çevresine yığılmış gibi görünen kare şeklinde kerpiç ve taş yapılardan oluşan bir köydü. Köyün etrafındaki evler küçük ve alçaktı, kayaya yaklaştıkça büyüyorlardı. Çoğunun üzerine, çevre çöle bakan ikiz pencereler oturtulmuştu. Ortadaki kayadan başka binalar çıkmış, yüz yıllar içinde karman çorman bir kaleye benzeyecek şekilde büyümüşü. Orada burada, kemerli pencerelerin arasında minik bahçeler vardı ve çevresinde beyaz kuşlar dönüyordu.

Hafif bir yokuşu inerek köye ilerlediler. Miles'ın midesinde, tıpkı Bolsillo Sirki'ndeki gösterilerden önce hissettiklerine benzer bir düğüm oluşuyordu. Ailesinin neye benzeyeceği, hatta hâlâ burada yaşayıp yaşamadıkları hakkında en ufak fikri yoktu. Ona kucak mı açacaklardı, yoksa ona yabancı gibi mi davranacaklardı? Kim olduğunu hemen açıklamamasının daha iyi olup olmadığını merak etti, ama kimliğini gizli tutarsa teyzesiyle nasıl konuşacaktı?

Köye yaklaşırlarken bir grup küçük çocuk mor gölgelerden çıktı ve koşarak gelip onları karşıladı. Üstleri başları tozluysa, saçları kesilmiştii ve yolculara bakarak heyecanla gevezelik edip gülüşüyorlardı.

“Mahnuş?” dedi Miles. “Mahnuş ailesini bilen var mı?”

Çocuklar hep birden döndüler ve tepelerinde yükselen kayalık kaleyi işaret ettiler. “Qal’at Mahnuş!” dediler. “Mahnuş Kalesi.”

Miles yüksek kaya ve bina karmaşasına baktı. Tek konuttan mı, yoksa bir düzine evden mi oluştuğu anlaşılmıyordu, ama onları oraya götürmek isteyen rehber eksikliği çekmediler. Çocukların peşine takılarak dolambaçlı sokakları tırmandılar ve sonunda kayaya oyulmuş geniş merdivenin dibine geldiler. Develerinden indiler ve onları bir kuyunun yanına bağladılar. “Yüksek bir gölgeyi izledik,” dedi Baltinglass. “Tesadüf eseri bizi uzun bir tırmanış bekliyor olabilir mi?”

“Oldukça dik,” dedi Ufaklık.

“Bu durumda, ben burada kalıp bir süre kemiklerimi dinlendireceğim,” dedi Baltinglass. “Şimdilik bana ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum ve buradaki küçük dostlarım arkamızdan gelen iki serseriye karşı gözlerimizi açık tutmama yardım edebilir.”

Miles, Baltinglass’a kuyuyu gösterdi; sonra o ve Ufaklık birkaç küçük çocuğun peşinden gittiler. Çocuklar basamakları dağ keçisi gibi tırmanıyordu. Üzerinde kıvrımlı üçlü kemeri olan süslü bir kapıya geldiler. Oğlanlardan biri küçük yumruğunun tüm gücüyle tahta kapıyı dövdü. Kapı, beyaz entarili ve bordo fesli bir adam tarafından hemen açıldı. Adam ziyaretçileri tepeden tırnağa süzdü, tozlu çivit rengi atkılarını inceledi, yarı yarıya gizlenmiş yüzlerine dikkatle baktı. Köylü çocuklar hep bir ağızdan konuşmaya başladılar, ama adam onlara bir şey söyleyince çocuklar kahkahalar ve çığlıklar atarak, koşar adım merdiveni inmeye başladılar.

“Hoş geldiniz,” dedi adam nazikçe, altın dişlerini göstererek. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Falıma baktırmak istiyorum,” dedi Miles.

“Randevunuz var mı?” diye sordu adam kaşlarını kaldırarak.

“Randevu gerektiğini bilmiyordum,” dedi Miles.

“Çok uzaklardan geldik,” dedi Ufaklık.

“Bunu görebiliyorum,” dedi adam. “İçeri girseniz iyi olacak, ama talebinizi karşılayacağımıza söz veremem.”

“Teşekkür ederiz,” dedi Miles. İki kat merdiven çıktılar ve soğuk maviye boyanmış, yeşil bitkilerle dolu küçük bir avluya girdiler.

Yuvarlak, mozaik kaplı bir masanın üzerinde bir sürahi duruyordu. Adam iki bardak doldurduktan sonra onları yalnız bıraktı. Demir işi iki sandalye vardı. Karşılıklı oturup susuzluklarını giderdiler. Miles suyunu içerken elini cebine sokup Mandalina’yı yokladı. Ayı her zamanki yerindeydi, her zamanki gibi gevşek, tanıdık ve derin uykundaydı. Miles aniden Ufaklık’ın arkasında simsiyah giysilere bürünmüş uzun boylu, kara bir kadın fark etti. Kadının ne kadardır orada durduğundan emin değildi, ama onun aniden belirmesi, Miles’a Uyku Melekleri’ni hatırlattı ve Miles elinde olmadan sıçradı.

Kadın öne çıktı ve Ufaklık’ın sandalyesinin arkasında durdu. Gülmsemiyordu. Ufaklık, Miles’ın bakışlarını fark ederek arkasına baktı ve hemen ayağa kalktı. Kadın oturur oturmaz Miles’ın elini tuttu. Tek kelime edilmemişti.

Kadının bakışları Miles’ı sandalyesine mıhlamıştı. Miles onun elindeki çizgileri incelemesini beklemişti, ama kadın bunun yerine derin derin gözlerine baktı ve Miles, hayatı buna bağlı olsa bile, bakışlarını kaçıramazdı. Bir bavul gibi açıldığını, içindekilerin çıkarıldığını hissetti. Senelerdir aklına gelmeyen anılar yüzeye çıktı. Aniden kadın onun elini kavrayıverdi; sonra hafif bir çığlık attı ve hemen elini bıraktı.

“Bana senin öldüğünü söylediler,” dedi.

Miles kızardığını hissetti. Kimliğini saklama fikri aptalca geldi. “Sen Nura mısın?” diye sordu.

“Ben Nura’yım,” dedi kadın. “Beni nasıl buldun?”

“İyi bir haritamız var,” dedi Miles. Şimdi ona dikkatle bakmasına sebep olan şey yalnızca kadının bakışlarındaki yoğunluk değildi. Annesinin yüzünü görmeye bundan daha fazla yaklaşılamayacağını biliyordu ve bir ömrün kaybını telafi edebilirmiş gibi, her detayı açgözlülükle yutuyordu. Teyzesinin hatlarında acımasız çölden doğan bir güç görebiliyordu, ama gözleri hüznle yumuşamıştı. Miles onun dizine oturup teyzesinin onu kollarına almasına izin verme dürtüsüyle savaştı.

Nura sorgularcasına ona baktı ve bir an için bir gülümsemenin hayaleti yüzündeki hüznü sildi. Gümüş paralardan yapılmış küpeleri ve deniz kabuklarından yapılmış, kuru çölün ortasında kesinlikle yersiz kaçan bir kolyesi vardı. “Kardeşime benziyorsun,” dedi, “ve benzemiyorsun da. Neden geldin?”

Miles karmakarışık bir duygu seline kapıldığını hissetti. Teyzesine o anda hayatıyla ilgili her şeyi anlatmak istedi: Pinchbucket Evi’ndeki kasvetli yönetimle nasıl mücadele ettiğini, nasıl kendini savunmayı öğrendiğini, nasıl Ufaklık’la arkadaş olduğunu ve Kahkaha Sarayı’nın sonunu getirdiğini. Onunla daha birkaç dakika önce tanışmış olsa da, Nura’nın onunla gurur duymasını istediğini fark etti. Tıpkı annesi yaşıyorsa onun gurur duyacağını umduğu gibi. Varlığını daha yeni öğrenmiş birine bütün bu duyguları anlatamayacağını biliyordu elbette, bu yüzden onları güçlkle yuttu ve daha pratik bir tavırla sözlerine devam etti. “Seni Büyük Cortado hakkında uyarmaya geldik,” dedi. “O ve Doktor Tau-Tau bugün buraya gelecek.”

“Cortado’yu hatırlıyorum,” dedi Nura. “Celeste onunla arkadaştı, ama ben ondan hiç hoşlanmadım.”

“O zamandan bu yana daha kötüleştiğini düşünürsün, sanırım,” dedi Miles.

“Diğer adam kim?” diye sordu Nura.

“Kendine kâhin diyor,” dedi Miles, “ama dürüst olmak gerekirse, bu konuda pek iyi olduğunu düşünmüyorum.”

“Ruh kim peki?” diye sordu Nura.

“Ruh mu?” dedi Miles. Nura başını Ufaklık’a doğru eğdi.

“Bu benim kız kardeşim, Ufaklık,” dedi Miles. Nura sert sert Ufaklık’a baktı ve Miles sözlerini düzeltti. “Onu kardeş edindim,” dedi.

“O buralı değil,” dedi Nura. Bunu söyleme tarzındaki tuhaflık Miles’in ensesindeki tüylerin diken diken olmasına sebep oldu ve aniden Ufaklık’ın Nura’yı ürküttüğünü fark etti.

“Bunu biliyorum,” dedi Miles. “Sorun yok. O, hayatımı kurtarmak için burada kalmayı tercih etti.”

“Birbirimizi kardeş edindik,” diye ekledi Ufaklık.

Nura kara gözlerini tekrar Miles'a çevirdi. "Bizim bildiğimiz ruhlar insanları hasta eder ve dışarı atılmalıdır."

"Ben o türden değilim," dedi Ufaklık, neşeyle gülümseyerek.

"Bu doğru," dedi Miles. "Ama onlardan tanıdıklarımız da var."

"Peki ne..." diye başladı Nura, sonra aniden sustu. Avluyu çeviren kemerlerin birinden yaşlı bir kadın geçiyordu. Kadın geçerken kartal gözlerine benzeyen gözlerle Miles'a kuşkulu bir bakış fırlattı. Nura nefesini içine çekti, ama hiçbir şey söylemedi.

"O korkunç yaşlı kadın kimdi?" diye sordu Ufaklık, o gittikten sonra.

"O benim annem," dedi Nura. "Onunla henüz tanışmasanız daha iyi. Sirk yöneticisi ve arkadaşı sizi mi takip ediyor, yoksa beni mi görmeye geliyor?"

"İkisinden de biraz var," dedi Miles, "ama buraya bizden önce varmayı umuyorlar. Kaplan Yumurtası hakkında bir şey biliyor musun?"

"Celeste'te bir tane olduğunu biliyorum," dedi Nura alçak sesle, "ama o öldüğü zaman kayboldu ya da çalındı."

"Büyük Cortado ve Doktor Tau-Tau Kaplan Yumurtası'nın onlarda olduğunu sanıyorlar, ama ellerindeki aslında sahte," dedi Miles. "Sana onu nasıl kullanabileceklerini söyletmek için geliyorlar."

"Ne için kullanmak?" diye sordu Nura.

"Tam olarak emin değilim," dedi Miles, "ama iyi bir şey olamaz."

Nura uzandı ve yeniden Miles'ın elini tuttu. Tam olarak sert bir kavrayış olduğu söylenemezdi, ama içinde dostluktan çok sertlik vardı. Huzursuz edici bir biçimde Miles'ın gözlerinin içine baktı.

"Gerçek Yumurta sende!" dedi. "Beklediğim son şey tarafından saklanmış; hayatta kalan bir çocuk. Bu yüzden ne Yumurta'yı, ne de seni görebildim." Elini gevşetti. "Celeste'e yaptığı gibi sana da yapışmış. Bir renk ya da koku değil, ama arada bir şey." Arkasına yaslandı ve merakla ona baktı. "Bu kadar küçük bir yaşta kaplana hâkim mi oldun?"

"Bunu söylemem doğru olmaz," dedi Miles. "Daha çok arkadaş gibiyiz, ama aramızda bir anlaşmazlık oldu."

"Arkadaş mı?" Nura güldü. "Sen tuhaf bir çocuksun," dedi, "ve ben daha adını bile sormadım."

“Adım Miles.”

“Peki, sirk yöneticisi ve kâhin hakkında ne yapalım sence Miles?” diye sordu Nura.

“Şimdilik onların suyuna gideceğimizi umuyordum,” dedi Miles, “ve kandırıp geldikleri yere göndermeyi, ki orada polise teslim edilebilsinler. Büyük Cortado zaten güvenli bir hastaneden kaçtı. O tehlikeli bir adam.”

“Onları kandırmak mı?” dedi Nura. “Cortado’yu aptal bir adam olarak hatırlamıyorum. Kendine çok güveniyor olmalısın.”

“Bize yardım edeceğini umuyorduk,” dedi Ufaklık.

“Bunca yolu kaplana nasıl hâkim olacaklarını senden öğrenmek için geldiler,” dedi Miles. “Bence sen onlara ne desen inanırlar.”

“Benden zor ve tehlikeli bir şey istiyorsunuz,” dedi Nura. “Üstelik sizinle daha yeni tanıştık.”

Evin içinden çan sesleri geldi. “Ne kadar arkanızdaydılar?” diye sordu Nura. Ayağa kalktı ve geniş köy manzarasına bakan bir pencereye gitti.

“Bu, bir deve satın almalarının ne kadar sürdüğüne bağlı,” dedi Ufaklık.

“Ve şifacı kadının kuru eriklerinin gücüne,” diye ekledi Miles.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

BİR ŞEY BİR ŞEY

K arabiber kadar kara, ikizini kaybetmiş Nura Mahnuş Elham pencere denizliğinin üzerinden eğildi ve aşağıdaki kapı eşigine baktı. “Eğer bu Cortado’ysa,” dedi, “kötülük yaparak geçen bir hayat ona yaramamış.”

Miles onun yanına gidip ihtiyatla denizliğin üzerinden baktı. Nura hafif bir tarçın ve portakal kabuğu kokusu yayıyordu. “Bu Cortado değil,” dedi. “Bu dostumuz Arabistanlı Baltinglass.”

“Bu ismi daha önce de duydum,” dedi Nura.

“Onu herkes duymuştur,” dedi Miles. “Bu kıtada yaşayan insanların yarısını tanıyor gibi.”

Baltinglass, elini kepçe yapıp kulağının arkasına dayayarak, “Oradaki sen misin Miles Efendi?” diye bağırdı. “Hainler yolda, geliyorlar. Kendimi kaptırıp yeni kılıcımı çekmeden beni içeri alsanız iyi olacak.”

Miles düz çatıların üzerinden baktı ve biri küçük, biri epey büyük iki deve üzerinde iki belirsiz şeklin köye yaklaştığını gördü. “Onlara benziyor,” dedi, pencereden uzaklaşarak. Nura kepenkleri kapattı ve

bir an sonra aşağıda bir kapının kapandığı duyuldu. Ardından taş merdiveni tırmanan Baltinglass'ın bastonunun tan tan tan sesleri.

Kör kâşif sesleri takip ederek avluya girdi. "Ben kendi yolumu buldum," dedi. "Umarım aldırılmazsınız. Sirk yöneticisi ve soytarısı yolda. Plan nedir Miles Efendi?"

"Nura onlarla konuşacak," dedi Miles, umutla teyzesine bakarak, "biz de gözlerden uzak duracağız. Bundan daha fazlasını düşünmedik daha."

"Hmm," dedi Baltinglass. "Senin standartlarına göre biraz çiğ bir plan, ama iş görmek zorunda. Tanıştığımıza memnun oldum hanımefendi, her nerede duruyorsanız."

"Ben de öyle," dedi Nura. "Yan odaya geçseniz iyi olacak. Paravanın arkasından dinleyebilirsiniz, ama sessiz kalmanız gerek."

Onları temiz çamaşırlarla dolu küçük bir odaya aldı. Düzgün örtü ve yastık yığınlarının üzerine oturdular. Odanın duvarı süslü tahta bir paravandı. Deliklerden avluda neler olduğunu görebiliyorlardı, ama kendileri karanlıkta gizli kalıyordu.

Aşağıdaki kapı çanı yine çaldı ve altın dişli adam merdivenin tepesinde belirdi. Biraz allak bullak görünüyordu.

"Başka habersiz misafirler geldi," dedi. "Bugün tuhaf bir gün."

"Hayatta bilemezsin," dedi Nura. "Onları yukarı gönderebilirsin."

Miles'in onu ilk gördüğü yere, kemerin altına geçti ve gölgenin içinde hemen hemen gözden kayboldu. "Bu onun en sevdiği numaralarından biri olmalı," diye düşündü Miles ve Büyük Cortado'yu da kendisi kadar huzursuz edeceğini umdu.

Cortado ile Tau-Tau merdivenin tepesinde belirdiler ve beyaz entarili adam tarafından avluya buyur edildiler. İki adam üstlerini başlarını biraz düzeltmeye çalışmışlardı. Üstlerinde, Wa'il'den ayrılmadan önce almış ya da çalmış olmaları gereken yeni giysiler vardı. Doktor Tau-Tau soluk fesinin yerine yeni bir tane takmıştı. Tek gözüne korsan bandı takmış Büyük Cortado'nun kafasında, taze toplanmış mantar gibi görünmesine sebep olan kocaman, etkileyici bir sarık vardı.

"Unutma, benim konuşmama izin vereceksin," dedi Büyük Cortado alçak sesle. "Eğer işler bizim istediğimiz gibi gitmezse, büyük kediyi getiririz." Parmaklarını yanağındaki yara izinin üzerinde gezdirdi.

Ağızından tiz bir kıkırtı kaçtı ve onu hemen bastırdı. “Artık öğrendiğinden emin misin?”

Doktor Tau-Tau sinirli sinirli boğazını temizledi. “Elbette,” dedi, ama sirk yöneticisi başka tarafa bakarken omzunun üzerinden kaçış yolunu kontrol etti.

Cortado bir bardak su içti ve parmaklarıyla masayı dövdü. “Öyle görünüyor ki geliş saatimizi tam olarak öngörememiş,” diye mırıldandı.

“Siz, beyefendileri beklettiğim için özür dilerim,” dedi Nura o anda, kemerin altından çıkarak. Miles iki adamın yerlerinde sıçradığını görünce memnun oldu. Nura, Büyük Cortado’nun karşısındaki sandalyeye oturdu ve Doktor Tau-Tau’yu ayakta bıraktı.

“Uzun zaman oldu Nura,” dedi Büyük Cortado.

“Çabuk geçti Cortado,” dedi Nura.

“Bu ortağım, Doktor Tau-Tau,” dedi Cortado, elini kayıtsızca Tau-Tau’ya doğru sallayarak.

“Sizinle tanışmak bir zevk,” dedi Tau-Tau. “Kardeşiniz Celeste’in çırağı olma şansına kavuşmuştum.” Konuşurken yüzünde, güneş yanığı olmayan yerler de kızardı. “Yüzünüzü yeniden görmek güzel. Onu daha önce gördüğümde değil, ama Celeste’te görmüştüm, bilirsiniz. Yani...”

“Kes sesini Tau-Tau,” dedi Cortado. Bir puro çıkardı ve bir tane de Nura’ya uzattı. Nura puroyu reddetti ve onun yerine bir kil pipo çıkardı. Miles oymalı paravanın arkasından bakakaldı. Daha önce bir kadının pipo içtiğini görmemişti, ama teyzesi deneyimli ellerle piposunu yaktı ve kısa süre sonra sirk yöneticisi ile duman değiş tokuşu yapmaya başlamıştı.

“Merak ediyorum,” dedi Büyük Cortado, tek gri gözünü Nura’ya dikerek, “son zamanlarda kör bir düzenbaz ile iki küçük ortağı tarafından ziyaret edildiniz mi?”

“Böylesine sıra dışı bir ziyareti hatırlardım sanırım,” dedi Nura.

“Kesinlikle,” dedi Cortado. “Ama bu kişiler sizi ziyaret ederse, hatırladığınız son şey olabilir. Yaşlı adam aslında acımasız bir katildir ve iki çocuk da onun suç ortaklarıdır.”

“Kimse bu evin sakinlerine zarar vermeyi başaramadı,” dedi Nura.

Büyük Cortado gülümsedi. “Bundan eminim, ama bu sinsi insanlar özel ihtiyat gerektirebilir. Yaşlı adam kör numarası yaparak sempati kazanıyor ve iki çocuğu da ihtiyatsız kişileri cezbetmek için kullanıyor. Küçük çocuk bir eve girmek için uzun zaman önce kaybedilmiş bir akraba numarası yapıyor. Çok ikna edici olabiliyor.” Öne eğildi ve külünü yer seramiklerinin üzerine silkeledi. “Birlikte ülkenin dört bir yanında hırsızlık yaptılar ve cinayet işlediler. Daha dün, yakındaki bir köyde kalırken bizi soymaya çalıştılar.”

“Denizi ve çölü beni bu konuda uyarmak için aşmadınız,” dedi Nura.

“Evet haklısınız,” dedi Cortado. Sandalyesinde çok rahatsız görünüyör, durmaksızın kıpırdanıyordu. Midesinden Miles’ın bile duyabildiği şiddetli gurultular geliyordu. “Uzmanlığınıza ihtiyacım var,” dedi Cortado. Parmaklarını şaklattı ve elini Doktor Tau-Tau’ya uzattı. Tau-Tau kaşlarını çatı ve gizli olduğunu sandığı bir cepten sahte Kaplan Yumurtası’nı çıkardı.

Büyük Cortado, Yumurta’yı başparmağı ile işaret parmağı arasında tuttu. “Sanırım bunun ne olduğunu biliyorsunuz,” dedi Nura’ya.

“Bu bir Kaplan Yumurtası,” dedi Nura. “Kuşkusuz kardeşime ait olan. Ona ne olduğunu sık sık merak etmişimdir.”

“Celeste onu bana emanet etti,” dedi Büyük Cortado. Masanın üzerinden eğildi. “Doğrudan konuya gireceğim Nura. Kardeşinin bu Yumurta için Barty Fumble tarafından zehirlendiğine inanmak için sebepim var, ama o kaderini öngördü ve bunu bana emanet etti.”

Nura’nın yüzü bu hikâyeyi dinlerken ifadesizdi, ama Doktor Tau-Tau’nun ağzı açık kaldı ve gözleri inanmazlıkla pörtledi. “İmkânsız!” diye ağzından kaçırdı. “Hiçbir kâhin kendi sonunu öngöremez!”

Büyük Cortado dönüp ona öyle bir bakış fırlattı ki, Tau-Tau kendi sonunu kolaylıkla tahmin edebilirdi. “Devemi bağlamadan bırakmış olabilirim sanırım,” dedi Cortado. “Gidip kontrol etsen iyi olacak Tau-Tau.”

Falcı yanıt verecek oldu, sonra fikrini değiştirdi ve surat asarak avludan geçip merdivenleri indi.

“Benden ne istiyorsun?” diye sordu Nura.

“Bu Yumurta’nın içinde bir kaplanın ruhu var, değil mi?” dedi Büyük Cortado.

Nura başını salladı.

“O zaman oraya bir başka ruh daha koyup ikisini karıştırmak mümkün, değil mi?” dedi Cortado.

Nura, avlunun yapraklarla örtülmüş havasına beyaz duman kıvrımları göndererek, konuşmadan uzun uzun baktı ona. “Bu mümkün,” dedi sonunda, “ama sonucun ne olacağını bilemem. Bir kaplanla bu kadar küçük bir mekânı paylaşmak ve üste çıkmak için güçlü biri gerekir.”

“Onu düşünmek bana düşer,” dedi Büyük Cortado. “Sen yapabilir misin?”

“Belki,” dedi Nura, “ama neden yapayım?”

Miles nefesini tuttu. Nura işbirliği yapmamaya karar vermiş gibi görünüyordu ve Miles işlerin hızla kontrolden çıkacağından korkuyordu.

“İki sebepten dolayı,” dedi Cortado. “Benim de Barty Fumble ile görülecek hesabım var ve bunca senedir nerede saklandığı konusunda güvenilir bir bilgi edindim. O kurnaz bir adam ve ele geçirmek zor, ama muhtemelen bildiğin gibi kaplanlara zaafı var. Kaplanın bedenindeyken kardeşinin intikamını alabilirim ve aynı zamanda kendi hesabımı da görürüm.”

“Zaten o senin kontrolündeyken, neden kaplan olasın?” dedi Nura. “Yumurta’yı elinde bulundurduğun on bir sene içinde onun kontrolünü ele geçirmedi mi?”

“Elbette,” diye yalan söyledi Büyük Cortado rahatça. “Ama artık yalnızca ipleri çekmek bana yetmiyor. Bir kaplan, saf güç demek. Ben o güç olmak istiyorum.” Dinleyen olup olmadığını görmek için omzunun üzerinden arkasına baktı. “Bu sana... delice mi geliyor?”

“Beni ilgilendiren bir şey değil,” dedi Nura. “Sana yardım etmek için iki sebebim olduğunu söyledin. Diğer nedir?”

“Para,” dedi Cortado. “Değerli bir hizmeti bedavaya vermeni beklemiyorum.”

“Benim hizmetimi karşılayacak paran yoktur,” diye güldü Nura.

Büyük Cortado purosunu söndürdü ve bir kese çıkarıp, içinden bir para selini masaya boca etti. “Bunun geldiği yerde çok daha fazlası var.” Kıkırdadı.

Nura masanın üzerindeki paraları süzdü. “Tamam,” dedi. “Elimden geleni yaparım.”

“Ah, bir şey daha var,” dedi Cortado kayıtsızca. “Bahsettiğim soyguncuların Yumurta’nın değeri hakkında fikirleri olduğundan korkuyorum ve onu çalabilmek için kesinlikle peşimizden buraya geleceklerdir.”

“O işi bana bırak,” dedi Nura. “Buraya gelirlerse kariyerlerinin sonu olur; bundan emin olabilirsiniz.”

“Harika!” dedi Büyük Cortado. Parayı avuçlayıp keseye geri koydu. “Ee, ne zaman başlıyoruz?”

“Önce anahtara bakmam gerek.”

“Anahtar mı?” dedi Cortado. Kusursuz Yumurta’yı parmaklarında çevirdi ve omuzlarını silkti. “Yanında bir anahtarla gelmedi.”

“Bir Kaplan Yumurtası’nın anahtarı olmalı,” dedi Nura. “Ancak bu şekilde açılabilir ve bir ruh ancak bu şekilde içine konabilir.”

Cortado, gümüş kutusundan bir puro daha çıkararak, “Bu anahtar neye benzer?” diye sordu.

Nura güldü. “Neden yardımına gereksinimin olduğunu görebiliyorum,” dedi. “Bu fiziksel bir anahtar değil. Genelde bir şiir ya da bir tür bilmece olur. Yumurta’yla yaratılmıştır ve o olmadan Yumurta değiştirilemez.”

“Tau-Tau?” dedi Büyük Cortado, başını çevirmeden. Sesi avluda yankılandı ve ardından merdivenleri tırmanan falcının oflayıp poplaması geldi.

“Develer konusunda her şey yolunda,” dedi Tau-Tau, nefes nefese.

“Sen onu boş ver,” dedi Cortado. “O defterde bir tür şiir buldun mu? Bu Yumurta’yı açabilecek bir şey?”

“Kurşunkalemle yazılmış bir tane vardı,” dedi Tau-Tau, “defterin son sayfasında.”

Miles nefesini içine çekti ve Ufaklık'ın elini bileğinde hissetti. Annesinin mezarındaki kitabeyi deftere kopyaladığı için kendine lanet etti. Keşke onu ezberlemekle yetinseydi.

"Onu kopyalamamışsındır herhalde," dedi Büyük Cortado.

"Hiç de kopyalamadım," dedi Doktor Tau-Tau. "Biz, kâhinler şiir ezberlemek konusunda uzmanızdır. Onlar bizim ekmeğimiz ve..."

"Söyle," diye bağırdı Cortado.

"Evet elbette," dedi Tau-Tau. Hatırlamasına yardım edecekmiş gibi, telaş içinde okuma gözlüğünü taktı. "Zamanın çaldığı, şey... bir şey bir şey olsun, güç, üç, ee..."

Nura güldü. Tütün dumanından boğuklaşmış, gür bir gülüşü vardı. "Bize bir şey kazandıracağını sanmıyorum," dedi.

Büyük Cortado başını ellerine aldı ve sarıgı parmak uçlarına kayd. Adam onu geri itti ve normalde birinin sabrını feci şekilde kaybetmek üzere olduğunu anlatan bir biçimde, sabırlı bir tavırla konuştu. "Orada... dur... bakalım," dedi. Falcıya, kum ve bitkinlikten kızarmış gözlerle baktı. "Bunu biliyor musun, yoksa bilmiyor musun?"

Tau-Tau, aşırı yorulmuş bir öğrenci gibi ayak değiştirerek, "Sanırım biliyorum," diye mırıldandı.

Cortado arkasına yaslandı ve gülümsedi. "Bu iyi haber," dedi, "çünkü bu sefer doğru söylemezsen, yolculuğun geri kalanında seni ayak bileklerinden devene bağlayacağım. Bunun sonucunu öngörebiliyor musun Tau-Tau?"

"Zamanın çaldığı öyle kalsın güç büyüyor ikiden üçe korkuya kucak aç ruhunu azat et güneşi içmek için benim yerime' tuvaleti kullanabilir miyim lütfen?" dedi Doktor Tau-Tau tek nefeste.

Büyük Cortado Nura'ya döndü. "Hepsini duydun mu?"

"Elbette," dedi Nura. "Kemerden geç, sağdaki ilk kapı," dedi Doktor Tau-Tau'ya.

"Teşekkür ederim," diye ciyakladı falcı ve yaprakların arasından telaşla çıktı.

"Ee?" dedi. "Şimdi yapabilir misin?"

"Sen sabırsız bir adamsın Cortado."

“Çok,” dedi sirk yöneticisi.

“Anahtarı daha ayrıntılı incelemeliyim,” dedi Nura, “Yumurta’yı yapan kişinin dinlenme yerini de bulmamız gerek. Umarım para bahsi boş bir böbürlenme değildi.”

“Yapan kişinin dinlenme yeri mi?” dedi Cortado, sesinde bir öfke tınısıyla. “O şeyi kullanmak istiyorum, onu yaptığı için Vuducu Vinnie’nin tekine teşekkür etmek değil.”

Nura’nın yüzü ifadesiz kaldı. “Kaplan Yumurtası oyuncak değildir,” dedi. “Bu Yumurta’yı yaratan şaman ona ruhunu kattı. Ancak onun ruhunu çıkartarak Yumurta’nın içinde kendi ruhuna yer açabilirsin ve bu da ancak onun gömülü olduğu yerde yapılabilir.”

“Onu çıkartmak mı?” dedi Cortado, fısıldayarak.

“Kaplan Yumurtası’nın içinde ölümsüzlük kazandı. Şimdi ölecek,” dedi Nura, “ve sen de onun yerine güneşi içeceksin.”

Büyük Cortado bir kibrit çaktı ve purosuna tuttu. Bir süre yavaşça onu çekiştirdi. “Bu, kaplanın neden konuşabildiğini açıklıyor,” dedi sonunda.

Paravanın arkasında Miles ağzı bir karış açık, bir Cortado’ya, bir Nura’ya bakıyordu. Nura’nın bir an duraksadığını gördü, ama sonra Nura, kara gözlerinde hiçbir ifade olmadan yanıt verdi. “Kaplan bu yüzden konuşabiliyor,” dedi.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

BİR DOLU YALAN

Derisi soyulan, üzerinde kuruyan ter yüzünden tuzlanmış gibi görünen Doktor Tau-Tau samandan bir şilteye oturmuş, şiddetle kaşınmaktaydı. Güneş yanığı artarak kaşınmaya başlamıştı, uğradıkları son köyde satın aldığı giysiler bitli gibiydi ve o korkunç kahvaltı yüzünden gıda zehirlenmesi geçirdiğinden emindi. Düşününce bile hâlâ midesi kaynıyor, bir trombon bataklığa batırılmış da çalışmıyormuş gibi sesler çıkıyordu. Konukevinde odaların kapısı görevini gören yırtık perdeye baktı ve tiksinti içinde geçirdi. Cortado'da onca çalıntı para varsa, nasıl oluyordu da her seferinde şehirdeki en kötü pire çukurunda kalıyorlardı? Onun konumuna sahip bir kâhin için hiç de uygun bir yer değildi.

Bu da canını sıkan diğer şeydi. Kendisi gezgin satıcı gibi kapıda dikilirken, kadınla Cortado iş konuşmuştu ve sonra Celeste'in kaba kardeşi onları bu çöplüğe göndermişti. Tau-Tau kendisini göz ardı ettiklerine dikkat çekmeye çalışmıştı, ama kadının merhum danışmanına bu kadar çok benzemesi yüzünden sinirleri bozulmuştu ve dili bir

ahmağın kontrolüne geçmiş gibi, kendini Celeste'in yüzü hakkında anlamsız bir şeyler gevelerken bulmuştu. Şimdi bile, sıkıntıları hakkında sesli sesli homurdanmakta olduğunun farkında değildi ve bu gerçek, Büyük Cortado'nun canını fazlasıyla sıkıyordu. Tau-Tau'nun dili hâlâ ahmağın kontrolünde gibiydi.

Bu arada Büyük Cortado kendi saman şiltesine oturmuş, sırtını yumru yumru duvara vermişti ve kamçı kadar ince kertenkeleler arada bir ayaklarının üzerinden geçiyordu. Bu delikte, ortağına tepeden bakmak için oturabileceği bir sandalye bile yoktu. Nura'nın sözlerini aklında evirip çeviriyordu. Haberler iyi değildi. Yumurta'ya kendi ruhunu koyabilmek için, onu yapan kişinin mezarını bulması ve ruhunu Yumurta'dan çıkarması gerekecek gibiydi. Bu, işitmek istediği bir şey değildi, ama Nura'nın bu sözde anahtarı okuması da, tüm diğer saçmalıklar kadar mantıklı gelmişti.

Diğer yatakta titreyip seğiren Tau-Tau'ya dik dik baktı. Sırf o fes kafalı aptal kafasının içinde taşıdığı küçük şiiri yanlış anladı diye bu pahalı yolculuğu boşa yaptıkları ortaya çıkarsa, bedelini cehennemle ödeyecekti.

Kör adamla veletlerin Nura'nın kapısına gelip gelmediklerini merak etti. Geldiklerinde onları bir sürprizin beklediğini düşündü kıkırdayarak. Celeste yeterince hararetli biriydi; ama o Nura denen kadın, ölen kardeşinin daha da sert bir çeşidiydi ve Cortado, kadının onları duraksamadan kılıçtan geçireceğinden emindi. Ellerini birbirine sürttü ve neşeyle kıkırdadı. Yakında oğlanın kafasını kazığa geçirebilecekti ve bunun için ellerini bile kirletmesi gerekmecekti.

Susuzluğunu gidermiş, Yumurtası'nı geri almış olan Miles Wednesday, boğucu çamaşır odasından kurtulduğu için hissettiği rahatlamayla, kâşif dostu, kız kardeşi ve yeni bulduğu teyzesiyle birlikte masanın başında oturuyordu. Masada oturlurken, gözlerini dikip bakıyormuş gibi görünmeden, her fırsatta Nura'yı inceliyordu. Nura, onların tabaklarına birtakım güzel kokulu yiyecekler servis ederken o kadar korkunç görünmüyordu. Nura, Miles'ın yemeğini önüne koyarken gülümsedi. "Annenin resmini hiç görmedin, değil mi?"

Miles başını iki yana salladı. “Fotoğraf makineleri onunla anlaşıyor,” dedi.

Nura kahkaha attı. “Birbirimize çok benziyoruz.”

“Onu özlüyor olmalısın,” dedi Ufaklık.

Nura ona şaşkınlıkla baktı. Öyle görünüyor ki bir ruhun herhangi biri için kaygılanabiliyor olması ona garip geliyordu. “Hâlâ onun eve dönmesini bekliyorum,” dedi, kara gözlerindeki hüzün geri dönerek. “Öldüğü zaman yanında değildim, ama başına korkunç bir şey geldiğini hemen anladım. Bazen hâlâ onun okyanusun diğer yakasında, benim onu ziyaret etmemi beklediğini ya da bir gün, en az beklediğim anda, şu kapıdan içeri gireceğini hissediyorum.”

“Cortado’nun anlattıklarının tamamı yalandı, değil mi?” dedi Miles. “Babam hakkındakiler, demek istiyorum.”

“Doğru bir laf o adamın boğazına kılçık gibi takılır,” dedi Nura. “Celeste’in ölümünden kısa süre sonra sirki ziyaret ettiğimde bana, Celeste’in bebeğinin öldüğünü söyleyen oydu. Bu onu mutlu ediyormuş gibi konuşmuştu neredeyse, ama kaplan saldırısı yüzünden sakatlanmıştı ve ateşi yükselmişti. Söylediklerinde yalan tınısı sezmedim. Gözlerimi puslandırıran acım olmalı.”

“Sanmıyorum,” dedi Miles. “Cortado da benim öldüğüme inanıyordu. Bolsillo biraderler beni korumak için öyle söylediler.”

“O üç küçük palyaço mu?” dedi Nura.

Miles başını salladı. “Beni yetimhaneye götürdüler ve Kaplan Yumurtası’nı pelüş ayımın içine sakladılar. Cortado’nun onu da bulacağından korkuyorlardı.”

Nura küçük bardaklara tatlı nane çayı doldurdu ve konuklarına sundu. “O zaman sana büyük bir hizmet yaptılar,” dedi.

“Öyle,” diye onayladı Miles, “ama her zaman merak etmişimdir...” Aniden utanarak durdu.

“... neden beni seni bulmaya yollamadıklarını mı?” diye tamamladı Nura. Miles başını salladı.

“Bildığım kadarıyla ben sirki ziyaret ettiğimde onlar yoktu,” dedi Nura. “Celeste’e bir şey olduğunu anladığımda hemen geldim. Ben vardığımda o çoktan gömülmüştü, Barty ardında iz bırakmadan

kaybolmuştu ve senin de öldüğünü söylüyorlardı. Bana, kader Celeste'in hayatını bir kum fırtınası gibi kaplamış gibi geldi ve orada bulabildiğim birkaç hatırayı aldıktan sonra, artık kalmam için sebep kalmamıştı. Bu yüzden eve döndüm.”

Miles Nura'nın, çantasında Celeste'in birkaç eşyasıyla, tek başına köyüne dönmesini düşündü. Yetimhane ondan habersiz, kardeşinin çocuğunun üzerine gri bir zulüm ve yolsuzluk bulutu gibi kapanmıştı.

“Barty'nin tam olarak kaybolduğu söylenemez,” dedi.

“İzini mi sürdün?” diye sordu Nura.

“Gibi,” dedi Miles. “Celeste öldükten sonra Doktor Tau-Tau onun ıstırabını iyileştirmeye çalıştı, ama beceriksizlik etti. Iksiri fazla güçlü yaptı ve iksir babamı bir tür boş bir kabuğa dönüştürdü. Geriye yalnızca, Hiç dedikleri kılı bir dev kaldı. Şimdi bizimle birlikte Partridge Malikânesi'nde yaşıyor.”

“Boş bir kabuk mu?” dedi Nura.

Miles başını salladı. “Gözlerine istemediğim kadar yakından baktım ve içeride yalnızca boşluk bulabildim. Eskiden babam olduğunu, yalnızca Tau-Tau yaptıklarını itiraf ettiği için biliyorum. Kaplan Yumurtası'nı kullanmayı öğrenirsem belki onu geri getirebileceğimi düşünmüştüm.”

“Korkarım bu imkânsız olabilir,” dedi Nura. “Bir Kaplan Yumurtası'na hâkim olmak zordur, ama kaplanın konuşabildiği doğruysa, o zaman daha tuhaf bir şeyler dönüyor. Hiç böyle bir şey duymadım.”

“Onunla sık sık konuştum,” dedi Miles. “En azından, Tau-Tau ile Cortado Yumurta'yı benden çalana kadar. Sonra kaplanla aramız bozuldu.”

“Cortado'daki Yumurta'nın sahte olduğunu söyledin,” dedi Nura, çayları tazeleyerek.

“Bu doğru. Dün gerçek Yumurta'yı sahtesiyle değiştirmeyi başardık,” dedi Miles. Temzi'nin sır dolu bir gülümsemeye Kaplan Yumurtası'nı ona uzatmasını gözlerinin önüne getirdi. Onun sıcak parmaklarının kendi eline sürtündüğünü hatırladı ve bir an için ne dediğini unuttu.

“Sahte Yumurta benim,” dedi Baltinglass, ağzında lokması varken. “Uzakdoğu’da satın aldığım küçük bir andaç. İçinde en ufak yaşam kıvılcımı yok, elbette.”

“Cortado’ya kaplanın, Yumurta’nın yaratıcısı içine ruhunu kattığı için konuşabildiğini söyledin,” dedi Miles. “Bu doğru değil miydi?”

“Değil,” dedi Nura. “Cortado’ya bir dolu yalan söyledim. Onu kendi ülkesine göndermemi istediniz, bu yüzden ona şamanın mezarını bulması gerektiğini söyledim. Herhangi bir bahane kadar iyi bir bahane gibi geldi. Mezarın nerede olduğunu söylemek de bize kalıyor. İsterseniz bir domuz çiftliğinin ortasında olduğunu söyleyebilirim.”

“Ya da kaçtığı tımarhanenin bahçesinde,” dedi Miles.

Nura bir kahkaha attı ve Miles bir mutluluk ışığının hüznü delip geçtiğini gördü. “Keşke işe yarasa!” dedi. Bileziklerini şıkırtarak gözlerindeki yaşı sildi; sonra derin derin iç geçirdi. “Belki de gerçek Kaplan Yumurtası’na bir göz atmama izin vermelisin,” dedi.

Miles Mandalina’yı cebinden çıkardı ve masaya koydu. Ayı yavaşça devrildi.

Nura hayretle Mandalina’ya baktı. “Hâlâ oynucağın içinde mi?” diye sordu.

“Ufaklık benim için içine koyup dikti,” dedi Miles. “Hayatım boyunca Mandalina’yla konuştum ve sanırım Yumurta’yı kullanmayı, fark etmeden bu şekilde öğrendim.”

Nura Mandalina’yı eline aldı ve yakından inceledi. Aniden içinden elektrik geçmiş gibi seyirdi ve Mandalina’yı hemen masaya bıraktı. “Orada bir kaplanın ruhundan daha fazlası var,” dedi. Parmaklarını yakmış gibi emerek düşündü. “Sanırım,” dedi, “büyükannenle tanışma zamanın geldi.”

Aniden ayağa kalktı ve Mandalina’yı Miles’a uzattı. “Yalnız gitsek daha iyi,” dedi. Miles’ın elini tuttu. Odadan çıkıp serin bir koridordan geçtiler. Miles koşmadan ayak uydurabilmek için uzun adımlar atıyordu.

“O... büyükannem Kaplan Yumurtası hakkında daha fazlasını biliyor mudur?” diye sordu.

“Bize Kaplan Yumurtası hakkında ilk hikâyeleri anlatan büyükan-nendi,” dedi Nura, yüksek sesli bir fısıltıyla. “Celeste ve ben çocukken onun dizlerine otururduk ve annem bize onun nasıl kudretli, güzel şehirler yapabildiğini ya da halklara korkunç yıkımlar getirebildiğini anlatırdı. Anlattığı onca hikâye içinde, bizi en çok büyüleyenler on-lardı.”

“Bu yüzden mi...” diye başladı Miles, ama yüksek kemerli bir ka-pıya gelmişlerdi ve Nura parmağını dudaklarına götürmüştü. İçeri gir-diler ve kendilerini, kocaman, dört direkli bir yatağın hâkim olduğu serin, loş bir odada buldular. Önceden avludan geçen yaşlı hanım sırtını yastıklara vermiş, günlük kıyafetleri içinde, yatağın içinde dimdik oturuyordu. Gözleri kapalıydı ve ellerini kucağında gevşekçe kenetle-mişti.

Nura Miles’a kapının yanında durmasını işaret etti. “Anne,” dedi, yatağa yaklaşarak. Yaşlı hanımın kâğıda benzeyen gözkapakları ani-den açıldı. “Seninle tanıştırmak için bir konuk getirdim,” dedi Nura.

Yaşlı hanım Miles’a yaklaşmasını işaret etti. Yatakta biraz daha doğ-rulmaya çalıştı, uzandı ve Miles’ın çenesini yakaladı. Onun başını bir o yana, bir bu yana çevirdi, yanağından tutarak aşağı çekip göz aklarını inceledi. “Onda bir rahatsızlık göremiyorum,” diye gıkladı. “Dişleri çürük, kurtlanmış olabilir. Olağanüstü bir şey yok.”

“Buraya tedavi olmak için gelmedi. Sana göstermek istediği bir şey var,” dedi Nura.

Miles, büyükannesinin sert parmak uçlarını hâlâ yanaklarında his-sederek, kararsızlıkla ona baktı. Cebine uzandı ve Mandalina’yı çıkar-dı, yaşlı hanımın görebilmesi için uzattı.

“Bu ne?” diye sordu büyükannesi, öfkeli gözleri bir Mandalina’ya, bir Miles’a kayarak.

“Al onu, anne,” dedi Nura. Annesinin yaşlılıktan boğum boğum olmuş ellerle ve Miles’ın okuyamadığı bir ifadeyle oyuncak ayıyı eline almasını izledi.

Yaşlı hanım Mandalina’yı bir süre elinde tuttu; sonra aniden derin bir nefes aldı ve iri iri açılmış gözlerle kızına baktı. “Bir Kaplan Yu-murtası!” dedi. “Çok nadir! Nereden geldi?”

“Oğlana ait,” dedi Nura.

Yaşlı hanım, ondan seksen senelik güç daha çekebilirmiş gibi, ayıyı sıkı sıkı tuttu. Yüzüne şaşkın bir ifade geldi. “Bu saf değil,” dedi. “İçinde kaplanla birlikte ne var?” Suçlarcasına Miles’a baktı.

“Sanırım bir ‘ne’den çok bir ‘kim,’” dedi Miles.

Yaşlı hanım Mandalina’yı burnuna tuttu ve gözlerini kapattı. Onu kulağına tutarak salladı, sıska göğüs kafesine dayadı ve kendi yürek atışlarıyla ölçtü.

“Benim tanıdığım biri değil,” dedi, Mandalina’yı Miles’a geri vererek. Miles rahat bir nefes alarak Mandalina’yı aldı ve istemsizce, yüzüne bir gülümseme yayıldı. Yaşlı hanım onu dikkatle izliyordu. “Ama sana yakın biri,” dedi. “Kimi kaybettin çocuk?”

Miles yanıt vermek için ağzını açtı, ama konuşamadığını gördü. Mandalina hayat boyu onun yoldaşı olmuştu ve ayıya hissettiği yakınlık için başka açıklama aramamıştı. Şimdi, büyükannesinin çok mantıklı konuştuğunu anlıyordu. Hayatı boyunca iki insanı kaybetmişti ve eğer yaşlı hanımın tanıdığı biri değilse, o zaman... Aniden dizleri boşandı ve Miles kendini yatağın kenarına bıraktı.

“Babam,” dedi, sonunda konuşmayı başardığında. “Babam olmalı.”

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

TAŞTAKİ HAYALET

Miles'in hançer gözlü, tahtı yastıktan olan büyükannesi, yatağının ayakucunda titreyerek oturan küçük yabancıya baktı. Nura'nın öğle uykusunu bölmesi alışıldık bir şey değildi ve bu onu huzursuz etmişti. Kızına döndü ve kemikli parmağını kaldırarak uyardı. "Bu işe karışma," dedi. "O Yumurta huzursuzluk ve yürek sancısından başka hiçbir şey getirmeyecek."

Nura'nın kara gözleri çakmak çakmak oldu. "Çocukken bize Kaplan Yumurtası hakkında hikâyeler anlatan sendin anne," diye hatırlattı.

"Çocukluk hikâyeleri insanın hayatının yolunu çizmez," dedi yaşlı kadın.

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi Nura. "Ya Celeste?"

Yaşlı kadın gözle görülür biçimde büzüldü. "Celeste hep kendi burunun dikine gitti," dedi. "Senin inatçı olduğun kadar huzursuzdu. Bunun onu nereye götürdüğüne bak."

Nura kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çatarak, karanlık bakışlarla annesine baktı. "Çocuğun babasını tedavi etmek için yardıma ihtiyacı var," dedi.

“Şifacı çok,” dedi annesi.

“Çocuğun yüzüne bak anne,” dedi Nura. “Dişlerinin ve göz kapaklarının ötesine bak.”

Yaşlı hanım bir an Miles’a baktı, sonra gözlerini yumdu ve kendini yastıkların üzerine bıraktı.

“Bu Celeste’in oğlu,” dedi Nura nazıkçe. “Senin torunun. Adı Miles. Meğer yetimhanede ölmemiş.”

Yaşlı kadın hiçbir şey söylemedi. Uykuya dalmış gibi, yavaşça nefes alarak yastıkların üzerinde yattı. Bir süre sonra tekrar gözlerini açtı. “Onun için yapabileceğimiz hiçbir şey yok,” dedi. “Babası bir taşın içinde hayalet. Bu nasıl tedavi edilebilir?”

“Eskiden babam olan kişi hâlâ yaşıyor,” dedi Miles. “Yalnız, bir parçası kaplanla birlikte Kaplan Yumurtası’nın içinde kısıllı kaldı.”

“İmkânsız. En büyük şaman bile tarif ettiğin şeyi yapamaz.”

“Belki yapamaz,” dedi Miles. “Bu, bir ahmak tarafından başarıldı. Babamın kırık kalbini tedavi etmeye çalışıyordu. Bana iksiri fazla güçlü yaptığını söyledi, ama artık tedavide Kaplan Yumurtası’nı kullandığını düşünüyorum. Bu adamı iyi tanıyorum. Bir şeyi tamamen yanlış yapmanın bir yolu varsa, o mutlaka bulur.”

“Bu işi, daha fazla karıştırarak çözemezsin,” dedi yaşlı kadın. “Benim tavsiyem, Kaplan Yumurtası’nı asıl sahibine iade etmen. Ona gereksinim duyduğunda baban neredeydi? Ona hiçbir şey borçlu değilsin.”

“Bunu yapamam,” dedi Miles, gözyaşlarını bastırmaya çalışarak. “Babamın neler yaşadığını bilmiyorum, ama benden başka kimsesi yok. Dahası,” dedi, “Celeste’in yaptığı anlaşmayı yerine getirmeden onu Meşe Cücelerine iade edemem.”

Yaşlı kadın bir ağız dolusu acı hardal yutmuş gibi aniden yatağında doğruluverdi. “Meşe Cüceleri mi?” dedi boğulurcasına. Miles, annesi öfkeli bir bakışla ona dönünce Nura’nın irkildiğini gördü. “Bana Celeste’in Kaplan Yumurtası’nı Kalküta’daki tek bacaklı bir satıcıdan aldığını söylemiştin.”

“Seni sinirlendirmenin anlamı olmayacağını düşündüm,” dedi Nura.

“Eh, şimdi sinirlendim!” dedi Miles’in büyükannesi. “Celeste’in sonunun kötü olmasına şaşırmamak gerek. Meşe Cüceleri miskin küçük

mağara adamlarıdır ve onlarla iş yapmaktan hayır gelmez.” Fırtına gibi bir yüzle Miles’a döndü. “Anlaşma neymiş? Konuş!”

“Işık korkusundan kurtulmak istiyorlardı,” dedi Miles. “Celeste, Yumurta’yı ona ödünç vermeleri karşılığında onlar için bir tedavi bulmayı teklif etti.”

“Bu delilik olur! Vade ne?” diye sordu yaşlı kadın.

“Yirmi bir sene. Ben on bir yaşına bastığımda süre bitti.”

Yaşlı kadın kınarcasına cıkladı. “Bunun seni bağladığını düşünecekler evlat.”

“Biliyorum,” dedi Miles. “Onlarla tanıştım zaten. Sırf Yumurta’yı bulayım ve geri götürüyüm diye bıraktılar beni.”

“Benim tavsiyem, hiçbir koşul altında Yumurta’yı asıl sahiplerine iade etmemen,” dedi yaşlı kadın. “Yaptıklarını iddia ettikleri hiçbir anlaşmaya aldırış etme. Meşe Cüceleri hiç düşünmeden verdikleri sözlerden dönebilirler. O şeyi al ve denize at.”

“Babasını denize atamaz,” dedi Nura, çileden çıkmışçasına nefesini içine çekerek.

“O onun babası değil,” dedi yaşlı kadın. “Bir çakıl taşı.”

“Bize hep Kaplan Yumurtası’nın insanın bildiği en kıymetli şey olduğunu söyledin,” dedi Nura.

“Saf bir Yumurta büyük bir hazine olabilirdi,” dedi annesi. “Bu kusurlu, hiçbir işe yaramaz.”

Miles ayağa kalktı ve Mandalina’yı tekrar cebine koydu. “Sizinle tanıştığıma memnun oldum,” dedi, hissettiğinden daha nazik bir biçimde. “Babam benim için bir taşıki kusurdan daha fazlasını ifade ediyor ve onu geri getirmenin bir yolunu bulabilmek için her şeyi yaparım.”

Döndü ve odadan çıktı. Uzaklaşırken büyükannesinin sesinin taş koridorda yankılandığını duydu. “Bu işe karışmanı yasaklıyorum Nura. Beni duydun mu?”

Gözleri berrak, pençeleri keskin Miles Wednesday annesinin doğduğu evin yüksek tavanının altında, serin pamuklu örtülerle örtünmüş, yatıyordu. Zihni meşguldü ve uyku çok uzak geliyordu. Sonunda

babasını geri getirmek için bir yol bulmuş olma olasılığı çok gerçek geliyordu. Fakat, büyük yanıtlar, peşlerinde yeni sorular getirirlerdi, bunun görülme sıklığı da az sayılmazdı. Barty Fumble ruhunun Kaplan Yumurtası'ndan Hiç'e aktarılma sürecini canlı olarak atlatabilecek miydi? Ve eğer yapılabiliyorsa bu, bunca zaman sonra Hiç'i Barty Fumble'a mı dönüştürecek, yoksa yalnızca sizi paramparça ederken konuşabilen kıllı dev bir canavar mı olacaktı? Ya yanılmışsa ve Kaplan Yumurtası'nın içindeki fazladan ruh Barty Fumble'a ait değilse, emekli bir postacıya ya da Kazablanka'dan kaçan bir rahibeye aitse, ne olacaktı? Bir sebepten, yüzleşmeyi zorlaştıran son bir soru daha vardı. Her şeye rağmen babasını Kaplan Yumurtası'ndan kurtarmayı başırırsa, kaplana ne olacaktı?

Kesin olarak bildiği bir şey vardı: Maviyürek onu aramayı bırakmayacaktı ve Miles'ın hileleri eninde sonunda tükenecekti. Şimdiye kadar şansı yaver gitmişti, ama babasını geri kazanıp kendi hayatını kaybetme fikri bütün planlarını bir şakaya dönüştürüyordu. Maviyürek'le yüzleşmenin bir yolunu bulması gerekiyordu. Diğer yatakta yatan Ufaklık'a baktı. Artık kızın derisindeki yıldız parıltısı o kadar soluktu ki, Miles zar zor seçebiliyordu.

"Uyanık mısın?" diye sordu.

"Artık uyanığım," dedi Ufaklık.

"Ben Âlem'e dönüyorum," dedi Miles.

Ufaklık tek dirseğine dayanarak doğruldu. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Senin gelmen gerekmez," dedi Miles.

"Kendi başına gitmen daha da kötü bir fikir olur."

"Artık ne beklemek gerektiğini biliyorum," dedi Miles. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Maviyürek'in haber almasından başka işe yaramaz," dedi Ufaklık. "Onu o kadar çok kandırdın ki, bu işi senin için gerçekten zor kılacak."

"Beni öldürmekten daha kötü ne yapabilir?" diye sordu Miles.

"Bir Uyku Meleği seni öldürmez," dedi Ufaklık. "Bir taş kayması, yılan ısırtığı ya da zatürre öldürür. Bir Uyku Meleği'nin işi, seni bir sonraki

hayatına götürmektir ve Maviyürek'in bunu senin için daha kötü kılması için pek çok yol var, inan bana."

"Geri dönmem için daha fazla sebep," dedi Miles. "Son seferinde Maviyürek beni kandırarak kendimi savunma şansımı elimden aldı. Kurul'un fikrini değiştirmesini sağlamam mümkün olmasaydı, neden beni oradan uzaklaştıracaktı ki?"

Ufaklık içini çekti. "Onlara ne derdin?"

"Kaplan Yumurtası bende," dedi Miles. "Onu senelerdir arıyor, ama bulamıyorlar ve karşılığında bizim yaşamamıza izin verirlerse, onu kullanarak babamı geri getirir getirmez onu iade etmeyi önerebilirdim."

"Tamam Miles, ama ben de seninle geliyorum. Bu sefer birbirimizi gözden kaybetmemeye dikkat edelim."

Miles karanlıkta gülümsedi. "Tamam," dedi. Kıpırdamadan yattı ve gevşemeye çalıştı, ama kaplan yumurtası çaldığınız suçlamasına karşı, şekil değiştirebilen meleklerden oluşan bir kurulun karşısında kendinizi savunmaya hazırlanırken çabuk uyumaya çalıştığınız olmuştusa bilirsiniz, uyumak için ne kadar çok çabalarsanız, uykunuz o kadar çok kaçır. Miles'da da aynen böyle oluyordu. Ufaklık'ın ağır, düzenli nefeslerini duyuyordu ve onun sabırsızlık içinde Miles'ın onu bulmasını beklediğini hayal edebiliyordu. Miles'ın önden gittiğini düşünerek Kurul'a yollanmayacağını umdu ve merak etti...

"Bir şeyler umarak ve merak ederek orada kabarcık gibi süzülüp duracak mısın, yoksa artık gidebilir miyiz?" diye sordu Ufaklık.

Miles şaşkınlık içinde gözlerini açtı. "Neredeyiz?" diye sordu. Gri bir bulutun içinde gibiydi.

"Neredeyiz?' yerine 'Nerede olmak istiyoruz?' sorusunu denesen?" diye öneride bulundu Ufaklık.

"Kurul'da, sanırım," dedi Miles. Çevresindeki bulut bir anda yoğunlaşarak, huzursuzca dolanan değişik boy ve şekillerde figürlere dönüştü. Epvey bağrıışma da vardı ve uzakta bir yerde Fırtına Melekleri ışıklar çakan gökyüzünde gök gürültüleri yuvarlıyordu.

"Araya karış," diye fısıldadı Ufaklık kulağına, "çabuk!"

Miles çevresine bakındı ve ortalama bir şekle dönüştü. “Birbirimizi nasıl tanıyacağız?” diye sordu, dönüp Ufaklık’a bakarak. Ufaklık kendine benziyordu, ama sanki biraz daha az, diye düşündü Miles, ama Ufaklık ona yaramaz bir bakış fırlattı ve bir an sonra parlak yeşil bir dil uzattı. Miles kendi dilini parlak mavi olarak hayal etti ve denemek için çıkardı.

Ufaklık kahkaha attı. “Bu iş görür,” diye fısıldadı.

Melekler zamanlarının büyük kısmını belirsiz ya da değiştirilebilir bir biçimde geçiriyor gibiydi. Ancak görülmek ya da işitilmek istediklerinde daha belirgin bir biçim alıyorlardı. Miles toplanan meleklerin arasında geçen tartışmaları bir berraklık dalgası halinde takip edebildiğini anladı. Çoğu zaman aynı anda birkaç dalga oluyordu, onu şaşkına döndüren bir tartışma karmaşası halinde yayılıyor, sırıyordu. Tartışmaların nasıl başladığını çıkartamıyordu, ama bir süre dinledikten sonra, Kaos Meleği’nin ifadesiyle, ejderhayı kümese salmaya karar verdi.

“Ya Kaplan Yumurtası?” diye sordu birden, kimse doğrudan ona bakmazken.

“Ne olmuş ona?” diye sordu şamatanın ortasındaki bir melek.

Uzak taraftan biri hemen yanıtladı, “Daha bulunmadı, değil mi?” Miles konuşanın ağzında bir anlığına zümrüt yeşili görerek şaşırды. Meleği açık seçik göremiyordu, ama Ufaklık biraz önce olduğu yerde, yanında değildi. Kalabalık yarıp geçemeyeceği kadar yoğundu, bu yüzden gözlerini kapatıp, kendini diğer meleğin yanında dururken hayal etti. Gözlerini açtığı zaman kalabalığın diğer yanındaydı.

“Aferin,” diye fısıldadı Ufaklık kulağına.

Miles tam zamanında dönerek toplantının ortasındaki uzun boylu, puslu bir meleğin konuştuğunu gördü. “Yumurta’yı geri alma görevi Maviyürek’e verilmişti.”

“Eh, pek iyi iş çıkaramadı, değil mi?” dedi Miles. Diğer melekler dönüp ona baktığında daha görünür olacağını biliyordu ve hiç düşünmeden yanıt verdiği Uyku Meleği gibi arduaz grisi ve puslu kenarlı oldu. Etki büyüktü. Diğer melekler yer değiştirmeden ondan uzaklaştılar sanki. Ufaklık bile bir şekilde büzülmüş göründü. Miles kendisinden

bir güç dalgası yayıldığını hissetti ve yine konuştu. “Yumurta’yı saklayan çocuk Maviyürek’i aylardır atlatıyor. Bir çocuğun izini sürmek ne kadar zor olabilir?”

Eğlenmeye başlamıştı ve Ufaklık’ın yüzündeki korkmuş ifadeyi görmedi. “Miles,” diye tısladı Ufaklık, ama o herhangi bir şey söyleyemedi Miles’in hemen arkasında bir ses usulca konuştu.

“Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, etten-olan.” Miles omzunun üzerinden arkaya baktığı zaman Kaos Meleği Balıksinek’in bir eğlenti ifadesiyle ona bakmakta olduğunu gördü. İstediginde biçim değiştirebilmek ona baş döndürücü bir özgüven vermişti. “Ne yaptığımı biliyorum,” dedi.

“Öyle mi?” diye güldü Balıksinek. “Arkasından Kurul’a konuşurken Maviyürek’in yüzünü takındığını biliyor musun?”

Miles içi burkularak çevresine bakındı. Pek çok melek önünde duruyordu ve taş kadar kara gözleri dikkatle ona bakıyordu. “Oyunun nedir Maviyürek?” diye sordu içlerinden biri ve Miles bir anda kendi yüz hatlarının Maviyürek’inkine ne kadar benzediğini hatırladı. Ağzı kurudu. Miles sinirli sinirli dudaklarını yaladı. Uyku Melekleri onun masmavi dilini görünce gerilediler. Uzakta gök gürültüsünün sesi daha da yükseldi.

“Şu anda kendinde değil,” dedi Ufaklık, hafifçe titreyen bir sesle.

“Bu doğru,” dedi Miles. “Sanırım biraz tatile ihtiyacım var.”

“Tatile mi?” dedi bir Uyku Meleği.

“Tatil.” Miles başını salladı. “Çocuk... yani... Yumurta’yla işi bittiği zaman teslim edeceğimi hissediyorum. Ondan sonra ben, bilirsiniz...”

“... davayı yeniden inceleyebilirsin,” diye bitirdi Ufaklık.

“Bu senin için biraz yumuşak bir yaklaşım, Maviyürek,” diye alay etti Kaos Meleği arkasından. “Oğlanı barsak kurdu olarak bir mandanın içine yollama planına ne oldu?”

“Ee?” dedi toplanmış Uyku Melekleri bir ağızdan.

Miles Ufaklık’ın şimdi geleceklere hazır olduğunu umarak ona baktı. Derin bir nefes aldı, ama nefesi bir işine yaramadan kaburgalarının arasından sızdı sanki. “Elimden gelse hepinizi barsak kurdu olarak geri yollardım,” diye başladı.

Kalabalığın içinden bir şok dalgası geçti ve Uyku Melekleri'nin taş suratları daha da taşlaştı. "Bu size biraz alçakgönüllü olmayı öğretir," diye devam etti Miles. Kenarları erimeye başlamış olan Ufaklık'a baktı yine. Kendisinin kaybolabileceğinden emin değildi, özellikle de yüz sersemlemiş meleğin dikkati onu yerine mıhlarken, ama artık fikir değiştirmek için çok geçti. "Siz çakıl kafalar yolumdan çekildikten sonra bu mekânı doğru düzgün yönetmeye başlayabilirdim."

O konuşurken muazzam bir gök gürültüsü patladı. Bulut içeriden aydınlandı, kısa süre için sonsuz bir aynalar koridoru gibi birbirine açılan muhteşem bir balkonlar ve kubbeler ağı göründü ve Miles'a koca Âlem'deki bütün gözler ona dönmüş gibi geldi. Ona ortadan kaybolmanın önemli bir kısmıymış gibi geldiği için gözlerini yumdu. Bir el omzunu yakaladı ve onu sarsmaya başladı. Miles kendini kurtardı ve gözlerini açtığı zaman Nura'nın üzerine eğilmiş olduğunu gördü.

"Bir şey yok," dedi Nura. "Kötü bir düş görüyorsun."

Miles başını salladı ve doğrulup oturdu. Odada çevresine bakındı ve Ufaklık'ın da kendi yatağının kenarında oturmuş, gözlerini ovalamakta olduğunu görerek rahatladı. "Saat kaç?" diye sordu.

"Daha erken," dedi Nura, "ama kalkmanız gerek." Kemerli pencerenin kepenklerini açarak şafak öncesinin incimsi ışığını içeri aldı. Miles'a döndü ve gülümsedi. "Geceyi dünkü olayları düşünerek geçirdim," dedi, "ve Büyük Cortado'nun talebini yerine getirip hepinizin kellesini uçurtmam gerektiğine karar verdim."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

KUMDAKİ BAŞLAR

Geceye bürünmüş, gül parmaklı Nura Mahnuş Elham, Büyük Cortado ile Doktor Tau-Tau'yu avluya buyur etti ve oturmaya davet etti. Mozaik masanın üzerinde bir sürahi buzlu su ve bir demlik dolusu nane çayı bekliyordu. İki fincan çay doldurdu ve bir kısmını seramiklerin üzerine döktü. "Özür dilerim," dedi, "burası biraz karanlık." Karşı duvarda asılı lambaya gitti ve ışığı açtı. Doktor Tau-Tau bardağını dudaklarına götürdü, ama bir yudum alır almaz boğulur gibi oldu ve ağzındaki çayı kendi üzerine, masaya ve Büyük Cortado'nun üzerine fışkırttı.

Sarıklı Büyük Cortado öfkeyle nefesini çekerek ayağa fırladı; sonra ortağını şaşkınlıktan şeyi görünce durdu. Cortado'nun kendisi bile bir anlığına sarsılmış göründü, ama kendini toparlayarak gülümsemeye çalıştı. Odanın köşesinde, kumdan bir halının üzerinde Miles, Ufaklık ve Baltinglass'ın kesik kafaları duruyordu ve çevrelerine koyu kırmızı lekeler yayılmıştı.

Doktor Tau-Tau'nun yüzü trafik ışığı gibi kırmızıdan yeşile döndü. Aniden ayağa kalktı, sandalyesini yere düşürdü ve tek kelime etmeden, tombul elini ağzına kapatarak, sendeleyerek avludan çıktı.

“Eminim tuvaletin nerede olduğunu biliyordur artık,” dedi Nura serinkanlılıkla. Demir işi sandalyeyi düzeltti ve masanın başına oturdu. “Dün sana tam olarak güvenmediğim için beni affet,” dedi. “Bunca sene sonra ziyaretin biraz beklenmedikti. Bununla birlikte, bu haydutlar geldiği zaman senin sözünün eri olduğunu anladım ve onların işini uygun şekilde gördüm.” Kendine çay doldurdu ve bir yudum aldı. “Önerini biraz düşündüm ve sizinle birlikte gelip Yumurta’yı yapan kişinin mezarını bulmaya karar verdim. Doktor Tau-Tau’nun senin dönüşümünü kendi başına yapabileceğini sanmıyorum. Planından haberi bile yok, değil mi?”

“Yalnızca bilmesi gerektiği kadarını biliyor,” dedi Büyük Cortado.

“Tüm ücreti peşin istiyorum,” dedi Nura.

Büyük Cortado, ikna edici olmayan bir gülümsemeyle, “Sanmıyorum,” dedi. “Ücretinin yarısını şimdi öderim, kalanını ise süreç tamamlanmış zaman.”

Nura omuzlarını silkerek, “Pekâlâ,” dedi. “Günbatımında yola çıkacağız ve serin saatlerde yolculuk edeceğiz. Bu arada, kesinlikle gerekli olmadığı sürece Kaplan Yumurtası’nı kullanmamamı tavsiye ederim. Yapmak istediğin dönüşüm iddialı bir girişim; Yumurta’nın gücü fazla kullanılmaktan azalır, başarı şansın çok azalır.”

Ayağa kalktı. “Şimdi yapacak çok işim var. Gündoğumunda, merdivenin dibindeki kuyuda buluşuruz. Midesi zayıf ortağını çıkarken alabilirsin.”

Büyük Cortado kemerli kapıda durdu ve son bir kez kesik kafalara baktı. “Bir şey daha,” dedi. “Oğlanın kafasının kutuya konup bana getirilmesini istiyorum.”

Nura kaşlarını kaldırdı. “Heybende birkaç gün geçirdikten sonra pek hoş kokmayacaktır,” dedi.

“Tau-Tau da pek hoş kokmuyor, ama yine de faydası dokunuyor,” dedi Cortado, gergin bir kıkırtıyla. “Buzun içine koyabilirsiniz, değil mi?”

“Sana fazladan paraya mal olacak,” dedi Nura.

Büyük Cortado kıkırdadı. “Her kuruşuna değecek,” dedi ve kaygılı falcıyı aramaya gitti.

Şimdi, dilerseniz o yapraklı avludaki korkunç sahneyi gözlerinizin önüne getirin. Bakımlı bitkilerin altında, bir kum yatağının üzerinde üç insan kafası duruyordu. Kafalar bizim çok iyi tanıdığımız insanlara aitti: her kıtayı dolaşmış, ateşi genç yoldaşlarının kıvılcımı tarafından yeniden tutuşturulmuş, kır kafalı yaşlı bir adam; sevginin bir dostluğun yüreği olduğunu, sadakatin onun yalnızca kabuğu olduğunu öğrenmiş küçük bir kız ve miras aldığı dağınık ipliklerden bir aile dokuma umudu tamamlanmaya bu kadar yaklaşmış, cesaret dolu bir oğlan çocuğu. Çok aşağıda çarpılarak kapatılan kapının yankısı hikâyelerine bir son vermiş gibi görünürken, onlar orada, kapalı gözler ve kumlanmış dudaklarla duruyorlardı.

Aslında hiç de öyle olmadığını öğrenmek sizi şaşırtmayacaktır muhtemelen. Oğlanın gözlerinden biri birazcık aralandı ve bir ağız dolusu kumu tükürmeye çalıştı, ama çenesine kumlu salya akıtmaktan fazlasını beceremedi. Ufaklık kakhaha attı. “Ben bile bundan daha iyi tükürebilirim Miles,” dedi. Üç kafa, oldukça huzursuz edici bir biçimde kıpırdanıp kıvranmaya başladı ve bu onları olduklarından da rahatsız etmekten başka işe yaramadı.

“Eğer ölmek böyle bir şeyse,” diye homurdandı Arabistanlı Baltinglass, “ben yaşayan fosil olmaya dönmeyi tercih ederim.”

“Sabır.” Nura gülerek odaya girdi. “Sizi oradan çıkarmak biraz zaman alacak.”

Gerçekten de biraz zaman aldı, çünkü serbest kalabilmeleri için kafalarını çıkardıkları kapağın dikkatle yerinden sökülmesi gerekti. Kapaktan aşağıdaki depoya giden taş merdivende çömeldikleri için her yerleri tutulmuştu ve kramplar girmişti. Bir sihirbaz asistanı olarak Bolsillo Sirki’yle yolculuk etmiş olan Miles, küçük mekânlara sıkışmak konusunda diğerlerinden daha deneyimliydi. Odanın köşesindeki kapağı gören ve Nura’nın planına biçim veren oydu. Kapakta üç yuvarlak delik açmışlardı ve tahtaları söküp, boyunlarını deliklerden geçirip, kafalarının çevresinde yeniden birleştirmişlerdi. Bir sirk numarasıyla Büyük Cortado’yu kandırmanın kolay iş olmayacağını biliyordu, ama zeminin geri kalanı taş döşeli olduğu için kapağı kumla örtmenin daha ikna edici olacağını düşünmüştü ve haklı çıkmış görünüyordu. Yanılsamayı tamamlamak için bol bol böğürtlen suyu serperek yeterli olmuştu.

Arabistanlı Baltinglass, piposunu masaya vurup içine girmiş kumları silkeleyerek, “Küçük bir pürüz var,” dedi. “Mevcut durumda, geri dönüş yolculuğunu oğlanın kafası olmadan yapmamız gerekecek. Oysa geçmişte bayağı işimize yaramıştı.”

“Cortado’ya buz dolu bir kutu verip kapağını çivileyemez miyiz?” diye sordu Ufaklık.

“İçine bir taş falan koymamız gerekir,” dedi Miles. “Buz eridikten ve su akıp gittikten sonra kutu fazla hafif olur. Kuşkulanıp açarsa felaket olur.”

“Haklısın,” dedi Nura. “Ama bundan daha iyisini yapabiliriz. İçine bir koyun kafası koydururum. Buz eriyip gittiğinde, onu uyardığım gibi, kafa kokmaya başlayacaktır. Kısa zamanda dayanılmaz hale gelecektir ve onu, kutuyu açmadan atmaya ikna edeceğim. Zaten hiçbir gemi onu o kutuyla birlikte güverteye almaz.”

Miles başını sallayarak onayladı. Rahatlıkla kendi kafası olabilecek bir şeyin kaderini tartışmak biraz huzursuz edici geliyordu, ama diğer yandan, teyzesinin dünyayı onun aşına bulduğu biçimde gördüğünü keşfetmek onu mutlu etmişti. Yaşasa annesiyle yapacakları planları, birlikte nasıl eğleneceklerini düşündü; sonra gönülsüzce düşünceyi kafasından çıkardı.

Sabahı Miles, Ufaklık ve Baltinglass’ın geri dönüş yolculukları için hazırlık yaparak geçirdiler. El Bab’a bir an önce varabilmek için erken yola çıkacaklardı. Hava olağanüstü rutubetliydi ve uzak dağlarda fırtına bulutları gürlüyordu. Miles, Nura’nın heybeleri yeni erzakla ve temiz giysilerle doldurmasına yardım etti. İki çocuk Tau-Tau ve Cortado’ya karşı nöbet tutarken onlar sessizlik içinde heybeleri develere yüklediler. İşlerini bitirdikleri zaman, “Büyükkannene veda etmelisin,” dedi Nura Miles’a gülümseyerek.

“Onunla iyi anlaşılmadık sanırım,” dedi Miles, taş merdiveni tırmanıp evin serinliğine girerlerken. “Beni gördüğüne o kadar sevindiğini de sanmıyorum.”

“Buna inanmak hata olur,” dedi Nura. “Celeste öldüğü zaman annem kabuğunu sertleştirdi, ama içeride yüreği hâlâ eskisi gibi atıyor.” Yaşlı kadının odasına geldiklerinde Nura kapıyı hafifçe çaldı. Miles’ın büyükkannesi aynı yerde, sırtını yastıklara vermiş, ellerini kucağında kavuşturmuş, oturuyordu.

“Miles yakında gidiyor,” dedi Nura. Miles’ı içeri doğru hafifçe itti.

Yaşlı kadın tek kelime etmeden yatağın kenarına pat pat vurdu ve Miles oturdu.

“Sürprizler için biraz fazla yaşıyım,” dedi büyükannesi, “ve bir sürprizle karşılaştığım nadir zamanlarda onun yok olmasını isterim. Öyle görünüyor ki sen cesur ve kararlı bir çocuksun. Seni o şekilde göz ardı etmemeliydim.”

Miles huzursuzca kıpırdandı. “Sorun değil,” dedi.

“Babanı bu taştan salıvermeyi ve onu eski haline döndürmeyi planlıyorsun, öyle mi?” dedi büyükannesi.

Miles başını salladı. “Sence bu yapılabilir mi?”

“Başkası sorsa, kesinlikle hayır derdim. Senin durumunda Miles, son derece zayıf bir ihtimal, ama imkânsız değil.”

“Onun oğlu olduğum için mi?”

“Celeste’in oğlu olduğun için,” dedi yaşlı kadın. “Babanla hiç tanışmadım. Anlatılanlara göre iyi bir adammış ve hayvanlardan anlarmış, ama bu yetenekler senin yapmaya çalıştığın şeyde işe yaramaz. Sana başarılı olma şansı veren, annenden miras aldığın yetenekler. Nura bana, sende hem uzak gözler hem de parlak eller olduğunu söyledi.” Delici gözlerle Miles’a baktı. “Bunun ne kadar sıra dışı olduğunu biliyor musun?”

“Gerçekten sahip olduğumdan emin değilim,” dedi Miles. Nura’yla böyle bir şey konuştuğunu hatırlayamıyordu.

“Henüz olmamış şeyleri görebiliyorsun, değil mi?” diye sordu yaşlı kadın. Miles başını salladı. “Peki, iyileştirilmesi imkânsız görünen yaraları tedavi ettin mi?”

“Sanırım,” dedi Miles.

Yaşlı kadın eleştiriyor gibi güldü. “‘Sanırım’, ‘Olabilir,’” dedi. “Her iki beceriye Celeste’ten başka sahip olan kimseyi duymadım. Sen, onları nasıl kullanabileceğini öğreten biri olmadan büyüdün, ama suç sende değil.”

Öne eğildi ve önceki gece dişlerini incelerken yaptığı gibi çenesini kavradı, ama bu sefer gözlerinin içine baktı. “Öğrenecek çok şeyin var,” dedi, “ama bunun için çok az zamanın kalıyor. Babanı geri getirmek için, yapbozun bütün parçalarını aynı anda göreceksin uzak

gözlere ihtiyacın olacak ve gerekeni yapmak için enerjiyi çalacak parlak eller. Kaplan Yumurtası yalnızca senin güçlerini odaklamana yardımcı olan bir araçtır. Anahtarı öğrendin mi?”

Miles başını salladı. “Ama ne anlama geldiğini bilmiyorum,” dedi.

“Onu kullanacağın an gelene kadar asla öğrenemeyebilirsin,” dedi büyükannesi. Yastığına yaslandı. “Bu durumda, kaplanın gücü iki kat dolandı. Senin kurtarmak istediğin kişinin ruhuna bağlandı. Aynı zamanda, annenin verdiği söze de bağlı. Meşe Cücelerine verdiği sözü senin tutman gerekecek.”

Miles şaşkın şaşkın ona baktı. “Dün bana onu göz ardı etmemi tavsiye etmiştin,” dedi.

“Dün sana taşı denize atmanı söyledim. Bunu yapsan, sözü tutmak için bir sebep kalmazdı. Ne de olsa, o sözü sen vermedin.” Arkasına yaslandı ve ellerini kucığında kavuşturdu. “Ama Kaplan Yumurtası’nı, onu bağlayan sözleri salıvermeden açamazsın.”

Miles büyükannesine bakarak, anlattığı her şeyi kavramaya çalıştı. Acıyı dindirme ve olacakları öngörme yetenekleri şimdiye kadar onun kontrolü dışındaki gelişigüzel rastlantılar gibi görünmüştü ona. Kaplan Yumurtası’nı alıp, Partridge Malikânesi’ne doğru yola koyulmak üzere olduğu şu anda ise, artık onları bu şekilde görmeyi göze alamayacağını fark ediyordu.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” dedi büyükannesine.

“Nedir?” dedi kadın.

“Babamı geri getirmeyi başarırısam kaplana ne olacak?”

Büyükannesi hüzünle gülümsedi. “Kaplan uzun bir hayat yaşadı,” dedi. “Çoğu kaplandan daha uzun.”

Miles onun kızarmış gözlerinde gözyaşları görünce şaşırdı ve soruyu sorduğu için utandı. Onun daha fazlasını söyleyip söylemeyeceğini görmek için bekledi. “Hep kaplan, hep kaplan,” dedi yaşlı kadın içini çekip başını iki yana sallayarak. “Tıpkı annene benziyorsun.”

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

HIÇKIRIK ADAM

Baş hain ve fesli soytarı Büyük Cortado ile Doktor Tau-Tau, kaldıkları yıldızsız konukevinde ter içinde horlayarak akşam sıcaklığında uyuyorlardı. Bulabildikleri en ufak madeni parayı dışarıda, sokakta oyalanırken buldukları bir oğlan çocuğuna vermiş, onları günbatımından önce uyandırmasını istemişlerdi. Oğlan durumu hemen Arabistanlı Baltinglass'a iletmış, Baltinglass da çocuğun onları mümkün olduğunca geç uyandırması için, onların verdiğinden yirmi kat fazla para vermişti. Şimdi, bir Şarkı Meleği'ni, kör bir maceraperesti ve Cortado'nun heybesindeki kutunun içinde başını taşıdığına inandığı oğlanı taşıyan üç deve sessizce pencerelerinin önünden geçerken, onlar kaşındıran yataklarında uyumaktaydılar.

Miles, Nura'yla birlikte, Büyük Cortado ile Doktor Tau-Tau'yu Yumurta'nın yaratıcısının mezarını bulmak için Larde'ye getirecek bir hikâye üzerinde anlaşmışlardı. Orada, bizzat Çavuş Bramley tarafından tutuklanacaklardı. Miles, Nura'ya çavuşun iki adamı da tanıdığını, açıklama ya da kanıt gerekmeden isteneni yapacaklarını açıklamıştı. Çavuş Bramley zaten açıklamalara ve kanıtlara inanan biri değildi.

Şimdi Miles ve yoldaşları Wa'il'e yönelmişlerdi. Orada develeri sulanacaktı ve kısa bir moladan sonra, daha Cortado ile Tau-Tau Kagu'dan ayrılmadan yollarına devam edeceklerdi. Uzun bir deve yolculuğu yapma fikri cazibesini yitirmişti, ama Miles bu grubun önderi olduğunu unutmamıştı. Kendi moralini ve yoldaşlarının moralini yüksek tutmayı iş edinmişti.

Güneş yamaçların ardında batmaya başlarken Wa'il'e geldiler. Kaptan Tripoli'nin evini kolayca buldular. Develeri serin ahırları ve önceki konaklamaları sırasında verilen güzel yemekleri unutmamıştı. Dar sokaklarda koşar adım, hata yapmadan yollarını buldular.

Dassin onları sıcak bir tavırla karşıladı ve onlara kaptanın bir önceki gün, Kadın al Arfam'a olan borcunu ödemek için ayrıldığını söyledi. Temzi'yle iki oğlunu da yanına almıştı. Ertesi güne kadar dönmeyeceklerini öğrenmek Miles'i hayal kırıklığına uğrattı. Avluda çabucak akşam yemeği hazırlandı ve onlar yemeklerini yerken develerine baktı. Miles yola koyulmakta sabırsızlanıyordu ve nazik davranmak için özel çaba göstermesi gerekiyordu. Yemeklerini bitirirlerken Kaptan Tripoli'nin küçük kızlarından biri avluya girdi ve Baltinglass'a kaygıyla, yan yan bakarak annesine yanaştı.

"Hıçkırık Adam dışarıda," dedi Dassin'e. "Bay Baltinglass'ı ölmeden önce tanıdığını söyledi."

Baltinglass ağzına lokma götürürken kalakaldı. "Ben öldüm mü?" diye sordu.

"Ölülerin böyle iştahı olmaz Baltinglass efendi," dedi Dassin. Davetsiz konuk onu sinirlendirmiş gibiydi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Baltinglass, "ama benim yaşıma geldiğinde arada bir kontrol etmekte de fayda vardır."

"Hıçkırık Adam kim?" diye sordu Ufaklık.

"Kasabanın kıyısındaki bir mağarada yaşıyor," dedi Dassin. "Kendine mucit diyor. Hep yeni bir alet üzerinde çalışır. Zaman zaman patlamalar olur, ama zararsız biridir."

"Ger-hık-çekten de zararsız," dedi Hıçkırık Adam, daha fazla takdim beklemeden içeri girerek. Saçları kuş yuvasına benzeyen, fasulye sırtığı gibi bir adamdı. Tel çerçeveli gözlüğünün ardından avluda

göz gezdirdi. Baltinglass'ı hemen gördü ve mekanik bir leylek gibi, elini uzatarak ona doğru yürüdü. "Balting-hık-glass!" dedi. "Buradan geçtiğin söylentisini duydum, ama inan-hık-madım! Bunca senedir seni ölü sanıyordum." Çarpık bir gülümsemeyle deve tüyü rengi dişlerini gösterdi. "Sen beni hık hatırlamazsın Baltinglass. Seneler önce yönettiğin, sonu kötü biten bir gezi grubuna katıldım. O zamanlar daha on-hık-altı yaşında bir çocuktum ve yerel bir gazetede çalışıyordum."

Baltinglass dimdik oturdu ve ağzı hafifçe açık kaldı. "Tenniel?" diye gakladı. "Elbette hatırlıyorum, ama seni bir kum fırtınasında kaybetmiştim. Bunca senedir ölümün vicdanımı sızlatıyor."

"Uzun süre için kayboldum, ama hayatta kaldım," dedi Hıçkırık Adam. "Buradaki insanlar beni aralarına kabul ettiler ve bana iyi davrandılar. Gitme za-hık-manı geldiğinde yolda yarım gün yolculuk ettim; sonra dönüp geri geldim. İstedigim, ama sahip hık olmadığım hiçbir şey yoktu. O zamandan beridir de burada yaşıyorum."

Dassin, Tenniel için temiz bir fincan getirdi ve ona kahve doldurdu. "Otur," dedi.

"Tekrar sesini duymak güzel evlat," dedi Baltinglass. "O yolculukta beni deli ettiğini söyleyebilirim, ama öldüğünden beri bana yaşattığın uykusuz gecelerin yanında bu hiçbir şey değil."

Hıçkırık Adam kah-hık-kaha attı. Saçları, giysileri, hatta derisi bile, yavaş yavaş yuva kabul ettiği şeye dönüşürmüş gibi, kum rengiydi. "Artık senden hık daha ölü değilim Baltinglass, ama çocuk da sayılmam."

"Hep hıçkırıyor musun?" diye sordu Ufaklık.

"Bahsi geçen kum fırtı-hık-nasından beri hiç-hık-kırıyorum. Şifacı Xaali fırtınada kaybolduğumda içime kötü bir ruh girdiğini söylüyor, ama o kadar de-hık-rine yerleşmiş ki onu oradan çıkaramıyorum." Öne eğildi ve yüksek bir fısıltıyla konuştu. "Tam zamanında geldin Baltinglass. Muhteşem bir alet üzerinde çalışıyorum; uçabilen bir makine! Yemekten sonra sana göstermeyi çok isterim."

"Korkarım zamanımız yok," dedi Baltinglass. "Develerimiz semirtilip, tozları alınır alınmaz yola çıkacağız. Bu genç maceraperest Miles

Wednesday, acil bir iş peşinde ve en kısa zamanda yola koyulmamız gerek.”

Hıçkırık Adam ıslıl ıslıl gözlerle Miles’a döndü. “O zaman belki yolculuğunuzu ben kısaltabilirim!” dedi. “Benim uç-hık-an makinem, rüzgâr arkadan eserse, yüksek hık oktan yakıt ve biraz da şansla, bütün develerden daha hızlı gider.”

“Nefesini kendine sakla Tenniel,” dedi Baltinglass. “Son gökyüzü gezimizden alevler içinde indik. Üzerimde kebab sosu olmadan seninle konuşabildiğim için şanslıyım evlat.”

“Eh, elbette, deve hık yolculuğu çok daha güvenli...” diye başladı Tenniel, ama Miles sözünü kesti.

“Ne kadar daha hızlı?”

“Ah...” Hıçkırık Adam kum rengi saçlarını kaşıyarak sırttı. “Üç kat?”

“Hepimizi taşıyabilir mi, peki?” diye sordu Ufaklık, ıslıl ıslıl gözlerle.

“Kuşkusuz,” dedi Tenniel, kuşkularını sessizce bastırmaktaymış gibi görünerek. “Tasarım Leonardo da Vinci’nin çizimlerine dayalı, ama kendime has değişiklikler yaptım. Saf hık deha ürünü. Yalnızca iki koltuk daha eklemem gerek.”

“Bu ne kadar sürer?” diye sordu Miles.

“En hık fazla bir saat içinde yakıt doldurup koltuk ayarlayabilirim,” dedi Tenniel.

Miles yol arkadaşlarına baktı. Şimdiden Ufaklık’ın düşüncelerinin gökyüzüne yöneldiğini görebiliyordu, ama Baltinglass bir nargile dumanı bulutu içinde kendi kendine homurdanmaktaydı. “Bir bakınız,” dedi Miles, “ve ne düşüneceğimizi görürüz.”

“Nasıl hık isterseniz!” dedi Tenniel. “Hayal kırıklığına uğramazsınız.”

Akşam yemeği için Dassin’e teşekkür ettiler ve Dassin, onlar geri gelmezse Temzi’nin develerine bakacağına dair söz verdi. Yaya olarak Hıçkırık Adam’ın mağarasına doğru yola koyuldular. Yolda Cortado, Tau-Tau ve Nura’yı görme ihtimaline karşı gözlerini açık tutuyorlar, ama henüz bir süre daha onları görmeyi beklemiyorlardı. Tenniel

hevesle önden yürüyor, çarklarından birinin bir dişi eksikmiş gibi, her hıçkırıkla sarsılıyordu. Miles tütsülenmiş çantalarını omzunda taşıyordu. Sirtına keskin bir şey batıyordu, ama Miles çantanın içindekileri yeniden düzenlemekle zaman kaybetmek istemiyordu, bu yüzden çantayı daha rahat bir konuma kaydırды. Akşam havası sıcaklığını kaybetmişti. Şimdi serin bir rüzgâr esiyor, uzak yağmurun kokusuyla ağustosböceklerinin akşam yıldızlarına söylediği cırıltılı şarkının sesi ni getiriyordu.

OTUZUNCU BÖLÜM

KAÇAK BULUT

Hava kazasından kurtulmuş, sütten ağzı yanmış yoğurdu üfleyerek yiyen Arabistanlı Baltinglass, Miles'ın yanında ayaklarını yere vura vura yürüyor, bastonuyla yolda öfkesini ölçüyordu. “Büyük bir hata yapmadığından emin misin Miles Efendi?” diye sordu sessizce. “Tenniel bir mekanik dâhisi olmakla tanınmıyor gibi. Değil deveden üç kat hızlı gitmek, yerden kalkabilirsek bile şanslı sayılırız.”

“Benim düşündüğüm şey hız değil,” dedi Miles. “Denizi aşmak. Cortado ve Tau-Tau ile aynı gemiye binemeyiz. Bir sonraki gemi için bir hafta da bekleyemeyiz.”

“Ben çocukken gemiye kaçak binmek benim için yeterliydi,” diye homurdandı Baltinglass.

“Bu riske giremeyiz,” dedi Miles. “Cortado bizden birini canlı görürse Nura'ya ne yapacağını bilmek imkânsız.” Ufukta gök gürültüsü patladı ve Miles yaşlı adamın yüzünde alışılmadık bir kaygı gördü. “Her şeyin yolunda gideceğinden eminim,” dedi Miles. “Tasarım Leonardo da Vinci'nin, unuttun mu?”

Ana yoldan ayrılıp Hıçkırık Adam'ın mağarasına giden dolambaçlı bir patıkaya döndüler. Giriş kayanın yüzünde doğal bir kemerdi ve mağaranın içi şaşırtıcı ölçüde serin ve havadardı. Tenniel tavandan sarkan bir dizi lambayı yaktı ve mağara sıcak sarı ışığa boğuldu.

Mağaranın ortasında, bir tahta, tel ve metal kargaşasıyla kuşatılmış, Tenniel'in makinesi duruyordu. Gerçekten de görülecek manzaraydı. Çadır iskeletine benzeyen piramit şeklinde tahta bir çerçeve vardı ve tepesinde devasa bir vida yükseliyordu. Çerçevenin direklerine çadır bezinden dört yarasa kanadı tutturulmuştu ve bunlar da bir dizi kablo ve makara aracılığıyla çerçevenin içindeki bodur makineye bağlanmıştı. Tüm yapı, dev bir tabağa benzeyen yuvarlak, içbükey bir platformun üzerine inşa edilmişti ve platforma iki dingildek sandalye vidalanmıştı. Miles makineyi görünce nefesini bıraktı.

"O şeyi bana tarif et, çocuk," dedi Baltinglass.

"Ne kadar zamanın var?" diye sordu Miles.

Hıçkırık Adam sayfaları sararmış büyük bir defter çıkardı ve incelemesi için Miles'a uzattı. Miles'ın Leydi Partridge'in ansiklopedilerindeki Leonardo da Vinci maddesinden tanıdığı örümceğimsi kahverengi yazılar ve çizimler sayfaları kaplamıştı. Pek çok makaradan ve açılı olarak uzanan dört dar kanattan oluşan bir makine vardı. Bir başkası, Tenniel'in çerçevesinin tepesinde duran koni şeklindeki vidayı betimliyordu. İki çizimde de, çerçevenin içine, Hıçkırık Adam'ın makinesinin motorunun durduğu yere adamlar çizilmişti. Çizimlerdeki adamlar makinelere güç sağlamak için pedal ya da kol çevirmekle meşguldü.

"Elbette, ben iki oriji-hık-nal tasarımı birleştirdim ve bir motor gibi, daha çağdaş bir uyarılama getirdim," dedi Tenniel, "ama özünde bu, Vinci'nin ornitopterinin* haya-hık-ta geçirilmiş hali. Ne güzel, değil mi?"

"Kapıdan geçecek mi?" diye sordu Miles.

"Kesinlikle," dedi Tenniel. "Milimi milimine ölçüldü."

"Sen onu boş ver," dedi Baltinglass. "Uçacakmış gibi görünüyor mu?"

* Kanatlarını çırparak uçan uçak. [E. N.]

Miles Tenniel'a baktı. Adam beklenti içinde ona bakıyordu. "Şey..." dedi, "başka bir şey yapmak için imal edilmiş gibi görünmüyor."

"Daha küçük iki hık modeli denedim ve düşüş oranı yalnızca yüzde elli," dedi Tenniel gururla.

"Düşmeyen nerede?" diye sordu Miles, kısa bir gösteri için zaman olup olmayacağını merak ederek.

"Ah," dedi Tenniel, "korkarım o da yerden kalkmadan önce hık patladı, ama bunun bir daha olmasını önlemek için değişiklikler yaptım." Baltinglass'a gülümsedi. "Kaygılanma yaşlı dostum. Yaklaşık bir saat içinde hepimiz havada süzülüyor olacağız."

"Ben de bundan korkuyorum," diye mırıldandı Baltinglass. Tenniel'in hamağına el koydu ve uyuklamaya koyuldu. Bu arada mucit de iki sandalye daha monte etmek için çalışmaya başladı. Miles ile Ufaklık mağaranın ağzında oturup yıldızların arasındaki soluk ışıltıları izlediler ve yola göz kulak oldular. Arkalarındaki mağaradan, diz kapağına vuran tava sesine benzer boğuk metalik cınlamalar geliyordu. Sonra, hıçkırıklarla kesilen çılgın testere sesleri geldi. Gece yarısı civarında üç devenin yaklaştığını gördüklerinde Tenniel'den ışıkları söndürmesini ve Büyük Cortado ile yol arkadaşları geçene kadar sessiz kalmasını istediler. Miles Nura'nın, onun orada, mağara ağzındaki karanlıkta olduğunu bilirmiş gibi, ondan yana baktığından emindi.

"Geri döndüğümüzde ne olacak Miles?" diye sordu Ufaklık sessizce, onlar görüş alanından çıkıp, evlerin arasında gözden kaybolduğu zaman.

"Nura, Büyük Cortado ile Tau-Tau'yu Larde'ye getirecek ve orada Çavuş Bramley'den onları tutuklamasını isteyecek," dedi Miles. "Büyük Cortado doğrudan güvenli hastaneye gönderilecek. Tau-Tau'ya gelince, sanırım o bir süre hapis yatar."

"Ya baban?" diye sordu Ufaklık.

"Nura, mümkünse, babamı geri getirmeme yardım edeceğine dair söz verdi."

Ufaklık Miles'a baktı. Miles ona gülümsedi. Kıza, büyükannesinin başarı şansının çok az olduğunu söylediğinden bahsetmedi. "Larde'ye giderken Cehennem Dişleri'nde durmamız gerekecek," dedi.

“Meşe Cücelerinin yaşadığı yerde mi?” diye sordu Ufaklık. “Neden?”

“Büyükanmem Kaplan Yumurtası’nın, annemin verdiği söz yerine getirilmeden açılmayacağını söyledi.”

“Peki bunu nasıl yapabileceğini söyledi mi?”

Miles başını tekrar iki yana salladı. “Orada bir çözüm bulmam gerekecek. Babamı geri getirmek istiyorsam, başka seçeneğim yok.”

“Nura bu konuda da yardım edecek mi?”

Miles başını yine iki yana salladı. “Nura’nın Cortado ile Tau-Tau’yu Larde’ye götürmesi gerek. Onları kuşkulandırmadan Cehennem Dış-leri’nde durması imkânsız. Bunu bizim kendi başımıza halletmemiz gerek.”

Ufaklık bir süre, bir sopayla kumlara sarmallar çizerek sustu; sonra, “Gümüştökta için kaygılanıyorum,” dedi. “Kurul’da görünürlerde yoktu. Maviyürek’in seni almaya geldiği son iki seferde de yanında değildi.”

“Bu iyi bir şey, değil mi?” diye sordu Miles.

“Maviyürek’in yanında olması gerekiyorsa, hayır.”

Esinti uzak bir gök gürültüsü sesi getirdi. “Belki yalnızca meşguldür,” dedi Miles.

Motor canlanırken, mağaranın içinden gıcırtilı bir öksürük geldi. Baltinglass irkilerek uyandı.

“Hık!” dedi Tenniel sevinçle. “Dehanın sesi! Onu kalkış pistine hık itmeme yardım edin.”

Yumuşak kumların üzerine farklı farklı tahtalar serdiler ve tekerlekli uçan makineyi onların üzerinde, yıldızların altına kadar ittiler. Makinenin katlanmış kanatları mağara ağzındaki kemerden sürtünerek geçti. Motor, arada bir hıçkırmakla birlikte, rahatça çalıştı ve bu Tenniel’in babacan bir sevgiyle gülümsemesine sebep oldu. Orada bir vinci sardı, burada bir kabloyu çekiştirdi ve dört devasa yarasa kanadı gökyüzüne karşı yavaşça açıldı.

“Şimdi, tek gereken ona bir isim bulmak,” dedi Tenniel. Mağaranın arkasındaki bir oyuktan uzun boyunlu, tozlu bir bira şişesi çıkardı.

“Kısa bir liste yaptım,” dedi. Buruşuk bir kâğıt parçasını düzeltti ve tek gözüne bir monokl* sıkıştırdı. Miles biçimsiz makineye, zahmetle çalışan pistonlara, karman çorman kablolar ve gıcırdayan çerçeveye baktı. Yüksek sesle boğazını temizledi ve “Ben Ufaklık’ın bir isim seçmesi gerektiğini düşünüyorum,” dedi.

“Gerçekten mi?” dedi Tenniel. Bir an hayal kırıklığına uğramış göründü; sonra geniş geniş gülümsedi ve bira şişesini Ufaklık’a uzattı. “Elbette hık. Terbiyemi unuttum. Burada bulunan en genç kişi ve tek hanım hık olarak, bu şerefi bize bahşeder misin?”

Ufaklık bir an düşündü. “Ona verecek bir isim buldum, ama önce binseniz daha iyi,” dedi.

“Neden öyle söyledin?” diye sordu Tenniel.

“Çünkü bu bir bulut ismi ve onun adını verdiğim zaman uçmak isteyecek,” dedi Ufaklık. Kahverengi şişeye baktı ve burnunu kırıştırdı. “Bunu içmem şart mı?”

Hıçkırık Adam kakhaha attı. “Gemileri denize bırakmayı hık alışkanlık haline getirmediğin belli,” dedi. “Ashında şampanya olmalıydı, ama onu bulmak zor. Şişeyi pruvaya vurup kırıyorsun, yani,” makinenin yuvarlak tabanının kenarında bir yer gösterdi, “burası olur, herhalde.”

Mürettebatın geri kalanı makineye bindi ve Ufaklık şişeyi kaldırdı. Ağzını açtı ve uçan makine için bir şarkı söyledi. Fildişi rengi yaz bulutları gibi kabarıp parlayan bir isimdi ve onu duyan herkes kendini havadan da hafif hissetti. Makinedekilerin hiçbiri onu tekrarlayamazdı, ama melez araca öyle bir havadarlık verdi ki, Ufaklık şişeyi kırıp makineye tırmanır tırmanmaz, büyük kanatlar havayı dövmeye başladı ve devasa döner vida, aşağıdaki kalkış pistinde yuvarlak bir kum fırtınası yaratarak, makineyi yerden kaldırdı.

“O nasıl bir hık isim?” diye sordu Tenniel, tek parça halinde uçabilme sevinciyle kendinden geçmiş bir halde.

“Anlamı... ‘kaçak bulut,’” dedi Ufaklık, “gibi.”

Gecenin içinde ağır ağır ve gürültülü gürültülü yükselirlerken Miles aşağı baktı ve kumlu yolda Temzi’nin ince şeklinin onlara doğru

* Tek gözde kaş ile yanak arasına sıkıştırılan, çerçevesiz ve tek camlı gözlük. [E. N.]

koşmakta olduğunu gördü. Kız onları görünce ağzı şaşkınlıktan açılarak, olduğu yerde kalakaldı ve Tenniel'in muhteşem aracının yükselişini izledi. Miles eğildi ve ona el salladı. Kızın onu görme umuduyla mı erken döndüğünü merak ediyordu. Kızın da, kara yüzünde ısıltı parlayan gözlerle, mesafe ve soluk çöl kumları tarafından yutulana kadar el salladığını gördü.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

YENİ BİR YARDIMCI

Çadır bezinden kanatlı, piston yürekli Kaçak Bulut, yaratıcısının inatçılığı ve dört yüz yaşındaki bir kız çocuğunun müzikli sihri sayesinde canlanmış, gecenin içinde hırpani bir mucize gibi kanat çırpıyordu. O, iyimserliğin yerçekimi üzerinde kazandığı zaferdi, ama uçuşu Güneşbalığı'nın azametli süzülmesinden çok uzaktı. Tüm araç dört kanadının karmaşık ritmiyle sarsılıp sallanıyordu ve motor çöl havasındaki akımları alt etmek için çabalarken gürültüsü yükselip alçalıyordu. Başlarının üzerinde hızla dönen vida aşağıya doğru daimi bir hava üflemesi yaratıyor, egzoz gazı yolcuları boğamadan, yerdeki yuvarlak delikten çıkıp gidiyordu.

Miles üzerinde oturduğu tahta sandalyenin kenarlarını kavramıştı ve ne tür bir geçici delilik yüzünden bu garip deneye razı olduğunu merak ediyordu. Tenniel'in, kanatları kontrol eden kollar ve pedallarla erkekçe mücadele etmesini izliyordu. Pilotun her hıçkırığının sebep olduğu küçük dalışı hissediyordu ve makinenin kenarına kayışlarla bağlanmış bidonların içinde ne kadar yakıt olduğunu hesaplamaya

çalışıyordu. Makine, bilinmeyen hedefine varmaya heveslenirmiş gibi öne eğildi. “Ne kadar uzağa uçabiliyor?” diye bağırdı Miles.

“Emin hık değilim,” dedi Tenniel. “Gerekirse El Bab’a kadar gidebilir.”

“Biz Fuera’ya gidiyoruz,” diye bağırdı Miles rüzgâra karşı. “Baltinglass’ın arabasını orada bıraktık.”

Tenniel güldü. “Bir hık an Fuera dedin sandım,” dedi.

“Dedim,” dedi Miles, “ama El Bab’da yakıt ikmalı yapmamız gerekecek sanırım.”

Tenniel yanıt vermedi. Baltinglass’a baktı. Yaşlı adam oturduğu yerden samimiyetle gülümsedi. Sonra Tenniel omuzlarını silkti ve sık hıçkırıkları dışında sessiz kaldı, katı bir kararlılıkla Kaçak Bulut’u havada tutma işine yoğunlaştı. Ayaklarının arasında dâhiyane bir pusula vardı. Fanusunun içinde pek çok ateşböceği yaşıyor, pusulayı yumuşak bir ışıkla aydınlatıyorlardı ve mucit zaman zaman oraya bakıp rotasını kontrol ediyordu.

Miles altlarından geçen çıplak manzarayı seyrediyordu. Daha önce de denizin üzerinden uçmuştu, ama şimdi, dalgalar gibi uzak ufka doğru yürüyen kum tepeleriyle, bir kum okyanusu görüyordu. Orada burada bir kayalığın bir vahaya siper olduğu yerde, küçük modellere benzeyen çadırların ve oyuncaktan farksız palmye ağaçlarının arasında yemek pişirmek için yakılmış ateşler parlıyordu. Bir seferinde göçmen bir antilop sürüsünün üzerinden geçtiler. Antilopların toynakları kumların üzerinde geniş bir yol açmıştı. Kaptan Tripoli’nin Cortado ile Tau-Tau’yu kaçırttığı ve Miles’in çaresizlikten hayvanların kralının asil poposunu tekmelediği vadiden parmak gibi yükselen kayalığın yakınından geçtiler.

Bir süre Kaçak Bulut vadiyi izleyerek dolana dolana gitti, sonra vadiyi bırakıp sırtı izlemeye başladı. Altlarında üç deve sakın sakın yürüyordu. Binicilerin yüzlerini göremeyecek kadar uzaktaydılar, ama Miles şekillerine bakarak onların Cortado, Tau-Tau ve Nura olduklarından neredeyse emindi. Deve sürücülerini uçan makinenin sesini duyunca başlarını kaldırıp baktılar ve en irileri gökyüzünü gösterdi. Miles, onları gözden kaybolana kadar izledi.

Baltinglass hiçbir şeye aldirmeden uyukluyordu. Ufaklık ise çırpınan kanatların ve gıcırdayan kabloların arasından, kaygıyla gökyüzünü izliyordu. İleride, gök gürültüsü ile kabarmış fırtına bulutlarının arasında mor şimşekler çakıyordu ve arada bir, motorun şamatasının üzerinden bir şimşegın gürültüsü duyulabiliyordu.

Fırtınanın kenarına yaklaşırlarken Kaçak Bulut'un uçuşu gittikçe daha sarsıntılı oldu. Ani bir gök gürültüsü patlaması Baltinglass'ı uykusundan uyandırdı. "Daha değil! Çok erken!" diye bağırdı Baltinglass ve Miles kolundan yakalayıp sıkı sıkı tutmasa dingildek sandalyesinden fırlayacaktı.

Şimdi bulutlar tepelerini kaplamıştı ve yıldızları örtüyordu. Nem yüzlerinde yoğunlaşıyordu. "Yağmurda da uçabiliyor mu?" diye bağırdı Miles.

"Umarım," diye bağırdı Tenniel. "Çölde uçmak üzere tasarlandı. Hesaplarımda yağmur yoktu."

"Belki fırtınanın çevresinden dolanmalıyız," dedi Ufaklık.

Tenniel başını iki yana salladı. "Çok uzak. Çok fazla hık yakıt harcarız. Ona bir şey olmaz!" diye bağırdı. "da Vinci'nin zamanında da gök gürültülü hık fırtınalar vardı."

Yaklaşan fırtına bulutları onları karşılamak için koşuyor gibiydi. Hava elektrikle çıtırdıyordu ve uçan araç sele kapılmış şişe mantarı gibi hoplayıp zıplıyordu. Aynı anda her yönden üstlerine yağmur yağıyordu. Fazla zaman geçmeden iliklerine dek ıslandılar.

Fırtınanın içinde ne kadar uçtuklarını bilmeleri imkânsızdı. Motorları öksürüp tekliyor, ıslak kanatların artan ağırlığı altında kablolar gıcırıyor, tahtalar zorlanıyordu. Fırtına sürdükçe sürüyordu, sanki fırtına her nereye gidiyorsa, onlar da onunla birlikte gidiyordu. Ufaklık Baltinglass'a, Tenniel ise manivelalara sarılmıştı, ama Miles durup fırtınayla yüzleşti, saçları ürkmüş bir kedinin kuyruğu gibi diken diken olmuştu ve daha önce hiç tanımadığı türden bir heyecan hissediyordu. Bu gezinin önderi oydu, bu melez geminin atanmamış kaptanıydı. Fırtına Melekleri'nin bölgesinin derinliklerindeydi, ama Maviyürek'in onu bulabileceği son yer olduğunu hissediyordu. Hem, Uyku Melekleri'nden saklanıyorsa başına ne gelebilirdi?

Kaçak Bulut'un çerçevesine tutunmak için kullandığı sağ elinden elektrik geçtiğini hissetti. Elektrik koluna ve omzuna yayıldı. Döndüğü zaman yanında bir şekil durduğunu gördü. Bir an Maviyürek'ten saklanmak konusunda yanıldığından korktu, ama sonra ziyaretçinin Gümüşnokta olduğunu gördü. Fırtına Meleği fırtınayı yolunda tutmaya odaklanmış gibi, dümdüz önüne bakıyordu.

"Burada ne işin var?" diye bağırdı Miles rüzgârın üzerinden.

"Başka nerede olacağım?" diye sordu Gümüşnokta.

Ufaklık, Gümüşnokta'nın sesini duyunca başını kaldırdı. Seslenmek için ağzını açtı, ama Fırtına Meleği parmağını dudaklarına götürdü. Kontrollerin üzerine eğilmiş, ileri bakan Tenniel'i gösterdi. "Pilotu ürkütmemek en iyisi, yumuşakkanat," dedi. Sesi, bağırmasına gerek kalmadan fırtınanın gürültüsünü kesiyordu, ama Tenniel farkında değil gibiydi. Baltinglass ise bir kez daha tehlikenin ortasında horlamaya başlamıştı. Ufaklık ayağa fırladı ve Gümüşnokta'ya sarıldı. Fırtına Meleği hafifçe gülümsedi.

"Maviyürek yanında değil mi?" diye sordu Miles.

"Maviyürek ortadan kayboldu," dedi Gümüşnokta. "Anlaşılan Kurul'da belirmiş ve çok tuhaf davranmış. O zamandan beri onu kimse görmemiş."

Ufaklık kakhaha attı ve rüzgâr bir anlığına yumuşadı. "O Maviyürek değildi; Miles'tı! O numara..." Gümüşnokta'nın yüzündeki buz gibi ifadeyi görünce sustu.

"Bilerek yapmadım," dedi Miles, "ama sanırım bu bize biraz daha zaman kazandırdı."

"Ben o kadar emin olmazdım," dedi Gümüşnokta. "Uyku Melekleri artık Maviyürek'in işi doğru düzgün yapacağına güvenmiyor, bu yüzden Kıpırtısızkemik'i onun yardımcısı olarak atadılar. Daha önce iki Uyku Meleği'nin aynı işe atandığını hiç duymadım, ama şansınız yarıya inmiş gibi görünüyor."

"O zaman yardımına ihtiyacımız var," dedi Ufaklık.

"Sen bunun ne olduğunu sanıyorsun?" diye sordu Gümüşnokta. Kolunu onları kuşatan fırtınaya doğru salladı ve uzattığı parmaklarından kavurucu bir şimşek fırlatarak, bulutu bir Çin lambası gibi aydınlattı.

“Sizi bir süreliğine bunun içinde saklayabilirim, ama bu şeyin...” Doğru sözcüğü bulabilmek için çabaladı.

“Alet mi?” dedi Miles.

Gümüşnokta başını salladı. “... bu aletin ne kadar dayanacağını bilmiyorum,” dedi. “Gökyüzünden düşerseniz sizi kimin bekliyor olacağını tahmin edebilirsiniz.”

“Maviyürek’in nerede olabileceği konusunda bir fikrin var mı?” diye sordu Miles.

“İddiaya girerim seni arıyordur,” dedi Gümüşnokta, “şimdi Kıpırtısızkemik de öyle. Bu fırtınadan çıktığında savunmasız kalacaksın. Yönünüze bakarak, eve, Larde’ye gittiğinizi varsayıyorum.”

“Sonunda oraya döneceğiz,” dedi Miles. Annesinin Meşe Cüceleri’ne herhangi bir söz vermediğini dilemeye başlamıştı, ama annesi söz vermese Kaplan Yumurtası’nı alamazdı. Miles da Varippuli’yi ve babasını hiç tanıyamazdı... Tüm hayatı gözlerinin önünden geçmeye başladı, Miles dalgınlığından sıyrılmak için başını iki yana salladı.

“Uyku Melekleri bana ulaşmadan ben Hiç’e ulaşmalıyım,” dedi. “Ama yolda Cehennem Dışları’nda durmalıyım.”

Gümüşnokta inanamayarak ona baktı. “Sen dinlenmek için molalar verirken Uyku Melekleri’nin seni bekleyeceğini mi sanıyorsun?”

“Bu bir...” diye başladı Miles, ama Ufaklık sözünü kesti.

“Benim bir planım var!” dedi, yüzünde şaşkın bir ifadeyle. Miles ve Gümüşnokta dönüp ona baktı. “Gümüşnokta,” dedi kız, “sen gidip Leydi Partridge’e bizimle Cehennem Dışları’nda buluşmasını ve Hiç’i de yanında getirmesini söyleyebilirsin. Leydi Partridge çavuşun onu minibüsüyle getirmesini sağlayabilir. Çavuş onun dediklerini hep yapıyor!”

“Ben ulak çocuk değilim, yumuşakkanat,” dedi Gümüşnokta, kaşlarını çatarak.

“Sen bildiğim en hızlı uçan meleksin!” dedi Ufaklık. “Bizim için bunu yapabilirsen, Maviyürek’le Kıpırtısızkemik onu bulamadan onun Kaplan Yumurtası’yla işini bitirmesi mümkün olur. O zaman belki Uyku Melekleri yeniden düşünür, bilirsin...”

Gümüşnokta Ufaklık'a, bir çağ gibi gelen bir süre boyunca, uzun uzun baktı; sonra başını yavaşça iki yana salladı. "Hep kuralları esnetmeye çalışıyorsun, küçük yumuşakkanat," dedi.

Ufaklık gülümsedi. "Kurallar esnetilmek için vardır Gümüşnokta. Yaşadığımızı bu şekilde anlarız."

Gümüşnokta aniden gülümseyerek Miles'a döndü. "İki saat içinde El Bab'a varırsınız," dedi. "Fırtına sizi doğru yönde itiyor, ama ben gittikten kısa süre sonra gücünü yitirecektir." Uçan makinenin kaidesinin kenarına çıktı. "İyi şanslar," dedi. Çılgın geceye doğru ters takla atarak bir anda kayboldu.

Sarsıcı fırtınanın içinde uçmaya devam ettiler ve Miles fırtınanın gerçekten de Gümüşnokta'nın vaat ettiği gibi dinip dinmeyeceğini merak etti. Baştaki heyecanı kaybolmuştu ve onu, bir karıncanın kibrit çöpüne tutunduğu gibi kırılgan bir makineye tutunmuş, gökyüzünün öfkesinin merhametine kalmış halde bırakmıştı. Sonunda sert yağmur yavaşladı ve rüzgâr dinmeye başladı. Seyrelen bulutların arasından soluk sarı bir ışık sızdı ve bir anda şafağa çıktılar. Büyük kanatların saçtığı su damlaları güneşin ilk ışınlarıyla kıvılcımlandı ve aşağıda ancak yüz yılda bir açan çöl çiçekleri yüzlerini gösterdi.

İleride, batıda, El Bab limanının kubbelerini ve minarelerini görebiliyorlardı. Tenniel rotalarını düzeltmek için sola yattı. Motor öksürdü ve Hıçkırık Adam son kalan damlaları kullanabilsin diye sandaletinin ucuyla yakıt kabına vurdu.

"Yakıt bitti mi?" diye sordu Miles.

"Bitmek üzere," dedi Tenniel, gözlerini hedeflerinden ayırmadan. "Ani bir hık-inişe hazır olun."

Hızla ve alçaktan uçtular. Liman kentinin eteklerinden bir kilometre kadar uzakta motor teklemeye başladı. Tenniel yakıtı kısıtı ve Kaçak Bulut geriye doğru eğilerek telaşla indi, inerken yolun biraz berisindeki palmye ağaçlarını sıyrıp geçti. Kemik sarsan bir gümlemeyle indi, devrilecek gibi oldu, sonra doğruldu ve büyük yarasa kanatlar rahatlamış gibi, yüksek sesle gıcırdayarak durdu.

"İniş için hık-özür dilerim," dedi Tenniel, kumların üzerine atlayıp eserine gururla gülümseyerek. Hiç de üzgün görünmüyordu.

“Sana şapka çıkarıyorum evlat,” dedi Arabistanlı Baltinglass. “Kızarcığımızı, boğulacağımızı ya da böcek gibi ezileceğimizi sanıyordum. Hepimiz burada mıyız? İyi miyiz?”

“Hepimiz buradayız,” dedi Miles. Kaçak Bulut’tan indi ve palmiye ağaçlarının diğer tarafına yürüdü. Eliyle gözlerini gölgeledi ve yola baktı, ama gelen kimse yoktu. Ağaçlar makineyi iyice gizliyordu, ama muhtelif açılardan eleştirel gözlerle baktıktan sonra yere düşmüş palmiye yapraklarından topladı ve onları çerçeveye takıp sığınacak gölge-
li bir yer oluşturarak yoldan bakan birinin uçan makineyi görmeyeceğinden emin oldu.

“El Bab’a hep birlikte gidemeyiz,” dedi Miles. “Daha sonra buradan geçerken Büyük Cortado’nun bizim tarifimize uyan birileri olduğunu duymasını istemeyiz. Tenniel’le ben gideriz, siz ikiniz de araca göz kulak olursunuz ve biraz uyursunuz.” Çivit rengi baş atkısını aldı ve Baltinglass’ın öğrettiği gibi sarık yaptı, ucunu yüzüne ve boynuna sararak, yalnızca gözlerini açıkta bıraktı. Baltinglass dipsiz görünen cüzdanından ona bir avuç madeni para verdi ve oğlanla mucit, giysileri artan sıcakta buharlar saçarak, hızlı adımlarla yola çıktılar.

Kasabanın eteklerine geldiklerinde çoktan kurumuşlardı. Rıhtım-
da, liman canlanmaya başlamıştı, ama burada, kasabanın kıyısında, uykulu sessizliği yalnızca bir horozun boğuk ötüşü bozuyordu. “Denizi aşacak kadar yakıtı nasıl taşıyabiliriz?” diye sordu Miles. “Hava gemisiyle iki gün aldı, bu yüzden buraya gelmemiz için gereken yakıttan iki kat fazlası gerek.”

“Şart değil,” dedi Tenniel. “Büyük olasılıkla El Bab’a gelirken rüzgâra karşı uçuyordunuz. Şansımız varsa geri dönmek bunun yarısı kadar alır. Yakıta gelince, nitelik nicelikten daha önemli. Wa’il’de iyi yakıt bulmak zor. Bizim kullandığımız yakıtın çoğu ev yapımıydı. Son iki saati mayalanmış kuru erik suyuyla uçtuk.”

“Gerçekten mi?” dedi Miles. “Kuru eriğin bu kadar çok faydası olduğunu hiç bilmiyordum.”

Dışına muhtelif benzin bidonları dizilmiş küçük bir dükkân buldular. Dükkânın sahibini güçlkle uyandırdılar ve Tenniel pazar-hık-lık yaparak tüm yakıt stoku, biraz hurma ve bir miktar peynir için toplam

bir fiyat üzerinde anlaştı. Dükkân sahibi malları deve arabasına yükledi, pek çok su tulumu da ekledi ve geri dönüş yoluna koyuldular.

Kaçak Bulut'u sakladıkları palmiye ağaçlarına geldiler. Miles ile Tenniel ağaçların arkasında kayboldular ve bir dakika sonra aracı kenarından çözdükleri boş kaplarla geri döndüler. Neyse ki öğlen olmadan merakı asla uyanmayan dükkân sahibi soru sormadan dolu bidonları boşlarıyla değiştirdi ve arabasını çevirip El Bab'a ve onu bekleyen hamasına gitti.

Benzin bidonlarının sonuncusunu yoldan ağaçların arasına taşıırken Miles, Wa'il yoluna baktı ama ısıldayan pusun içinde kimseyi göremedi. Erzağı alırken, Nura ile yoldaşlarının o ve Tenniel yakıt alırken mi geçtiklerini merak etti. Sonra peynir ve hurmayla kahvaltı edip susuzluklarını ılık suyla giderdiler. Miles dolu bidonları yerlerine tuttururken Tenniel, benzini motora aktaracak karmaşık boru ve tüp sistemini bağladı; sonra palmiye yapraklarının gölgesine uzandılar ve sıcak uykuyu imkânsız kılana kadar biraz dinlendiler.

Mandalina Miles'ın cebinde, sessizce ve kıpırtısızca yatıyordu. Basit uykusunu bölen düşler yoktu, ama talaş dolu kafasında Kaplan Yumurtası işitilmez bir biçimde uğulduyordu ve ışığın arasında bir yerde kaplan huzursuzluk içinde ileri geri adımlıyordu. Huzursuzdu, rahatsızdı ve kaşınmak için can atıyordu.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

AÇIKLAMALAR

Yolda tozlanmış, sarığı ağırlaşmış Büyük Cortado, yoldaşlarını küçük bir kahvehanenin dışında bırakmış, Fuera'ya gidecek bir araç ayarlamak için limana iniyordu. Normalde, homurdanan ortağına verdiği türden bir işti, ama heybeler indirildiği ve pis pis kokan tahta kutuyla yüzleştikleri zaman, kendisinin gitmesinin daha iyi olacağına karar vermişti. Telaşla yola koyulmuş, ahmakla mistiği leş gibi kokan eşyalarının başında bırakmıştı. Geri döndüğü zaman, yelken açmayı beklerlerken oğlanın kafasını bir karınca tümseğinin yakınında bırakacaktı ve kazığa bir kafatası geçirmekle yetinecekti. Aynı etkiyi bırakmayacaktı belki, ama iş görmek zorundaydı.

Albatros'u limanda bulmayı umuyordu. Savage adındaki girişimci kaptanıyla işi vardı. Adam, Fuera ile El Bab arasındaki yarışta Güneşbalığı'na sabotaj düzenlemesi karşılığında ona bir tomar para vaat etmişti. Büyük Cortado bu işi olağanüstü başarıyla hallettiğini düşünüyordu. Hava gemisinde yangın çıkarmak kendi fikriydi, Savage'ın değil, ama onun hesabına göre kaptan, ona en azından geri dönüş yolculuğunu borçluydu ve bu borcu tahsil etmeye kararlıydı.

Kahvehanenin gölgeli bahçesinde Nura bir köşeye oturdu ve piposunu yaktı. Doktor Tau-Tau onun yanında terliyor, mırıldanıyor, peçeteden peçesiyle boş yere alındaki kiri silmeye çalışıyor, Cortado'nun korkunç andacından yükselen kokuya karşı burnunu kırıstırıyordu. Kıskançlıkla Nura'nın piposuna baktı. Pipodan, kokuyu en azından kısmen perdeleyen güzel kokular yükseliyordu. Bütün gece ve sabah yolculuk etmişlerdi, o garip fırtına onları iliklerine dek ıslattığında bile durmamışlardı ve Tau-Tau bir haftadır uyumuyormuş gibi hissediyordu. Sırtından akan ter her yerine giren kumlara karışıyordu ve Tau-Tau rahatsızlık içinde kıvranıyor, alçak sesle küfürler ediyordu.

"Kaygılısın," dedi Nura. "Denizden mi korkuyorsun?"

Doktor Tau-Tau acı bir kakhaha attı. "Deniz kaygılarım arasında en ufağı," dedi.

"O zaman Cortado'dan korkuyorsun," dedi kadın.

"Sen korkmuyor musun?" diye sordu Tau-Tau. "Adam kaçık. Bir kutunun içinde bir oğlan çocuğunun kafasını taşıyor."

Nura yavaşça nefes verdi. "Onu nereden edindiğini unutuyorsun," dedi. "Gerçek bir kâhin hiçbir şeyden korkmaz, özellikle de üzerinde bir Kaplan Yumurtası taşıyorsa."

Tau-Tau homurdandı. "Doğrusunu söylemek gerekirse, o şeyi nasıl kullanacağıma dair en ufak fikrim yok," dedi. Rol yapamayacak kadar yorgundu ve ne kadar ürkütücü olursa olsun, bu kara gözlü kadında, ona içini dökmek istemesine sebep olan bir şey vardı.

"Bu yüzden sizinle gelmeyi kabul ettim," dedi Nura.

"Ben de bundan kaygılanıyorum," dedi Doktor Tau-Tau. "Sen varken ben gözden çıkarılabilir oldum. Kutunun içinde benim kafamı taşımaya başlaması ne kadar zaman alır?"

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Nura. "Neden Kaplan Yumurtası'nı çıkarmıyorsun? Sana bazı basit ilkeleri öğretilim."

Doktor Tau-Tau onu kuşkuyla süzdü, ama yine de kol yeline uzandı ve sahte taşı sakladığı yerden çıkardı. Nura elini uzattı ve Tau-Tau taşı onun avucuna bıraktı. Sarmaşıklardan süzülen güneş ışığı, taşı yumuşak bir altın rengi ışıkla aydınlattı.

"Ne öğrenmek istersin?" diye sordu Nura.

“Cortado bir tür dönüşüm gerçekleştirmek istiyor,” dedi Tau-Tau. “Ne olduğunu tam olarak bilmiyorum, ama o bundan bahsederken kulak misafiri oldum.”

“Tamam,” dedi Nura. “Kaplan Yumurtası arzularını şiddetlendirir ve onları başarmana yardımcı olur. Şu anda en çok neyi dönüştürmek istersin?”

Falcı etrafına bakındı. “Başlangıç olarak şu... şeyin... biraz daha az kötü kokmasını isterdim,” dedi, tahta kutuyu göstererek.

Nura sahte Yumurta’yı ona geri verdi. “Onu sol elinde sıkı sıkı tut,” dedi, “ve sağ elini kutunun üzerine koy. Kaplan Yumurtası’nın ısınmaya başladığını hissedebiliyor musun?”

Tuhaftır, genellikle gerilim altındaki biri sırf söylendiği için bir şeye ikna olabilir. Hipnotizmacılar bu numarayı her zaman kullanır. Aynı numarayı Doktor Tau-Tau da seneler boyunca kuşku uyandırıcı gösterisinde kullanmıştı. Ama o anda gerilim altında olan kendisiydi ve Nura söyler söylemez taşın birkaç derece daha sıcak olduğunu hissetti. Sinirli sinirli başını salladı.

“Güç içinde kabarıırken onun son derece sıcak olduğunu hissedeceksin,” dedi Nura, onun gözlerinin içine bakarak. “Şimdi,” dedi, “şu sözleri benden sonra tekrarla ve her sözcüğü doğru söylediğinden emin ol. En ufak hatanın öngörülemez sonuçları olabilir.”

“Önce deneme yapsak?..” diye başladı Tau-Tau, ama Nura başlamıştı bile.

“Eifantolim brussala bulomen brussala bulomen tromtata...” dedi çabuk çabuk ve Doktor Tau-Tau, küçük taşı bütün gücüyle sıkarak, yabancı sözcükleri onun ardından söylemeye çalıştı.

Nura sözlerini bitirdi ve sandalyesinde arkasına yaslanıp piposunu uzun uzun çekti. Doktor Tau-Tau taşı kucağına bıraktı ve yanan elini salladı. Kaygıyla tahta kutuya bakıp fazla derin nefes almaktan kaçınarak, kötü kokuda herhangi bir azalma olup olmadığını anlamaya çalıştı.

“Doğru yaptığını sanmıyorum,” dedi Nura, piposunu ağzından çıkarmadan.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Tau-Tau. “Bütün sözcükleri söyledim.”

“Bulomen brussala mı dedin, yoksa bruloman bosala mı?” diye sordu Nura.

“Ben... ben hatırlayamıyorum,” dedi şaşkına dönmüş falcı.

“Baksak iyi olacak,” dedi Nura.

Cortado'nun heybesinden uzun bir bıçak aldı ve onu kullanarak kutunun kapağını kaldırdı. Bir sinek bulutu ve anlatılması imkânsız bir koku yayıldı. Doktor Tau-Tau peçetesiyle burnunu kapattı ve tereddütle kutunun içine baktı. Bir şeyin feci şekilde yanlış gittiğini görmek için çok da yakından bakması gerekmiyordu. Tüylü bir kafadan iki kıvrık boynuz yükseliyordu ve altlarında puslu sarı bir göz görmeden ona bakıyordu.

“Eyvah,” dedi Nura, ona bakarak ve başını yavaşça iki yana sallayarak. “İşte bunu açıklamak zor olacak.”

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SESSİZ BİR UĞULTU

Gökyüzünde sarsılmış inci beyazı, küçük yumuşakkanat kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu. Tenniel'in uçan aracı dalgaların üç yüz metre üzerinde sallanıp sarsılıyordu. Onun ne kadar alçak sesle mırıldandığını merak ediyorsanız, donmaya yüz tutmuş jöle hayal edin ve sonra sesi birazcık daha açın. Ufaklık mırıldanıyordu, çünkü onun şarkısı olmasa Kaçak Bulut'un uzun süre havada kalamayacağını biliyordu ve mümkün olduğunca alçak sesle mırıldanıyordu, çünkü şarkısının yanlış türden meleklerin dikkatini çekeceğinden korkuyordu.

Palmye ağaçlarının altındaki geçici barınaklarında niyetlendiklerinden daha uzun süre uyuduklarından, akşamın ilerleyen saatlerinden yola çıkmışlardı. El Bab limanının etrafından dolaşmışlar, sonra koyu mavi okyanusa açılmışlardı. Motor, satın aldıkları kaliteli yakıtla daha düzgün çalışıyordu. Düzenli olarak yükselmiş, bulutların arasına saklanmışlardı. Işık solarken çok aşağıda tüm yelkenlerini açmış, Fuera'ya doğru seyreden Albatros'u görmüşlerdi.

Miles kontrolleri ona bırakmayı kabul edene kadar Tenniel'in başının etini yemiş, kazasız belasız araba kullanmayı öğrendiğini belirtmişti

(bir çıpaya çarptığından bahsetmemiştir). Dahası, demiştir, Tenniel'in dinlenebilmesi için bir yardımcı pilota gereksinimi vardı. Gerçekten de Hıçkırık Adam'ın omuzları önceki geceden beri ağrıyordu ve yolcu koltuğuna oturup oğlana uçuş dersi vermek onu pek memnun etmişti. Zaman zaman Ufaklık sahip oldukları kısıtlı erzaktan yiyecek dağıtıyordu ve yakıt bidonları boşaldıkça yakıt borularının yerini değiştirme işinde Tenniel'e yardımcı oluyordu. Karanlık çökmeden önce Tenniel yakıt bidonlarını son kez kontrol etti, kullanılmamış olanları saydı ve güdük bir kurşunkalemle tahta çerçeve üzerinde hesaplar yaptı.

"Sence Fuera'ya kadar gidebilecek miyiz?" diye sordu Miles.

"Gide-hık-bilmek?" dedi Tenniel sevinçle. "Evlat, Kaçak Bulut kendini aştı. Her bidonda biraz daha uzağa gidebiliyor gibi."

"Bunun sebebi tanklar boşaldıkça aracın da hafiflemesi," dedi Miles.

Hıçkırık Adam alnına bir şaplak attı ve tahtaya birkaç sayı daha çiziktirdi. "Sen bir hık-dehasın evlat," dedi. "Olan tam olarak bu. Bu hızda gidersek yakıt ikmali yapma ihtiyacı duymadan Fuera'dan ileri bile gidebiliriz."

"Fuera'ya inmemiz gerekiyor," dedi Miles. "Baltinglass'ın arabasını oraya bıraktık."

"Sen Morrigan'ı boş ver," dedi Baltinglass. "O genç delikanlı ona kendi annesiymiş gibi bakar. Mesele şu, bu kemik sarsıcı bizi Larde'ye kadar götürebilir mi?"

"Doğrudan Larde'ye gitmiyoruz," dedi Miles. "Planlar değişti. Cehennem Dişleri'ne gidiyoruz." Planladığı göz korkutan işlerin, yani babasını eski haline getirme ve Kaplan Yumurtası'nı açma işlerinin ötesini düşünemiyordu. Bunlardan sonra hayatta kalırsam, diye düşünüyordu, Larde'ye kadar emeklemek bile beni mutlu eder.

"İlk kez duyuyorum," dedi Baltinglass, biraz bozulmuş gibi, "ama eminim ne yaptığını biliyorsundur."

"Orası hık-Fuera'dan ne kadar uzak?" diye sordu Tenniel, kurşunkalemini ağzına sokarak.

"Karadan yaklaşık yarım gün," dedi Baltinglass.

Hıçkırık Adam biraz daha hesap yaptı ve çökmeye başlamış alacakaranlıkta gözlerini kısarak sayılarına baktı. “O zaman ucu ucuna başarabiliriz,” dedi. “Şu anda ikinci bidonumuza başlıyoruz.”

“O zaman Miles Efendi de onaylıyorsa, yelkenler fora.”

“Tam yol ileri desek daha doğru olacak,” dedi Miles.

“Mola verdiğimizde yakıt ikmali yapabiliriz,” dedi Tenniel.

“Sanmıyorum,” dedi Miles, çentik çentik dişlere benzeyen kayaların altında Meşe Cücelerinin sade hayatlar yaşadıkları yeri gözlerinin önüne getirerek. “Makine yakıt olarak tavşan yahnisi kullanamıyorsa, yani.” Midesi düğüm düğüm, Kaçak Bulut’un kontrollerinin başına oturdu. Akli, motorla yarışmış gibi, tıkr tıkr çalışıyordu. Kısa süre sonra Cehennem Dişleri’ne varacaklardı ve Miles’in uyduruk planı da onları kararan gökyüzünde taşıyan araç kadar güvenilmez gelmeye başlamıştı. Değişen planlarının birtakım faktörleri hesaba katmadığından emindi, ama ne olduğunu bir türlü çıkartamıyordu.

Elleri kollarda meşgulken, bütün unsurları zihninde açık seçik ortaya sermeye çalıştı. Gümüşnokta o sabah Larde’ye varmış olmalıydı. Miles Leydi Partridge’in, Fırtına Meleği mesajı iletir iletmez Hiç’i alıp yola koyulacağını biliyordu. Meşe Cüceleri Cehennem Dişleri’ndeki kayalıkların altında saklanıyor olmalıydı. Ufaklık onları bulup, Miles’in annesinin borcunu ödemeye geldiğini söyleyebilirdi. Kaplan Yumurtası sağ salim cebindeydi ve şifreli mesajı da aklındaydı.

Ona gereken tek şey anahtarı yorumlamak için Nora’nın yardımındı, ama o da hâlâ Larde yolundaydı ve Miles pürüzün burada olduğunu fark etti. Tesadüf eseri de olsa Dulac Zipplethorpe ile Arabistanlı Baltinglass’ı tedavi ettiğinden, Meşe Cücelerine de kendi başına yardımcı olabileceği gibi bir umut kırıntısı hissetti, ama Kaplan Yumurtası’nı açma ve babasının ruhunu nakletme işi çok daha ürkütücü geliyordu ve o an geldiğinde Nura’nın ona yardımcı olacağını ummuştu.

Onlarla birlikte geçirdiği kısa süre içinde teyzesine ve büyükannesine daha fazla soru sormuş olmayı diledi. Kaplan Yumurtası hakkında ona anlattıkları şeyler can sıkıcı ölçüde belirsiz geliyordu. “Yapbozun bütün parçalarını aynı anda görebilmek için uzak gözlere, enerjiyi

çalmak için parlak ellere ihtiyacın olacak,” demişti büyükannesi. Başarı şansı için yeteneklerine hâkim olması gerektiğini de söylemişti, ama Miles bunu nasıl yapacaktı? Gece göğünde uçarken şifa becerisi üzerinde çalışmak için fazla fırsat bulamıyordu, ama uzak gözlerini kullanmak üzerinde çalışabileceğini düşündü.

Nereden başlayacağını bilmek zordu. Bunun Âlem’e girmeye benzermesi gerektiğini tahmin ediyordu, yalnızca uykuya dalmadan yapması gerekecekti. Bir kez daha Nura’dan tavsiye isteyebilmeyi diledi ve sonra aklına geldi. Nura, binlerce kilometre uzakta olmasına rağmen Celeste’in öldüğünü hemen anladığını söylemişti. Evet, onlar ikizdi, ama Miles da en azından ailedendi. Uzak gözleri denemek için, teyzesiyle iletişim kurmaya çalışmaktan daha iyi yol olabilir miydi? Yalnızca konuşması gereken kişi değil, onu duyması en olası kişiydi aynı zamanda.

Pusulaya bakarak yönlerini kontrol etti, sonra ilerideki karanlığa gözlerini dikerek gözlerinin odağını kaybetmesini bekledi. Nura’yı ilk karşılaştıkları haliyle gözlerinin önüne getirdi, onun delici gözlerine baktığını hayal etti. Paketi açılıp inceleniyormuş gibi huzursuz edici bir duygu hissetti yine ve aniden engin, genişleyen gökyüzünde minicik bir zerreymiş gibi, kaybolduğunu hissetti. Tepetaklak yuvarlanıyor ya da uçuyordu; hepsi aynı şeymiş gibi geliyordu ve teyzesinin delici gözlerini, tam önündeymiş gibi, hâlâ görebiliyordu.

“Nura?” dedi fısıldayarak.

Teyzesinin yanıtını, terk edilmiş bir eve girdiğinizde sessizliği işitbildiğiniz gibi işitti. Oradaydı, ama orada değildi. “Buradayım Miles. Sen iyi misin?”

“Hepimiz iyiyiz,” dedi Miles. “Beni gerçekten duyabiliyor musun?”

“Elbette,” dedi Nura. “Yoksa sana nasıl yanıt verebilirim?”

Miles başının döndüğünü hissetti, neredeyse sesli olarak kahkaha atacaktı. “Planımızı değiştirdim,” dedi. “Bizimle Cehennem Dişleri denen bir yerde buluşabilir misin?”

“Meşe Cücelerini mi ziyaret etmeyi düşünüyorsun?” diye sordu Nura.

“Başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum,” dedi Miles. “Annemin sözünü yerine getirmek istiyorum, ama zaman az. Ben... ben babamın oraya getirilmesini de ayarladım, ama yardımına ihtiyacım olacak. Oraya ne kadar çabuk gelebilirsin?”

“Cortado’nun karavanında hızla gidiyoruz,” dedi Nura. “Onlardan bir süreliğine uzaklaşmak için bir çare bulmaya çalışırım Miles, ama hiçbir şey için söz veremem. Kendi zekâna güvenmek zorunda kalabilirsin.”

“Tamam,” dedi Miles. İçinde yükselen his onu kontrolüne almak üzereydi. Kendi düşüncelerinden başka hiçbir şey kullanmadan çok uzaklardaki biriyle konuşabildiğine inanamıyordu.

“Uçuyoruz!” demekten başka bir şey aklına gelmedi o anda.

“Biliyorum,” dedi Nura. “Dikkatli ol Miles.” Bir an sonra gitmişti.

Miles’a, teyzesi kapıyı kapatmadan gitmiş gibi geldi. Kaçak Bulut’un manivelalarındaki ellerinin farkındaydı, ama sanki bir başkasına aittiler. Bakışları hâlâ uzaklardaydı. Bulut kümeleri, karanlık bir fon üzerindeki karanlık sütunlar gibi ona doğru akıyordu. Miles’a Cehennem Dışları’ndeki dik kayalar hatırlatıyorlardı, ama daha o kadar uzağa gitmediklerini, o kadar alçaktan uçmadıklarını biliyordu. Aniden zihnine bir imge seli dolmuştu. Önünde yayılan minik figürler gördüğünü sandı. Kapları gördü; artık vahşi değildi, peşinde bir hüznü puslu bırakıyordu. Baltinglass’ı bir kayanın üzerinde dikilmiş, Noel ağacı gibi aydınlanmış gökyüzüne doğru kükrerken gördü.

Kendini de gördü. Sırtını yüksek bir kayaya vermiş olan Maviyürek’le yüz yüzeydi. Kıpırtısızkemik’e benzeyen bir başka Uyku Meleği Miles’a arkadan yaklaşırken Maviyürek onları izliyordu. Kıpırtısızkemik uzanıp Miles’ın omzuna dokundu ve Miles meleğin dokunuşuyla düştüğünü gördü. İçinden bir ürperti geçti ve gördüğü şeylerin yalnızca birer uyarı mı, yoksa değiştirilmesi imkânsız bir geleceğe dair imgeler mi olduğunu merak etti. Onlardan kurtulabilmek için gözlerini kapattı ve Kaçak Bulut sarsılarak tehlikeli biçimde eğildi.

“Benim hık sıram, sanırım,” dedi Tenniel, kolları Miles’dan alarak. “Mola verme zamanın geldi evlat. Olduğun yerde uyumak üzereydin.”

“Teşekkürler,” dedi Miles. Pilot koltuğundan kalkarken kendini uykulu hissediyordu ve neredeyse dizleri boşanacaktı. Hayatı boyunca bu kadar yorgun hissettiğini hatırlamıyordu. Kendini kayışla yardımcı pilot koltuğuna bağladıktan birkaç dakika sonra karmaşık, bölük pörçük bir uykuya daldı.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

YILDIZLAR VE KAR TANELERİ

Uzak gözlü, pus beyinli Miles Wednesday bir bağınışla irkilerek uyandı. “Kontrollerin başına Bay Wednesday,” diye bağırdı Tenniel. Miles arkasında motorun hasta biri gibi öksürdüğünü duydu. Güçlkle düşlerinden sıyrıldı, sandalyesinden kalktı ve kolları kavradı. Hıçkırık Adam sarsılan platformun üzerinde son yakıt bidonuna doğru fırladı. “Yalnızca bir hık bidon değişimi,” diye seslendi. “Beni uykuda yakaladı. Normal servis birazdan devam edecek.”

Kaçak Bulut hızla yükseklik kaybediyordu. Bir dilim ay zayıf bir aydınlık veriyordu, ama aşağıda ne olduğunu görmek zordu. “Neredeyiz?” diye bağırdı Miles, hızla esen rüzgâra karşı.

Tenniel, yakıt tankının kapağını açarak, “Hedefimize yaklaştığımızı umuyorum,” dedi. Motor sarsılarak canlandı ve vida tekrar dönmeye başladı. Hıçkırık Adam oturarak arkasına yaslandı ve koluyla alnını sildi. “Ucuz atlatık!” Miles’a döndü. “Dağların hemen doğusunda seyreliyorduk ve yaklaşık yüz metreye kadar alçaldık. Baltinglass, Cehennem Dişleri’ni görebileceğimizi söyledi, ama hava oldukça karanlık ve ben sanıyorum ki...”

Motordan gelen yüksek bir gümleme sözünü kesti. Makine durdu ve geride hayal edebileceğiniz her tür gürültüden daha korkunç bir sessizlik bıraktı. Alet yine düşmeye başladı. Baltinglass irkilerek uyandı ve Ufaklık'ın mırıltısı açıkça işitilebilir oldu. Tenniel bir fener yakarak yakıt bidonuna tuttu.

"Neler oluyor?" diye bağırdı Miles. Kollar elinde işe yaramaz hale gelmişti ve makine düşerken çadır bezinden büyük kanatlar yukarı doğru kalkmıştı. Miles cebine uzandı ve Mandalina'yı sıkı sıkı kavradı.

Tenniel'in feneri yakıt bidonunun altında parlak bir sıvıyı aydınlattı. "Sanırım sorunun ne olduğunu görebiliyorum," diye bağırdı. "Bu hık tank sızıntı yapıyor. İçinde hiçbir şey kalmamış."

"İşimiz bitti o zaman," diye bağırdı Baltinglass. "O paraşütleri almam gerektiğini biliyordum."

"İnsan gücüne dönüyoruz," diye seslendi Tenniel, onu duymazdan gelerek. Aletin çerçevesinden iki katlanır manivela çıkardı ve bir tane-sini deli gibi çevirmeye başladı. Miles da ikincisini yakalayarak bütün gücüyle çevirdi. Motor öldüğünden, kol iki kanadın tüm ağırlığını taşıyordu ve onu bir kez, iki kez çevirmek için bütün gücünü kullanması gerekiyordu, gösterdiği çabayla ayakları yerden kesiliyordu. Kanatlar zahmetle çırpınmaya başladı ve düşüşleri yavaşladı. Yerin karanlık cüssesi onları karşılamak için hâlâ yükselmekteydi, ama ne zaman inceklerini ya da ne tür bir araziye inceklerini bilmek zordu.

"Kendinizi hazırlayın," dedi Tenniel nefes nefese. Yer aniden yaklaştı, siyah şekillerden bir küme onlara doğru geldi. Miles dişlerini sıkarak daha hızlı çevirdi. Çapraz olarak ağaçlara ya da kayalara doğru indikleri gibi belli belirsiz bir izlenime kapıldı; sonra her şey karman çorman oldu. Uzun bir şekil belirdi, minik şekiller karanlıkta yayıldı, bir şey hızla yüzünün önünden geçti; sonra dünya çatırdayarak takla attı, ani bir acı geldi ve bir süre...

... hiçbir şey yoktu. Görüş alanının bir köşesinde yıldızlar ve kar taneleri birbirine karıştı, Miles yavaş yavaş kendine geldi. Kaburgaları ağrıyor, kendini et dövmek için yapılmış bir çekiçten dayak yemiş gibi hissediyordu.

“Miles?” dedi Ufaklık. Uzun otların arasında, yanında diz çökmüştü.

“Sen iyi misin?” diye sordu Miles.

Ufaklık başını salladı. “Ben inişlere alışığım,” dedi. Öne eğildi. “Miles, Baltinglass’ın yardımına ihtiyacı var.”

Miles dikkatle ayağa kalktı. Ayın soluk ışığında, kâşifin uçan makinenin çarpık enkazının içinde yattığını görebiliyordu. Tenniel hıçkırarak, ellerini kaygıyla sallayarak üzerine eğilmişti. O insan bedenlerini değil makineleri tamir etmeye alışık. Miles ile Ufaklık yaklaşıncı rahat bir nefes alarak kenara çekildi.

“Sen misin Miles Efendi?” diye sordu yaşlı adam.

“Benim,” dedi Miles. “Yaralandınız mı?”

“Bacăğım,” dedi Baltinglass. “Birkaç ay önce onardığın değil, o bacakla,” duraksayarak nefeslendi, “ahır kapısını tekmeleyip açabilirim, ama diğeri dal gibi kırıldı. Sarılması gerekiyor evlat. Kırık nasıl sarılır, biliyor musun?”

Miles kendini Baltinglass’ın bacağına bakmaya zorladı. Düz olarak uzatılmıştı, ama ayağı tuhaf bir açıda duruyordu ve ona bakmak bile Miles’in başını döndürüyordu. Yaşlı adamın bacağına uzandı, ama düşüş yüzünden hâlâ sersem gibiydi ve herhangi bir şey yapamadan bayılıverecekmiş gibi hissediyordu.

“Bunu yapabilir miyim, bilmiyorum,” diye mırıldandı Ufaklık’a.

“Yumurta’yı kullan,” diye fısıldadı kız. “Büyükannen gücünü odaklamana yardımcı olduğunu söyledi.”

Miles, bir anlığına da olsa dikkatini kırık bacadan uzaklaştırma fırsatından memnun olarak ona baktı. “Bunu bana söyledi. Kapıyı mı dinledin?”

“Elbette,” dedi Ufaklık. “Kapılar bunun içindir, değil mi? İnsanlar senin dinlediğini göremesin diye.”

Miles Mandalina’yı cebinden çıkardı. Küçük ayı, kırılacak bir tarafı olmadığından, düşüşten sağlam kurtulmuştu. Miles onu göğsüne yasladı ve Baltinglass’ın bacağına uzandı. “Bu canınızı acıtabilir,” dedi. Kendini yabancı bir ülkede haritasız dolaşıyormuş gibi hissetti. Şifa gücünü daha önce kullandığında onu neyin tetiklediğini merak ederek yaşlı adamın bacağına kavradı. Gözlerini kapattı ve Mandalina’nın kafasında saklı Kaplan Yumurtası’nı düşündü. Artık onun neye

benzediğini bildiğinden koyu kehribar rengi çizgileri, onların kendilerine has bir ışıkla parlamış gibi görüldüğünü gözlerinin önüne getirebiliyordu. Kaplan devamlı Yumurta'nın içinde yaşıyormuş, yalnızca birinin onu dinlemesini bekliyormuş gibi, gür sesinin sözsüz yankısını duyabiliyordu. Ne kadar dikkatli dinlerse, çevresi o kadar uzak geliyordu. Rüzgârın sesi uzaklaşarak soldu, en uçta hafiflik ve soğukluk hisseder gibi oldu Miles.

"Kutlarım," dedi Ufaklık ve duygu, tam Miles onun güçlendiğini hissederken, bir anda dağıldı. Miles hafif sinirle gözlerini açtı. Uzakta gök gürültüsü patladı ve Miles zihninin bir köşesinde, Gümüşnokta'nın onları korumak için yeni bir fırtınayla mı geldiğini merak etti.

Baltinglass bacağına ovalayarak ve çok daha mutlu görünerek doğrulup oturdu. "Ozymandias'ın gövdesiz bacakları adına, yine başardın Miles Efendi," dedi. "Sendeki tam bir parti numarası..."

Tenniel'den panik dolu bir bağırış sözünü kesti. "Kaplan!" diye haykırdı mucit. Bu birkaç kısa gün içinde, kırk senedir yaşadığından daha fazla heyecan yaşadığı açıktı. Miles çevresine bakındığı zaman kaplanın hemen arkasında oturduğunu gördü. Postu donuktu ve kabusları zahmetli nefesleriyle kabarıyordu. Miles'a yüzünde bitkin bir ifadeyle bakıyordu. "İşte yine buradayız," dedi.

"Onu oyala Miles Efendi," diye bağırды Arabistanlı Baltinglass. "Tabancamı alıyorum. Lanet şeyin nerede olduğunu bir bulsam!"

"Hayır, almıyorsun," dedi Miles gayretle. "Sorun yok."

"Sen öyle diyorsun diye mi?" diye gürledi kaplan. "Mermiyi tercih etmeyeceğimi nereden biliyorsun?"

"Sorun yok," dedi Miles tekrar. Söylemek istediklerini açıklamanın bir yolunu bulmaya çalıştı. "Artık benimlesin. Bu yüzden artık..."

"Seninle, onlarla," dedi kaplan ağır, acılı hareketlerle çimenlerin üzerine uzanarak. "Bir yerde, hiçbir yerde. Anlamadığım şeyler oluyor, ama bir kaplana uygun bir hayat olmadığını biliyorum."

"Bir daha senden yardım istemeyeceğim," dedi Miles, boğazında bir yumruyla.

"Bunu daha önce de söylediğini hatırlıyorum," dedi kaplan.

"Artık iki ayağımın üzerinde durabiliyorum," dedi Miles. "Bunu bana sen öğrettin."

“Pek çok sefer bilgeliğimden faydalandın,” diye onayladı kaplan ve eski ruhundan bir parça sesine geri geldi. “Eğlenceli maceralarımız oldu.”

“Sen olmasan ben burada olamazdım,” dedi Miles içtenlikle. Kaplanın onun ne demek istediğini anlayacağından emin değildi. Kendisinin anladığından da emin değildi.

Kaplan, gözlerine uzun uzun baktı. “Şimdi ne olacak?” diye sordu. “Artık iki ayağının üzerinde durabildiğine göre?”

“Babamı geri getirmem gerek.”

“Yetimhanede beslediğin o yaratıktan mı bahsediyorsun?”

“Onu tedavi edebileceğimi düşünüyorum,” dedi Miles. Bunu söylerken, muhteşem kaplanın hayatına mal olacağını bildiğinden, Varippuli’nin gözlerine bakamıyordu.

“Sen inatçı bir çocuksun Miles,” dedi kaplan, “ama iyi bir yürek ve çevik bir zihin inatçılığını erdeme dönüştürüyor. Baban asla kolay yolu seçmedi. Senin de, ne kadar zor görünürse görünsün, gereken neyse onu yapacağını tahmin ediyorum.”

Miles kaplanın sözlerini kafasında evirip çevirdi. Varippuli bir düzeyde, Barty Fumble’in hayatının çözülemez bir biçimde kendisinininkine dolandığını biliyor gibiydi. Sanki olacaklar için Miles’ı affediyordu. Baltinglass bir kibrit çakarak piposunu yaktı. Karanlıkta bir mırıltı da yükseliyordu, Miles’ın tanımlayamadığı heyecanlı bir ses, ama kafası karman çorman düşüncelerle dolup taşıyordu, bu yüzden onlara aldırmış etmedi.

Güçlkle yapması gereken işe odaklandı. Leydi Partridge ya da Nura’nın daha erken gelmesi ve Uyku Melekleri’nin arayışlarını geciktirebilmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu, ama onlardan hangisinin daha erken geleceğini görmek için beklerken, en azından Kaplan Yumurtası’nı annesinin verdiği sözden kurtarabilirdi. “Ufaklık,” dedi, “Meşe Cücelerini getirmeni istiyorum. Bak bakalım, Fuzat’ın kızı Anust’u bulabiliyor musun? Ona söyle, Celeste’in sözünü yerine getirmeye geldim.”

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

YILDIRIM ANAHTAR

Gece yaşayan, mağara sakini Meşe Cüceleri, gökyüzünden bir makine düştüğünde bir damla deterjandan kaçan yağ gibi kaçışmışlardı ve şimdi halkayı yine kapatıyor, uzun otların arasında yavaş yavaş yaklaşıyorlardı. Karanlık ve bulutlu geceden faydalanarak büyük bir tavşan avı düzenlemeyi, böylece kış için kilerleri doldurmayı planlamışlardı, ama daha mağaradan yeni çıkmışlardı ki, yarasa kanatlı bir canavar tam ortalarına düşerek işlerini kesintiye uğratmıştı.

Meşe Cüceleri kızgındı ve mızraklarla donanmışlardı. Keskin gözleri, enkazın arasında dört kişi görebiliyordu. İkisi çimenlerin üzerinde oturuyordu ve bir tanesinin yaralı olduğu açıktı. Meşe Cüceleri buna memnun olmuştu. İki tanesi sendeleye sendeleye dolaşüyor, muhtemelen makinenin kırık kemiklerini topluyorlardı. Büyük olasılıkla onlardan mızrak yapmayı planlıyorlardı ve bunun önlenmesi gerekiyordu.

Meşe Cüceleri kararın kendi kendine verilmesini bekleyerek yavaşça yaklaştılar. Bir önderleri yoktu, ama aralarında pek çok kıvrak zekâlı vardı ve o kıvrak zekâlar çarpıştığı zaman mutlaka bir şey

oluyordu. O şeyin ne olacağını tahmin etmek kolay değildi, ama hayatı tatlandıran o küçük sürprizlerden biriydi.

Gerçekten de bir sürpriz oldu ama bu, Meşe Cücelerinin eseri değildi. Ay kadar belirgin bir kaplan ortaya çıktı ve oturup, makineden dağılan insanlarla sohbet etmeye başladı. Kaplanların davranması gerektiği gibi davranmıyordu. Kükreme yoktu ve oradaki insanların hiçbiri kaplanın boğazında kaybolmuyordu.

Etar kızı Anust kızı Fuzat, duyabilen herkese, “Bu gece Pukahlar dışarıda,” diye fısıldadı. “Onları sularımda hissediyorum, ama yanlarında her zamankinden daha güçlü hileler getirmişler. Tahta ve demirden yapılmış bir yarasa ve iştahı olmayan bir kaplan, ne tarafını kızartırsanız kızartın tuhaf şeyler.”

“Bu sıkıntı olmadan asla avlanamayacağız gibi görünüyor,” diye fısıldadı yanındaki küçük adam. Adamın saçları pirinç boncuklarla süslenmişti ve hareket ettikçe boncuklar tıkırdıyordu.

“Doğru,” dedi Fuzat, “ama mızrağı bir Pukah’a değil, kaplana doğrultabilirsin ve bu planlarındaki zayıflık olabilir.”

Diğer adam bunu mızrak yeteneğini göstermesi için davet olarak kabul etti ve kolunu arkaya atarak kaplana nişan aldı. Ama o mızrağını fırlatmadan enkazın küçük yuvarlağında bir ışık çıktı ve küçük adamın silahını düşürerek gözlerini sıkı sıkı yummasına sebep oldu. Diğer Meşe Cüceleri de irkilerek gözlerini kapattılar. Işık hâlâ onlar için bir lanetti ve gökyüzünden bir kesinti düşene kadar asıl tartışma konusu buydu. Sözü taşıyan oğlan neredeydi? Kaplan Yumurtası’nı iade etmeden ve onları karanlık yükünden kurtarmadan ellerinden kaçan Celeste’in oğlu neredeydi?

Anust kızı Fuzat başını yana eğdi ve acı verici ışık patlaması solarken kaplanı inceledi. Hayvanın tuhaf davranışlarında bir ders vardı ve bir köpeğin fareyi silkelemesi gibi onu silkeleyip atacaktı. Kaplan insanları yemiyorsa, demek ki insanların kaplan üzerinde hâkimiyeti vardı ve bunun yalnızca tek anlamı olabilirdi. Çömeldiği yerden doğruldu ve hep taşıdığı değneği başının üzerine kaldırdı. “Toun tav Rii-voç onşo,” diye bağırdı. “Kapan Yumurtası burada!”

Çok üşümüş ve yere düşerken sarsılmış Arabistanlı Baltinglass uzun otların arasında oturmuş, piposuna kibrit tutuyordu. İçtiği son tütün olabilirdi ve piposunu yakarken eli titriyordu. Her zaman olaylara iyi tarafından bakmaya inanmıştı, ama kör olduğundan beri ilk defa, iyi tarafın neye benzediğini hatırlamakta güçlük çekiyordu. Oğlana bir şey olmayacak, dedi kendi kendine, şansı varsa muz kokan yaratık, bir şekilde oğlanın babasına dönüşecek. Kızda, dilediği kapıyı açtıracak cazibe var ve Tenniel de artık suçlarcasına kâbuslarında dolaşmıyor. Sonuçta, işler herkes için iyi gidecek gibi görünüyor, en azından kendisi hariç herkes için.

“Ya ben?” diye mırıldandı kendi kendine. “Güç ikiden üçe büyüyor.’ Bir alev patlamasıyla gitmek daha iyi, Baltinglass. Hastane yatağında eriyip gitmek senin gibilere göre değil.”

“Bir şey mi dediniz?” dedi Miles, ama Baltinglass yanıt veremeden, karga sesine benzer bir bağırış karanlığı deldi. Gölgeler patladı ve bir sürü küçük, kıllı şekil onları sardı, yüksek sesle gevezelik ederek keskin sopalarını onlara doğru salladılar. Kaplan kükreyerek ayağa fırladı ve hızla saldırganlara döndü. Miles, Mandalina’yı cebine tıktı ve Varippuli’ye, “Otur!” diye bağırdı. Bir kaplana verilebilecek en vakur emir değildi, ama Miles daha iyisini düşünemeyecek kadar şaşkındı. İşe de yaradı zaten.

En yakındaki Meşe Cücesi çabucak geriledi, ama kaplan saldırmadı, şanslarını deneme eğilimi duyabilecek herhangi bir küçük adama uyarı olarak yüksek sesle bir kez daha kükremekle yetindi. Bu arada Arabistanlı Baltinglass ayağa fırlamıştı ve kılıcını yanlış yöne doğru sallıyordu ama Miles, adamın tabancasını bulamamış olduğunu görünce rahatladı.

“Sorun yok, onları tanıyorum,” dedi Miles. Sorun olmadığından emin değildi, ama bu grubun önderi olarak en önemli görevlerinden biri olası her fırsatta kavga çıkmasını önlemekmiş gibi görünüyordu.

Minik bir dövmeli kadın öne çıktı ve ona dikkatle baktı. “Sen Celeste’in oğlusun,” dedi. “Fuzat seni hatırlıyor. Annenin verdiği sözü

de hatırlıyor... ve hileyle nasıl kaçtığını. Kaçışın bizi çok etkiledi, ama kızdırdı da.”

“Ben de sizinle bu konuda konuşmak istiyordum,” dedi Miles, kendini bizzat Fuzat’la yüz yüze bulduğu için biraz şaşkınlaşarak. Şişman bir yağmur damlası şap diye alnına, bir başkası koluna düştü.

“Annenin aradığı yanıtı getirdin mi?” diye sordu Fuzat. “Onun Meşe Cücelerine verdiği sözü tutabilecek misin?”

“Umarım,” dedi Miles. Onları kuşatan karanlıkta Meşe Cücelerinden bazıları şarkı söylemeye, mızraklarının arka uçlarını çimenlere vurmaya başlamışlardı. Uzakta şimşekler titreşti ve fırtınanın yaklaştığı fikri onları daha da heyecanlandırdı.

“Biri geliyor!” dedi Ufaklık, Miles Mandalina’yı çıkarmak için cebine uzanırken. Miles döndüğü zaman bir çift soluk farın çayırdı hoplaya zıplaya onlara doğru geldiğini gördü. Miles farların arkasında bir minibüsün karanlık silüetini görebiliyordu, ama görmeyi beklediği eski polis minibüsünden çok daha büyük olduğunu fark edince şaşırdı. Minibüs kayarak dururken hafifçe döndü ve farlar üstlerinden geçerken Meşe Cüceleri öfkeli bir şamata kopardı. Miles minibüsün yan tarafına resmedilmiş kıvrımlı sirk süslemelerini görünce korkuyla sarsıldı. Bu, Büyük Cortado’nun minibüsü olmalıydı, ama Nura içinde miydi ve yalnız mıydı? Meşe Cücelerini tamamen unuttu ve nefesini tutarak minibüsten kimin çıkacağını görmek için bekledi.

Meşe Cücelerinin şarkıları yükseldi ve şiddetli bir yağmur yağmaya başladı. Soluk farlar eğik halkalar halinde yağmuru aydınlatıyordu. Minibüsün kapıları açıldı ve çarpılarak kapandı. Üç şekil onlara doğru koştu. Miles şaşkın şaşkın kaşlarını çattı. Tau-Tau olamayacak kadar çevik, Nura olamayacak kadar küçük, Büyük Cortado olamayacak kadar kıvrırcık görünüyordular. Miles, gelenlerin Bolsillo kardeşler olduğunu anlayınca rahat bir nefes aldı. Görmeyi beklediği son kişiler onlardı.

“Burada ne işiniz var?” diye bağırdı yağmurun ve şarkının üzerinden.

“Başının darda olduğunu duyduk,” dedi Fabio, yol kenarında iş yapan araba tamircilerinden biriymiş gibi.

“Tam kahvaltuya oturuyorduk ki Gümüşnokta geldi,” dedi Gila.

“Onu minibüsün içinde yememiz gerekti,” dedi Umore.

“Bir tümsekte zıplayınca benimkinin yarısı gitti,” dedi Gila.

“Her neyse, Hiç'i getirdik,” dedi Fabio.

“Leydi Partridge'i de,” dedi Umore.

“Bana iki dilim pastırma borçlusun,” dedi Gila.

Fuzat değneğiyle Fabio'nun bileğine vurdu. “Yanında ışık getirdin, lah-far,” dedi sertçe, başını zayıf farlardan uzağa çevirerek.

“Affedersin!” dedi Fabio. “Gila, ışıkları kapat.”

Gila koşa koşa gidip minibüsün ışıklarını kapattı. Fabio toplanmış Meşe Cücelerine geniş geniş gülümsedi. Meşe Cüceleri bir anlığına şarkı söylemeyi bırakmışlardı, ama hâlâ mutlu görünmüyorlardı.

“Kimse Faulçe demeyecek mi bize?”

“Ne tür bir hoş geldin bekliyorsun ki?” diye sordu pirinç boncuklu adam, “Hem davetsiz geldiniz hem de kafamıza düşen yabancılar sizin arkadaşlarınız, değil mi?”

“Tamamen tesadüf,” dedi Fabio.

“Biz zaten herkesi tanırız,” dedi Umore.

Gila konuşmak için ağzını açtı, ama Fuzat göz açıp kapayana kadar uzanıp burnunu sertçe bükerek Miles'ı sevindirdi. “Ommadaun!” dedi.

Fabio, ihtiyatla Varippuli'yi süzerek kıyın kıyın Miles ile Ufaklık'a yanaştı. “Malum şey yanınızda mı?”

Miles başını salladı.

“Onu nasıl edindiğini onlara söylemedin, değil mi?” diye fısıldadı Fabio.

“Hayır,” dedi Miles.

“Umarım ne yaptığını biliyordur,” dedi Fabio.

“Pek değil,” dedi Miles. “Ama ne yapılması gerektiğini biliyorum. Bu da bir başlangıçtır herhalde.” Zamanının tükendiğini fark etti. Hiç buradaydı, Meşe Cüceleri bekliyordu ve Nura'dan haber yoktu. Anah-tarı kendi başına yorumlaması gerekecekti. Onu aklından geçirmeye başladı:

Zamanın çaldığı, öyle kalsın.

Bu kısım pek umut vaat etmiyordu. Annesine atıfta bulunması gerektiğini düşündü.

Gökyüzüne parlak bir şimşek yayıldı. Meşe Cüceleri mızraklarını çarpılar ve bir ağızdan uluyarak kılı kollarıyla gözlerini örttüler. Sirk kamyonetinden çirkin bir kahkaha onlara yanıt verdi ve Miles kaygıyla Varippuli'ye baktı. Ama kaplanın tepki verecek enerjisi kalmamış gibiydi. Miles, Baltinglass'ın arkasında kamburunu çıkar-mış, bir şey arıyormuş gibi uçan makinenin enkazını karıştırmakta olduğunu görebiliyordu. Belli belirsiz, onun ne arıyor olabileceğini merak etti.

Güç büyüyor ikiden üçe, diye düşündü Miles.

En kafa karıştırıcı kısmı buydu. Ne anlama geliyor olabilirdi? Kendi gücü mü, yoksa Kaplan Yumurtası'nın gücü mü? İkisi birdense, o zaman gücün büyüyeceği "üç" kimdi? Hiç, Barty Fumble ve Varippuli mi? Hiç ile babası ya da aynı şekilde babası ile kaplan bir mi sayılırdı, yoksa iki mi? Her şey can sıkıcı ölçüde belirsizdi.

"Ne yapmamızı istersin Miles Efendi?" dedi Umor.

"Oğlan buraya annesinin sözünü yerine getirmek için geldi," dedi Anust kızı Fuzat.

"Ne sözü?" diye sordu Gila, kaygıyla Miles'a bakarak.

"Annesi bizi yeraltında yaşama yükünden kurtarmaya söz vermişti," dedi Pirinç Boncuk.

Korkuya kucak aç ve ruhu azat et, diye düşündü Miles.

Bu yeterince basitti. Kahkaha Sarayı'nda Hiç'in ona nasıl ezici bir kucaklamayla sarıldığını hatırlıyordu. Ufaklık imdadına yetişmese onu öldürecek, ama Hiç'in kasvetli geçmişini öğrendikçe, o kucaklamasının bir babanın kaybettiği oğluna duyduğu sevginin çaresiz bir yankısı olduğunu anlamıştı. Bu sefer o babasını kucaklayacaktı ve Kaplan Yumurtası'nın büyüsunü bir an önce yapacağını umacaktı.

Varippuli heyecanlanmaya başlamıştı. Gök gürültüsüne bir kükremeyle yanıt vererek en yakındaki Meşe Cücelerinin dişlerini gıcırdatmasına sebep oldu. Ufaklık elini kaplanın omzuna koydu ve usul usul kulağına fısıldadı.

Miles son iki dizeyi hatırlamak için beynini parladı.

Güneşi içmek için benim yerime.

İşte buydu. Bunun hakkında çok derin düşünmek istemiyordu ve düşünceleri Arabistanlı Baltinglass'ın zafer narasıyla kesilince rahatladı.

“Buldum!” diye bağırdı yaşlı adam. Elinde, tepesinde yüksek bir kazık yükselen kubbe biçiminde bakır bir şapkayla doğruldu. “Orada mısın Miles Efendi?” diye bağırdı yağmurun üzerinden.

“Buradayım,” dedi Miles dalgın dalgın. Anahtara yoğunlaşmıştı. Gökyüzü yeni bir şimşekle yarıldı ve Meşe Cüceleri ikinci defa bağıra çağıra mızraklarını şakırdattılar. “İkinci defa,” diye düşündü Miles. Üçüncü bir şimşegin zaten öfkeli olan Meşe Cücelerine ne yapacağını kim bilebilirdi? Güç büyüyor ikiden üçe. Bilmecenin yanıtı, şimşegin kendisi kadar parlak bir çakmayla aklına geldi. Baltinglass, taktığında iki kez yıldırım çarpmasına uğradığı garip bakır şapkayı kucaklayarak ona doğru geliyordu. Hava gemisinde, o iki yıldırımın enerjisinin hâlâ bedeninde cızırdadığını söylemişti. Belki de Kaplan Yumurtası'nı açmak için gereken enerji ancak üçüncü kez başına yıldırım düşen birinden gelebilirdi...

“Kaplan Yumurtası,” diye bağırdı Baltinglass, Miles'ın bulunduğu yöne doğru. “Onu bana vermen gerek.”

“Neden?” dedi Miles. “Nereden biliyorsunuz?”

“Anahtar,” dedi Baltinglass nefes nefese. “O yalnızca bir bilmece. Bilmece çözmeyi her denizci bilir. Uzun yolculuklarda yapacak fazla bir şey olmaz. İki kez yıldırım çarpmış birine ihtiyacın var Miles Efendi ve o tür insanlar kolay kolay bulunmuyor.”

“Ama ‘ikiden üçe’ diyor,” dedi Miles.

“Doğru evlat; işi görmek için üçüncü bir yıldırıma ihtiyacım var. Belki ondan sonra bütün elektrik yükünü bir seferde kullanırım ve sonunda biraz huzur bulurum. Bir denemeye değer.” Baltinglass avucunu uzattı ve diğer eliyle şapkayı sıkıca kafasına geçirdi.

Miles Mandalina'yı cebinden çıkardı ve sersem sersem, kör kâşife uzattı. Mandalina'nın acı duymayacağını umdu, ama Yumurta'yı onun içinden çıkarmak için zaman yoktu. “Emin misiniz?” diye sordu.

“Adım gibi eminim Miles Efendi. İşimize bakalım.”

Miles Fabio'ya döndü. “Gümüşnoka ile Leydi Partridge'i getirebilir misin? Hiç'i de,” dedi. “Sana sorun çıkaracağını sanmıyorum.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” diye sordu Gila.

“Unutma, biz bir ısırmalık bireyleriz,” dedi Umor.

“Çocuk ne diyorsa onu yapın,” diye bağırdı Baltinglass, “yoksa sizi ben ısırırım.” Kayalardaki yüksek dişlerden birine giden bir yol buldu ve Mandalina'yı pantolonunun beline sıkıştırarak, bakır şapkalı ker-tenkele gibi tırmandı.

Fabio sirk kamyonuna yollandı ve Miles kendini Hiç'in gelişine hazırladı. Başı dönüyordu ve bayılacakmış gibi hissediyordu. O geceki karmaşık olaylar yapması gereken işe hazırlanması için zaman tanımamıştı ona, ama Miles babasından sarsılmaz bir kararlılık, annesinden ise yumurta kapağıya dayandığında çok iyi çalışan bir zihin miras almıştı. O zihinde hızla bir plan oluşmaktaydı, bayılmanın rol oynayabileceği bir plan.

Bir uluma ve kahkaha fırtınayı delip geçti ve Miles gözleri acıya-na kadar gecenin içine baktı. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağı-yordu ve gök gürültüleri patlıyordu. Aniden karanlıktan da karanlık, taş dişlerin arasında sallana sallana Hiç belirdi. Meşe Cüceleri canavarın geçmesi için yol açacağım diye birbirlerinin üzerine tırmandılar.

“Bence,” dedi Varippuli bitkin bir şekilde, “burası bir kaplana uygun yer değil.”

“Fazla gürültülü,” diye onayladı Umor.

“Ve yeterince ormansı değil,” diye ekledi Gila.

Umor Varippuli'ye döndü ve onu profesyonel bir gözle tepeden tırnağa süzdü. Miles kaplanın keyifsiz halinin onu kaygılandırıldığını görebiliyordu. Elini Varippuli'nin boynuna koydu ve Miles kaplanın itiraz etmediğini görerek şaşırdı.

“Getirdiğimiz arabanın arkasında kuru samanlardan bir yatak var,” dedi Umor kaplana.

“Biraz dinlenebilirsin,” dedi Gila.

Varippuli'nin kafese kapatılmayı kabul etmeyeceğini bilen Umor, "Kapıyı açık bırakınız," dedi.

Kaplan Miles'a döndü. "Tam da ihtiyacım olan şey bu gibi. Uzun bir yolculuk, iyi bir dinlenme gerektirir." Miles'ın gözlerinin içine baktı ve gülümsedi, ama gülümsemesi sıcak olsa da, Miles hayal edemeyeceği kadar hüznünlendi. "Unutma Miles," dedi kaplan, "gözün açık, pençelerin keskin olsun."

Miles'ın aklına verecek yanıt gelmedi. Söyleyecek söz bulabilse bile, boğazına oturan acı verici yumru yüzünden söyleyemezdi. Kaplana başını salladı ve gülümsemeyi başardı.

"Ben de onunla gideceğim," dedi Ufaklık Miles'a, "sırf rahat ettiğinden emin olmak için." Kaplan ve Şarkı Meleği kamyonu döndüler, yaklaşmakta olan Hiç'in uzağından geçerek uzaklaştılar. Miles bir boşluk duygusunda boğulacakmış gibi hissetti. Kaplanın uzaklaşmasını ve Hiç'in yaklaşmasını izlerken, o boşluk dayanılmaz bir sancıya dönüştü ve Miles ilk defa, gerçekten de doğru şeyi mi yaptığını merak etti.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

NEON KORKULUK

Parlak elli, gökyüzünden düşmüş Miles Wednesday kasvetli Cehennem Dişleri kayalığında durmuş Hiç'i, babasının kayıp ruhunu içine doldurmayı umduğu o korkunç kılıklı boşluğu bekliyordu. Yaratığın kızarmış gözleri ona takıldı ve ağzını açarak sessiz bir uluma kopardı. Sallana sallana koşmaya başladı ve Miles'a öyle bir güçle çarptı ki, Miles'ın ayakları yerden kesildi. Yaratığın devasa kolları ona dolandı ve onu sıkmaya başladı. Miles kollarını Hiç'in fıçı gibi göğsüne sardı, o da bütün gücüyle sıkmaya başladı. Canavarın ölümcül kucaklamasıyla ciğerlerindeki hava boşandı, zaten incinmiş olan kaburgalarındaki acıyla başı döndü. "Buradayım," dedi. "Benim. Miles."

Hiç'in omzunun üzerinden Baltinglass'ın, ikinci bir deri gibi kafasına oturttuğu çivili başlıkla birlikte, kaygan kayaların tepesinde doğrulduğunu görebiliyordu. "Nerede o elektrikli serseri?" diye kükredi yaşlı adam fırtınanın içine. "Gümüşnokta!"

"Buradayım," dedi Gümüşnokta. Karanlıktan çıktı ve kayaların dibinde durdu. Bu sefer biraz şaşkın görünüyordu.

“Aydınlat beni, Kılıcıklı Çocuk,” diye kükredi Baltinglass, Mandalina’yı sıkı sıkı tutarak. “Ne malzemeden yapıldığımı görelim!”

Gümüşnokta bir an duraksadı, sonra yüzünü gürleyen gökyüzüne kaldırdı. Meşe Cücelerinin şarkısı yükseldi ve Miles bayılmak üzere olduğunu hissetti. Kendini kaybeder kaybetmez Âlem’e kaymaya hazırды. Daha o ne olduğunu anlamadan kendini, kendi yanında durmuş, Hiç’in kıllı kollarındaki gevşek bedenine bakarken buldu. Kaybedecek zaman yoktu. Gümüşnokta yıldırım çağırır çağırmasın, açılan Kaplan Yumurtası’ndan çıkacak babasının ruhunu içi boş Hiç’e yönlendirmesi gerekiyordu. Fırtına Meleği’nin neden oyalandığını merak etti ve aniden henüz Meşe Cücelerine verdiği sözü yerine getirmemiş olduğunu hatırladı. Gümüşnokta ile konuşmak için döndü, ama gördüğü şey yüreğini burktu ve Meşe Cücelerini tamamen unutmaya sebep oldu.

Gümüşnokta artık yüzünü gökyüzüne kaldırarak durmuyordu. Karanlık bir şeklin ayaklarının dibine yığılmıştı. Karanlık şekil, puslu kenarları sayesinde, kolaylıkla tanınabiliyordu. Bu Maviyürek’ti, cansız Fırtına Meleği’nin tepesine, partiyi mahvetmeye gelmiş davetsiz bir konuk gibi dikiliyordu. Uyku Meleği ani bir bulanıklık halinde harekete geçti ve karanlıkta, yağmur altında kendi bedeninin dışında durmuş, tencereye atılmak üzere kabuğu soyulmuş bir şey gibi hisseden Miles’in önünde belirdi.

Maviyürek’in çevresinde soğuk bir öfke ışıldıyordu, Miles bunu soluk mavimsi bir ışık olarak görüyordu. “Beni son kez atlattın,” diye tısladı melek.

“Kaplan Yumurtası’nı boşaltmak üzereyim,” dedi Miles çaresizlik içinde. “İstedığınız de bu, değil mi?”

Maviyürek kahkaha attı. “İstedğim son şey Yumurta’ya zarar vermek. O henüz hazır değil.”

Meşe Cücelerinin şarkısı eski bir radyo gibi gidip geliyordu ve Miles Baltinglass’ın kayanın üzerinde, ağzı bir karış açık, ileri geri sallandığını görebiliyordu. Sanki zaman yapış yapış bir yere basmıştı ve yalnızca Maviyürek’le yaptığı konuşmalar tamamen gerçektir.

“Hazır mı?” diye sordu, çaresizlik içinde, Maviyürek’in dikkatini dağıtmak için bir yol bulmaya çalışarak. “Ne demek istiyorsun?”

Uyku Meleği ilgisizce elini salladı. “Ölümünden önce hayatını hızla gözlerinin önünden geçirmek gelenektir. Partinin sonundaki hediye paketi gibi bir şey,” dedi. Son nefeslerini sayarak Miles’in kıpırtısız vücuduna baktı ve içini çekti. “İnatçı bir ufaklıksın, değil mi? Dürüst olmak gerekirse, hayatını gözlerinin önünden geçirmek için zahmet edemeyeceğim, bu yüzden onun yerine sorunu yanıtlayayım. Bu Kaplan Yumurtası yüzyıllar önce benim emrimle yaratıldı. Onu olgunlaşması için Meşe Cücelerine emanet ettim. Altı yumurta daha var, her kıtada birer tane, hepsi gizli halkların elinde. En azından, bu akılsız mucizeler kendi Yumurtalarını bir falcıya ödünç verip, bütün bu sorunları başlatana kadar. Bu arada sekiz nefesin kaldı. Yedi de sen. O... şey biraz daha fazla sıkamıyor mu?”

“Onları neden yapurdın?” diye sordu Miles. Kaçak Bulut’ta gördüğü karman çorman görüntülerden hatırladığı bir şeyi arayarak çevresine bakınıyordu. Kendi ölümünü görmüştü, ama bu olasılık dışıydı ve her durumda, uymayan bir şey vardı. Öngörüsünde Kıpırtısızkemik omzuna dokunmak için arkasından uzanıyordu, ama şimdi arkasında yalnızca dik bir kaya vardı.

“Onları güç edinmek için yarattım,” dedi Maviyürek. “Başka neden olabilir?”

“Zaten gücün var,” dedi Miles, zaman kazanmaya çalışarak. Şimdi Kıpırtısızkemik’i yağmurun içinde onlara doğru gelirken görebildiğini sanıyordu. Zihninin arkasında bir şeyler yerli yerine oturuyordu, ama henüz tam olarak göremiyordu. Baltinglass’ın ona öğrettiği şeyle, kendini rakibinin yerine koymakla ilgili bir şey.

“Melekler saf düşünceden yapılmıştır,” dedi Maviyürek. “Biz unsurları kontrol ederiz, ama yalnızca yeterince insan öyle yaptığımıza inandığı için varız. Burada, aşağıda insanların ne düşündüğünü her kim kontrol edebiliyorsa, nihai olarak Âlem’i de kontrol edebilir. Bir tür tavuk-yumurta olayı. Varoluşumu insanların hayal gücü gibi değişken bir şeye borçlu olmaktan hiçbir zaman hoşlanmadım. Bu Yumurtalar olgunlaştığı zaman onları kullanarak milyonlarca insanın inançlarını kontrol edebileceğim ve bu,” dedi neşesiz bir gülümsemeyle, “beni tavuk çiftliği sahibi yapacak.”

Miles yalancıkıktan esnedi. “Sanırım ben hediye çantasını tercih ederdim,” dedi. Yorumu istediği etkiyi yarattı. Uyku Meleği yenilenmiş bir öfkeyle mavi mavi parladı. Miles, Kıpırtısızkemik’in hızla Maviyürek’e arkadan yaklaştığını görebiliyordu ve aniden tam olarak ne yapması gerektiğini anladı.

“Cesaret olmadan güç hiçbir şeydir,” dedi, hatlarının karşısındaki Uyku Meleği gibi birazcık puslu olmasına izin vererek.

“İki nefesin kaldı,” dedi Maviyürek. “Sence bende cesaret eksikliği mi var?”

“Elbette,” dedi Miles. “İnsanların ruhlarını alıyorsun, ama bunun nasıl bir his olduğunu bilmiyorsun. İddiaya girerim, kurbanının şeklini doğru düzgün alabilsen, sen yapamazdın. Kendi ölümünün yüzüne bakmak gibi olurdu.”

“İzle beni,” dedi Maviyürek soğuk bir sesle. Hızla katılaşıp Miles’in biçimine büründü, Hiç’in kollarında saklanan baygın oğlanın tıpatıp aynısı oldu. Kıpırtısızkemik o anda arkadan yaklaştı ve Miles, bir anda kendini Maviyürek’in puslu şekline soktu. Miles’in imgesi şaşkın şaşkın ona baktı. “Ne?..” diye başladı, ama Miles onun omzunun arkasındaki Kıpırtısızkemik’e baktı.

“Senindir,” dedi Miles, Maviyürek’in ilgisiz el sallamasını taklit ederek. “Ben bu gecelik bırakıyorum.”

Uyku Meleği uzanıp Maviyürek’e dokunurken Miles gözlerini kaçırdı. Dünyanın sonundaki rüzgâr gibi ani bir esinti oldu, yanında ta özünü çeken korkunç bir emme sesi getirdi. Tekrar baktığı zaman Maviyürek tamamen kaybolmuştu ve Miles, Uyku Meleği’nin onu bir daha rahatsız etmeyeceğini biliyordu. Kıpırtısızkemik şaşkın şaşkın kendi eline bakıyordu. “Tuhaf,” dedi, “normalde bunu yapmazlar.”

“O çürüktü,” dedi Miles, Maviyürek’e benzerliğini güçlkle sürdürerek. “artık gidebilirsin,” dedi. Kıpırtısızkemik dalgın dalgın başını salladı ve parmaklarına bakmaya devam ederek, yavaşça dumana dönüştü ve esintiye kapılıp gitti.

Zaman bir anda reçelden kurtulmuş gibi oldu. Gümüşnokta titreyerek ayağa kalktı ve kayaların tepesinden bir bağırış geldi. “Ne oyalanıyorsun? Kaldır parmağını, Kıvılcım!” Gümüşnokta Baltinglass’a

baktı ve ciddi ifadesinin yerini bir sinir ifadesi aldı. Sertçe yaşlı adamın olduğu yöne doğru başını salladı ve gökyüzü o anda kıvrık bir halata benzeyen bir yıldırımla yarıldı. Meşe Cüceleri uluyarak kendilerini yüz üstü yere attılar. Yıldırım başlığın tepesindeki çiviye buldu. Baltinglass'ın tüm bedeni çığırdayan mavi-beyaz bir parıltıyla aydınlandı ve adam neondan bir korkuluk gibi kollarını iki yana açtı. Yumruğunun içindeki küçük ayıyı sıkarak anlaşılmasın bir uluma salıverdi. Miles karanlıkta bir yerden bir başka kükremenin ona yanıt verdiğini duyduğunu sandı, ama sonra işittiği en yüksek gök gürültüsü, sesi boğdu.

Yıldırımın çığırdayan enerjisi yaşlı adamın uzattığı koldan kıvrılarak aktı ve yumruğu öyle göz kamaştırıcı bir ışıkla aydınlandı ki, Miles bile bakamadı.

Miles yüzünü çevirdi ve kendini kaba kıllara gömülmüş, kaburgaları alev alev yanarken buldu. Kaplan Yumurtası açılırken, Barty Fumble'ın ruhunu kaçırma korkusuyla izlemeye devam etmek istemişti, ama bir şekilde kendi bedenine dönmüştü ve o tarafa dönemeyecek kadar sıkı tutuluyordu. Elinden başka hiçbir şey gelmediğinden, karanlığa doğru tekrar tekrar aynı sözleri söyledi, "Buradayım, benim. Miles."

Uluma solar gibi oldu ve sağanak azaldı. Onu tutan kılı kollar birazcık gevşedi ve Miles tekrar nefes alabildiğini gördü. Aynı anda hem tanıdık hem de yabancı bir ses duydu. "Miles?" dedi ses, boğuk bir şekilde. "Bak şimdi, ben bunu nereden hatırlıyorum?"

Etar kızı Anust kızı Fuzat, Miles'in kolunu sertçe çekiştirdi ve kargamsı sesiyle konuştu. "Bizim için ne hoş bir tedavi düşünmüşsün, Celeste oğlu Miles. Hikâyelerde iyi hatırlanacak."

Miles şaşkınlık içinde dövmeli küçük kadına baktı. İri yarı, kılılı babasının yanında, devrilmiş bir taşın üzerine oturmuştu ve ağrıyan kaburgalarını ovuşturuyordu. Şarkı durmuştu ve daha Miles, annesinin onlara verdiği sözü nasıl yerine getirebileceğini düşünmeye zaman bulamadan, Meşe Cüceleri dağılıp gitmiş görünüyordu. "Öyle mi?" dedi.

“Siyart go lor,” dedi Fuzat. “annen yeraltında yaşama yükünü üzerimizden kaldırmaya söz verdi, ama onun sözünün gerçek anlamını şimdiye dek anlamamıştım.”

“Öyle mi?” dedi Miles. Hâlâ hiçbir şey anlamıyordu.

“Ondaki gerçeği çıkarmak için senin keskin zekân gerekiyormuş,” dedi Fuzat, “ve sen o kadar açık ettin ki, bizim gibi basit bir halk bile anlayabildi. Bizi, yerin üstünde mutluluk içinde yaşayabileceğimiz fık-rinden kurtardın.”

“Demek fikrinizi değiştirdiniz,” dedi Miles.

“Sen bizim fikrimizi değiştirdin,” dedi Fuzat. “Doğru, hayatlarımız yaşlı bir tavşanın kulağı kadar tatsız, ama yerüstü halkının hayatları gerçekten sert et. Gökyüzünden düşen dev yarasa ağaçlar, bulutlardan ateş içen kör adamlar, canavarlarla ölümüne güreşen çocuklar bizim yeraltında geçirdiğimiz uzun gecelerde hayal ettiğimiz şeyler değil. Atalarımız yeryüzünün bağrına sığınmayı seçerek bilgece bir karar vermiş ve o bilgelik şevkle geri döndü. Gerçekten mutlu olacağımız yerde kalacağız ve bundan sonra evimize daha büyük sevgiyle bakacağız. Av Rivoç’un gücünü yok etmişsin gibi görünüyor, ama artık ona ihtiyacımız yok ve annenin borcu ödendi sayıyoruz. Ah mor-ort! Talih yanında olsun, Celeste oğlu Miles.”

Leydi Partridge’in sesi, “Miles!” diye gürledi ve anıtsal hanımefendi ona doğru gelirken Fuzat ardında, uzun otların arasında bir hışırtı bırakarak ortadan kayboldu.

“Merhaba Leydi Partridge,” dedi Miles, zayıfça sırtarak.

“Şükürler olsun iyisin!” dedi Leydi Partridge. “Tüm dünya delirmiş gibi.”

“Bunu söyleyen ilk kişi değilsiniz,” dedi Miles. “Baltinglass iyi mi?”

“Aptal bir ihtiyardan beklenebileceği kadar iyi,” dedi Leydi Partridge. “Yabancı bir hanım onunla ilgileniyor. Onda parlak eller olmadığını söylüyor, o da her ne demekse. Sana ihtiyacı varmış, fırsatın olduğunda oraya gidecekmişsin.”

“Nura mı?” dedi Miles. “Ama o buradaysa, Cortado da burada demektir.”

“Onun hakkında kaygılanman gerekmez,” dedi Fabio, karanlıktan çıkarak.

“Kaplanla bir görüşme yaptı,” dedi Gila.

“Ve onun istediği gibi gitmedi,” dedi Umor.

“Varippuli!” dedi Miles, zahmetle ayağa kalkarak.

“Varippuli mi?” diye yankıladı bir ses arkasından.

Leydi Partridge hayretle Barty Fumble’ın kılıklı şekline baktı. “Vay, patlayayım, e mi!” dedi. “Konuştun!”

“O artık Hiç değil,” dedi Miles. “Bu benim babam, Barty Fumble.”

“Sizinle tanıştığımıza çok sevindim Bay Fumble,” dedi Leydi Partridge, nezaketi hayretini bastırarak, “ama neler olup bittiğini bilmediğimden eminim.”

“Ben de öyle,” dedi Barty. Şiddetle kaşındı. “Uzun süre uyumuşum gibi görünüyor ve şimdi halı olarak uyanıyorum.”

“Çok karmaşık,” dedi Miles.

“Daha sonra açıklamak için bol bol zaman olacaktır eminim,” dedi Leydi Partridge. Miles’in dengesini bulmasına yardım etti ve Bolsillo kardeşlerin ardından ağır ağır sirk arabasına doğru yürüdüler. Arka kapının üzerine bir lamba asılmıştı ve ışık havuzunun içinde Ufaklık yalnız başına duruyordu. Gözyaşlarından ıslanmış bir yüzle, hüznle Miles’a gülümsedi.

Miles derin bir nefes aldı ve arabanın arkasına baktı. Ne göreceğini biliyordu, ama önceden bilmek darbeyi yumuşatmıyordu. Kaplan temiz samanların üzerine uzanmış, yatıyordu, gözleri kapalıydı ve çizgili böğrü kıpırtısızdı. Yaşlı ve huzurlu görünüyordu, ömrünü fazla fazla yaşamış muhteşem bir hayvan; ama onu dolduran korkunç kıpırtısızlığı kavramak zordu. Miles gözyaşlarıyla mücadele etti, boğazında bir yumru genişledi ve onu iradesiyle hayata döndürebilecekmiş gibi, gözlerini kaplana dikip baktı. Çimenlerin arasında kayan çizgileri görüp sevinmeyeceğine, o kehribar gözlerin ateşinin içini özgüven ve güçle doldurduğunu hissetmeyeceğine inanamıyordu.

Ufaklık’ın elini elinde hissetti, ama gözleri dolup artık açık seçik görememeye başlayana dek bakışlarını Varippuli’den ayırmadı. Tam

sırtını dönecekti ki tuhaf bir şey fark etti. Kaplanın altında diz boyu bir çizme vardı. Çizme de kaplan kadar kıpırtısızdı ve eskiden Büyükcortado olan adama ait olduğu açıktı. Sirk yöneticisi de ölmüştü belli ki, çarpık yolunun sonuna varan açgözlü bir ruh. Miles şimdi karanlıkta duyduğu yankılı kükremeyi anlamıştı. O Varippuli'nin son direnişiydi ve defalarca onu öldürmeye çalışmış ve sonunda kaplanın ruhunu çalmaya çalışırken ölmüş olan hainin sonuydu.

Omzunda bir el hissetti. "Kaplan uzun zaman önce benim de arkadaşımdaydı," dedi Barty Fumble, "ama her şeyin bir sonu olmak zorunda."

Miles güçlükle yutkundu. "Onu yeterince uzun süredir tanımıyorum," dedi.

"Olabilir," dedi babası, "ama bir dostluk derinliğiyle değerlendirilir, uzunluğuyla değil."

Miles, Barty'nin yüzüne baktı. Hüzünlü, çarpık gülümsemesinde bir şey vardı; belki sesinde de bir kükremenin yankısı. Miles kaplanın gerçekten de onları bırakıp bırakmadığını merak etti.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

OLASI BİR GELECEK

Yumurta'nın geri getirdiği, çalı sakallı Barty Fumble eskiden Hiç'i barındıran çardağın dış duvarına yaslanarak oturmuş kış güneşini içiyor, bir yandan da zaman zaman kaşınıyordu. Miles ile Ufaklık rahat bir sessizlik içinde iki yanına oturmuşlardı. Ufaklık yeni gümüşsü kanatlarını katlayıp saklamıştı ve Miles'ın gevşek turuncu ayısı eski paltosunun cebinde derin derin uyuyordu.

“Kahkaha Sarayı'nı bir daha anlatsana,” dedi Barty Fumble gür, kükreyen sesiyle.

Miles, Oscuro Sirk'i'nde Ufaklık'la tanışmasının, Gümüşnokta ile Mandalina'yı bulmak için Kahkaha Sarayı'na yolculuk etmelerinin hikâyesine başladı. Miles bu hikâyeyi ilk defa anlatmıyordu, ama babasının hafızası yavaş yavaş geri dönüyordu ve hikâyeyi tekrar tekrar dinlemekten hoşlanıyor gibiydi, özellikle de kaplanla ilgili kısımları.

“Biliyor musun, bütün o konuşmaları hatırlıyorum,” dedi. “Karanlıkta kaybolduğum onca zaman içinde, kaplan düşleri için yaşıyordum.” Gür bir sesle kahkaha attı. “Zeytinliğe öğle yemeğine getirdiğin

o küçük kötü çocuğu hatırlıyor musun? Seni kandırıp elma toplamaya yollayanı?”

Miles kahkaha attı. Babasının kendine geldiği günden bu yana, Barty'nin sesinin neden tanıdık geldiğini anlamıştı. Dostluk kurduğu kaplan yarı yarıya Barty Fumble'dı; yarı kaplan, yarı insan, ama neyse ki kendi tuhaf doğasının farkında değildi. Miles, Varippuli ile yaşadığı maceraları düşünürken, zihninde ikisini birbirinden ayıramıyordu ve denemekten de vazgeçmişti. Kaplanda yeterince Barty Fumble olduğundan, kayıp babasını onda tanımaya başlamıştı. Ve babasında hâlâ yeterince kaplan olduğundan, Varippuli'yi kaybetmiş olmanın acısını biraz dindiriyordu. Sonuçta, daha kötüsü olabileceğini düşünüyordu.

“Demek burada saklanıyorsunuz,” dedi Nura, gece yarısı rengi cüppesi içinde çardağın köşesini dolanarak.

“Sende uzak gözler olduğunu sanıyordum,” dedi Miles gülümseyerek.

Nura ona sert sert baktı. “Onca insan arasında bu yeteneği kullanmanın ne kadar yorucu olduğunu bilirsin,” dedi. “Enerjimi zihnimde sizin gibi üç tembel keçiyi aramak için harcayacağımı mı sanıyordun?”

“Celeste, binlerce kilometre uzakta olsan bile, senin ne yaptığını hep bilirdi,” dedi Barty.

“O kolay,” dedi Nura, Miles'in yanına oturarak. “Biz ikizdik ve ikizlerin hepsinde birbirleri için uzakları gören gözler vardır.”

“Büyük Cortado'ya tam olarak ne olduğunu bize hiç söylemedin,” dedi Miles.

Nura omuzlarını silkti. “Cortado kaplanla birleşmek istedi,” dedi. “Dileği yerine geldi, ama onun hayal ettiği şekilde değil.”

“Onun kafese girmesini nasıl sağladın?” diye sordu Miles.

“Ben sağlamadım,” dedi Nura. “Bunun vicdan azabını çekmek istemezdim. Onu ve Tau-Tau'yu Cehennem Dişleri'ne getirdim, çünkü oraya gelip size yardım etmemin başka yolu yoktu. Onları sekiz yüz metre uzakta, minibüsün içinde otururken bıraktım ve benim dönmemi beklemelerini söyledim. Size yardım etmek için çok geç kaldığım anlaşıldı, ama Cortado tahmin ettiğim gibi şüphesine yenik düştü ve Tau-Tau'yu da alıp peşime takıldı. Ben Arabistanlı Baltinglass'la

meşgulken, onlar kaplanı kamyonun arkasında dinlenirken buldular ve Baltinglass fırsatı yakaladı.”

“Ama neden kaplanın yanına girdi?” diye sordu Ufaklık. “Varippuli’den çok korkuyordu.”

“Doktor Tau-Tau anahtarı onun için yorumladı,” dedi Nura. “Ona kaplanın kafesine girmesi gerektiğini söyledi.”

“Bu çok şeyi açıklıyor,” dedi Miles. “Tau-Tau her şeyi her zaman yanlış anlıyor.”

“Yanlış anlamadı,” dedi Nura. “Anahtar onu kullanan herkes için farklı şekilde döner. İyi yapılmış bir anahtar böyledir ve bu çok iyi bir anahtardı.”

“Birden fazla anlamı olduğunu mu söylüyorsun?” diye sordu Miles.

“Elbette,” dedi Nura. “Anahtar olması gereken şeyi gerçekleştirir. Sen babana sarıldın ve onu eski haline getirdin. Baltinglass üçüncü yıldırımında Kaplan Yumurtası’nı açacak gücü buldu. Anahtarın içinde bunların hepsi ve daha fazlası vardı.”

“O zaman Tau-Tau’nun yorumu neydi?” diye sordu Ufaklık.

“Cortado’ya korktuğu kaplana kucak açmasını söyledi. Bu arada Tau-Tau sahte Yumurta’nın üzerine sihirli bir şey söyledi. Büyük Cortado ile kaplanın o zamana dek iki kez çarpıştığını biliyordu ve anahtar ona üçüncü seferin karar verici olacağını söyledi.”

“Kim için?” diye sordu Miles. “Varippuli için mi, yoksa Cortado için mi?”

Nura kara gözlerinde bir parıltıyla ona baktı. “Sence kim üzerine oynamıştı?” diye sordu.

Miles sırtını çardak duvarına verdi. Mandalina’nın cebinde kıpırda-narak uyandığını hissedebiliyordu. Küçük ayıyı hatırlayınca yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Teyzesi gülümsemesine karşılık verdi. “Ayıyı mı düşünüyorsun?” diye sordu.

Miles başını salladı. “Hâlâ nasıl olduğunu anlamasam da, onun yenden canlanmasına seviniyorum.”

“Dünya anlaşılacak için değildir,” dedi Nura. “İki ruha yuva olan, içine can üflenmiş, bir kez yıldırım çarpmış bir ayı. Böylesine tuhaf şeyler için açıklama yoktur. Muhtemelen daha önce hiç olmamıştır ve

bir daha kesinlikle olmayacak. Bazı insanlar tuhaf olayları, bir mıkna-tısın çivileri çektiği gibi çeker ve sen böyle birisin Miles. O yanıp küle dönüşmediği için sevin, yeter.”

“Sevinyorum!” dedi Miles içtenlikle. Cebine uzanıp Mandalina’yı sıktı.

Babası, eski haline döndüğünden beri tutam tutam dökülen postundan kalan son tüyleri kaşıdı. Sohbetin ucunu kaybetmiş gibiydi. “Kör beyefendiye ne oldu?” diye sordu bir süre sonra.

“Baltinglass hâlâ biraz sarsılmış durumda, ama eskisinden daha iyi. Polis memuru Flap evini satmasına yardım etmek için onu Cnoc’a geri götürdü,” dedi Miles. “Buraya bir meyve bahçesi ekmesine izin verilmesi karşılığında, gelip Partridge Malikânesi’nde yaşamayı kabul etti.”

“Peki, o muhteşem uçan makineyi yapan adam... Adı neydi?”

“Tenniel,” dedi Miles. “Kaptan Tripoli ile birlikte bir havacılık şirketi kurduğunu duydum. İkisinin de uçmadıkları zaman mutlu olduklarını sanmıyorum.”

“Söz açılmışken, benim gitmem gerek,” dedi Ufaklık. “Yapmam gereken işler var, bütün gün burada oturamam.” Ayağa fırladı ve izleyen yabancı olmadığından emin olmak için etrafına bakındıktan sonra kanatlarını açtı. Bunlar yepyeni kanatlardı, sıvı kromla kaplanmışlardı, ama yine de kaybettiği kanatlar kadar inceydiler ve Ufaklık onlarla gurur duyuyordu. O zamana kadar Serseriler’e katılmak üzere davet edilen tek Şarkı Meleği’ydi ve itiraz eden birkaç meleğe bütün Kurul karşı çıkmıştı. Ufaklık’ın sert dünyaya yolculuk ettiği ve Maviyürek’in ihanetini aydınlığa kavuşturan çocukla arkadaşlık kurduğu herkesçe biliniyordu. Onun kahramanca başarılarının hikâyeleri, tıpkı Miles’in maceralarının Larde kasabasında yayıldığı gibi, bütün Âlem’e yayılmıştı; çoğu Âlem sakinine göre Ufaklık yanlış yapmış olamazdı. O ve Miles, Kurul tarafından resmi olarak affedilmişti. Hatta Ufaklık –itirazlara rağmen– bu affin lekeli Yumurta’yla temas etmiş herkesi kapsamasını sağlamıştı.

“Hemen mi gitmen gerekiyor?” diye sordu Miles.

“Beni çağırıyorlar,” dedi Ufaklık, “ama döneceğim. Her istediğimde gelebilirim.”

“Uyku Melekleri bunu kabul etti mi?” diye sordu Miles.

Ufaklık başını salladı. “Ben Şarkı Meleği’yken olduğu gibi değil,” dedi. “Uyku Melekleri Kaos Melekleri üzerinde hâkimiyet sahibi değil. Dahası, Maviyürek’in planını ortaya çıkardığımızdan beri, onların iyi defterlerindeyim.”

“Ne kadar olunabiliyorsa,” dedi Miles ürpererek.

“Kesinlikle. Bazıları benden hâlâ kuşkuluyor, ama bir Uykı Meleği’nin kötü tarafa geçmesi görülmüş şey değil ve ben bunun onları biraz sarstığını düşünüyorum. Yine de yollarına çıkmamaya çalışıyorum, ama bunu hep yapıyordum zaten.”

Miles başını salladı. “O zaman yakında görüşürüz.” Ufaklık’ın onu görmek için sık sık dönüp dönmeyeceğini merak ederek ona sarıldı. Yoksa yoklukları uzayacak, ziyaretleri seyrelecek miydi? Bu, zamanla belli olacaktı. Ufaklık çaba harcamadan havalanıp gözden kaybolurken Miles kendini gülümsemeye zorladı.

“Yakında benim için de gitme zamanı gelecek,” dedi Nura. “Büyükanne ne durumda olduğumuzu merak ediyordur. Artık yolu bildiğine göre, tekrar gelip bizi ziyaret etmelisin.”

“Bunu isterim,” dedi Miles. “Belki babam iyice kendine geldiğinde birlikte geliriz.” Çölün Arabistanlı Baltinglass’ın olduğu gibi, onun da kanına girmiş olabileceğini düşündü. Gözlerini kapattığında devenin yuvarlanırcasına yürümesini hissedebiliyordu ve yolculara kucak açan vahaları, çölden oyulmuş gibi görünen eski kasabaları gözlerinin önüne getirebiliyordu. Temzi aklına geldi ve onunla develer hakkında konuşması gerektiğini hatırlayarak gülümsedi.

“Elbette,” dedi Nura. “İkinizi de bekleriz. Şimdi gidip geri dönüş yolculuğuna hazırlanmalıyım.” Miles’ı yanağından öptü ve kendi kendine sessizce bir ezgi mırıldanarak malikâneye doğru yürüdü.

Onca güçlüğü rağmen her şeyin yoluna girdiğini hissettiğiniz olmuşsa, akşam güneşinden kalanların altında babasıyla otururken Miles’in üzerine çöken tatmin duygusunu da bilirsiniz. Büyük Cortado’nun

kendi kibiri sonunda ona yetişmiş, entrikalarına tamamıyla bir son vermişti. Doktor Tau-Tau hapisanede cezasını çekiyordu, Cortado'nun acı pençelerinden kurtulduğu için mutluydu ve Miles, Ufaklık ve Baltinglass'ın zalimce öldürülmüş olmadığını öğrenince dokunaklı bir biçimde rahatlamıştı. Hücresinde lüks eşyalara izin verilmiyordu, ama sahte Kaplan Yumurtası'nı dikkatle saklıyordu. Bir gün nasıl kullanıldığını öğrenip cüretkâr bir kaçış planlamak için kullanabileceği gizli güçleri olduğuna hâlâ inanıyordu.

Gümüşnokta fırtına görevlerine geri dönmüştü. Sınıfından bazıları ona kuşkuyla bakmıştı, ama bakır şapkalı yaşlı bir adama yıldırım düşürdüğü için Kaos Melekleri ona büyük saygı duyuyordu, çünkü bu tam da onların eğlenceli buldukları türden bir şeydi. Gümüşnokta, Miles ve Ufaklık'la yaşadığı deneyimlerden sonra, Serserilerin hayranlığını kendi meslektaşlarının güvenine tercih eder olmuştu. Şimşek konusundaki nişancılığı her zaman olağanüstü olsa da, sırf ortamı biraz canlandırmak için gelişigüzel şimşekler fırlatmayı alışkanlık haline getirmişti.

Bolsillo kardeşler hâlâ Partridge Malikânesi'nin geniş ahırlarında kışı geçiriyor, benzersiz sirklerini yeni bir sezona hazırlıyorlardı. Miles ve Baltinglass onları ziyaret ederek yolda geçirdikleri günleri anıyorlardı. Sık sık kamp ateşinin çevresinde toplanıyorlardı. Bol bol müzik ve kahkaha oluyor, zaman zaman doğaçlama akrobasi gösterileri yapılıyor. Barty normale döndüğünde sirk hayatına geri döneceğine yemin ediyordu, ama Gila o tüy dökme mevsimindeki yeti gibi görünürken daha çok işlerine yaradığını söylüyordu.

İşte böyle, fıçı göğüslü Barty Fumble ile cesur oğlu Miles akşam güneşinin son ışıkları altında birlikte sessizce oturuyorlardı. Miles, Mandalina'nın minyatür bir orman kâşifi gibi otları ittirmesini izlerken, "Hepsinin arasında en kötüsü hangisiydi?" diye babasına sordu.

Barty Fumble güldü. "En kötüsü mü?" diye sordu. "Muhtemelen bu kadar çok tüy dökme. Ne kadar kaşındırıldığını tahmin bile edemezsin! Bazen aklımı kaçıracağımı sanıyorum."

Yoğunlaşan alacakaranlıkta sohbet etmeye devam ettiler; Barty, Celeste hakkında, onu hiçbir fotoğrafın yapamayacağı şekilde canlandıran

hikâyeler anlattı ve Miles, Barty Fumble'ın kaçırdığı olayları yavaş yavaş anlattı. Babasına Domuztopu'nda Leşkokanları zekâsıyla nasıl alt ettiğini, Âlem'deki yürek durduran uçuşlarını, Kaplan Yumurtası'nın anahtarının bir yıldırım çakmasıyla nasıl apaçık belli olduğunu anlattı ve Barty, oğlunun maceralarını gurur duyarak dinledi. Onları bekleyen gelecek hakkında da konuştular ve güneşin son ışınları da ufukta solarken onlar hâlâ orada sohbet ediyor, eskiden imkânsız gelen bir hayat için planlar yapıyorlardı. O hayatın içinde maceralar paylaşacaklardı ve hikâyeleri Leydi Partridge'in bahçesindeki büyük kayın ağacının ikiz gövdeleri gibi birbirine dolanacaktı.